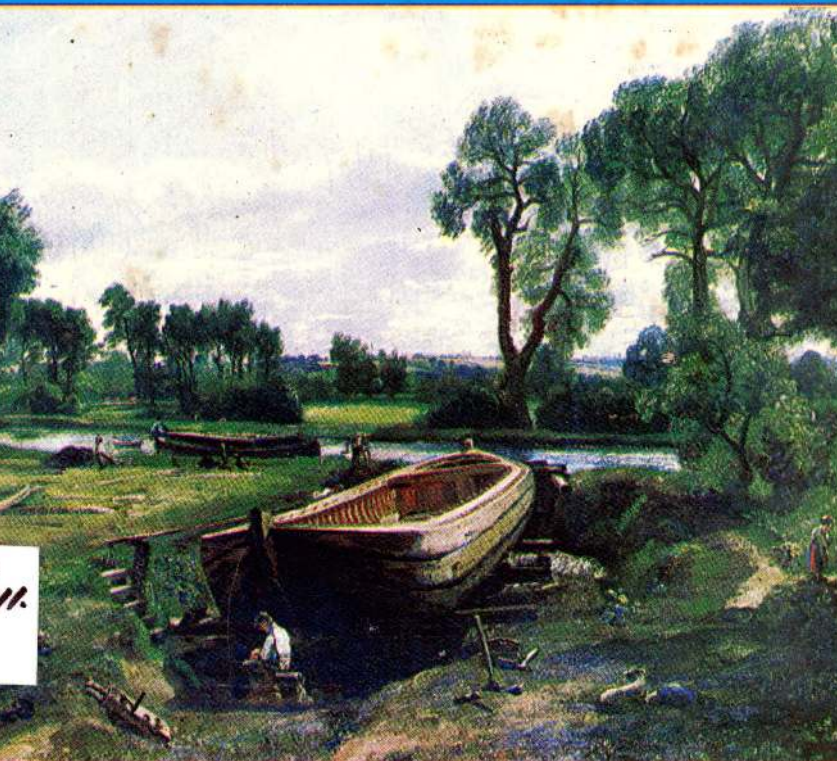
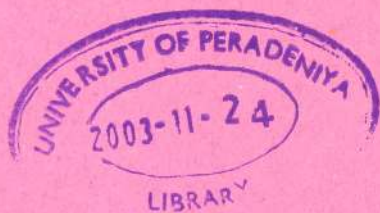

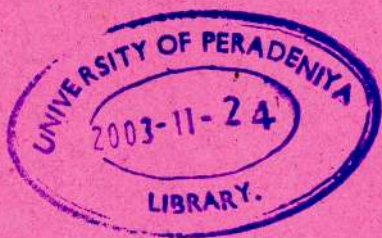
அசோக வனம்

செ. யோகநாதன்

Digitized by srujanika@gmail.com

534571

24

பதிப்பகம்

செ.யோகநாதனின்
குறு நாவல்கள்

அசோகவனம்

534571

94

கண்ணகி பதிப்பகம்,
பி 22, முருகேசு நாயகர் இலலம்,
279, திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600005.

நூல் விபரம்

நூலின் பெயர் : 'அசோகவனம்.'

வெளியீடு : கண்ணகி - 1

பதிப்பு : முதற் பதிப்பு டிசம்பர் 1998.

ஆசிரியர் : செ.யோகநாதன்.

உரிமை : ஆசிரியருக்கு.

மொழி : தமிழ்.

நூலின் அளவு : கிரவுன் 1/8

எழுத்து : 11 புள்ளி.

பக்கங்கள் : 160

விலை : ரூபா 40.00

வடிவமைப்பு : கே.ஏ.பிநின்றுஸ்.

அச்சிட்டோர் : பக்கம் மறுதோன்றி,
6/2, தேவராஜன் தெரு,
சென்னை - 5.

நூல்கட்டுமானம் : தையல்.

வெளியிட்டோர் : கண்ணகி பதிப்பகம்,
பி 22, முருகேச நாயக்கர் இல்லம்.
279 திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600005.

பதிப்புரை

தமிழிலே சிறந்த படைப்புக்களை வெளிக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதற்காக 'கண்ணகி பதிப்பக' நிறுவனத்தை உருவாக்கியுள்ளோம்.

கண்ணகி, தமிழர் வாழும் இடம் யாவற்றிற்கும் சொந்தமான பெருமை. தமிழகத்தின் பரப்பெல்லாம் நிறைந்து, இலங்கை வரை பரவி, புங்குடுதீவிலும் நிலை கொண்டுள்ள சக்தி.

கண்ணகி எங்கள் குலதேவதை. அன்பு, தூய்மை, ரௌத்ரம், துணிவு என்ற அருங் குணங்களின் அடையாளம். தமிழின் பெருமை கண்ணகி. இந்தக் குணங்கள் எமது பதிப்பகத்தின் முத்திரையாக இருக்கும்.

பல்வேறு ஆக்கங்களுடன், தமிழின் சிறந்த படைப்பாளியான செ.யோகநாதனின் ஆக்கங்களை நாம் தொடர்ந்து வெளியிட உள்ளோம்.

எழுத்தாளர் செ.யோகநாதனின் குறு நாவல்கள் அடங்கிய 'அசோகவனம்' தொகுதியை எமது முதல் நூலாக வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றோம். தமிழ் வாசகர்கள் எம்மைப் பாராட்டி, ஆதரிப்பார்கள் என்பது எமது உறுதியான நம்பிக்கை.

மு.சி.சண்முகராசா.

பதிப்பாளர்.

27.12.98

புத்திய

□

யோகநாதன் என்ற
 படைப்பாளியின் உடல் நலம்
 காத்திட முன்வந்து, மறக்க
 முடியாது எல்லா விதங்களிலும்
 உதவிய அனைவருக்கும்,
 'எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன்
 குடும்ப நல நிதி அமைப்புக்
 குழு'வின் உறுப்பினர்களுக்கும்,
 அன்பான சமர்ப்பணம் இந்தத்
 தொகுதி.

-செ.யோகநாதன்.

யோகநாதனின் எழுத்து.

“...கவின் பெறு கருத்தே கலைக்கு உயிர் என்ற அறிவுத் தெளிவுடையவர் யோகநாதன். பொருளின் பொலிவிற்கு சொல்லாட்சியும் வடிவக்கட்டுறுதியும் வேண்டப்படுவன என்பதை விளங்கிக் கொண்டவர்.

அழகியல் பற்றிய விளக்கக் குறைபாடு ஒரு புறமிருக்க, படைப்பாற்றல் வாய்க்கப் பெற்ற எமது எழுத்தாளரிற் பலர் சமுதாயவியல் அறிவு போதியளவு இன்மையால், தனிமனிதரையும், தனிமனிதரின் தொகுதியாக சமுதாயத்தையும் ஒன்றற்கொன்று ஒவ்வா இரு துருவங்களாகக் கொண்டு மயங்குகின்றமையையும் காண்கின்றோம். சமுதாயத்தை விளித்து அடுக்கு வசனங்களை அவிழ்த்து விடும் அரை வேக்காடான சொல்லலங்காரக் குவியல்களைப் படைப்போரையும் இப்பிரிவிலே சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இது எமது இலக்கிய உலகில் இன்றும் கணிசமான அளவு காணப்படினும், குறைபாடு இது. யதார்த்த இலக்கிய நெறியே இந்த இரண்டக நிலைக்கு விமோசனம் அளிக்க வல்லதாகும். யதார்த்த இலக்கிய நெறி குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு யோகநாதனை வழி நடத்துவதனாலேயே இவரது ஆக்கங்கள் தனிச்சிறப்புடையனவாய் மிளர்கின்றன.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி-

“...பின் நவீனத்துவம், பின் அமைப்பியல் வாதம் என்றெல்லாம் தமக்குத் தாமே முடி சூட்டிக் கொண்டு இலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கி இருக்கின்றன. மக்கள் இலக்கியத்தின்பால் ஈடுபாடு கொண்ட சில எழுத்தாளர்களைக் கூட இச்சூழ்நிலை குழப்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றது. காரணம், ஐரோப்பியநாடுகளிலும் அமெரிக்காவிலும் கூட தோல்வியடைந்து போன இப்போக்குகளை, வெறும் உத்திகள், சோதனை முயற்சிகள் என எழுத்தாளர்கள் எண்ணுவதே இதற்குக் காரணம். இவை வெறும் உத்திகள் அல்ல. கொள்கைகள் கூட அல்ல. அதையும் தாண்டி பிற்போக்குத் தத்துவங்கள் என்று நமது நண்பர்கள் உரை வேண்டும். உத்தி அல்லது கலை வடிவம் என்று சொல்லப் புகுந்தால் யதார்த்த வாதத்தைக் காட்டிலும் உன்னதமான கலைவடிவம் இன்னும் தோன்றவில்லை. அதனாலேயே மக்கள் கலை இலக்கியத்துக்கு யதார்த்தவாதமே சீரிய கலை வடிவம் என்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

செ.யோகநாதனின் கதைகள் இருள் மல்கிய இச்சூழலில் ஒளி கூட்டி வருகின்றன. யதார்த்த வாதமே அவ்விளக்கின் எண்ணெயும் திரியும் ஒளியுமாகும்.

தமிழகத்தின் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஒரு மனக்குறை நமக்குண்டு. ‘தகிக்கும் பிரச்சனைகள்’ குறித்து அவர்கள் கவலைப்படு

வதாகக் காணோம். உதாரணமாக காவிரி நீர்ப் பிரச்சனையால் காவிரிப்படுகைப் பகுதியிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து, சென்னை மற்றும் ஆற்காடு மாவட்டங்களில் சிறுசிறு தொழில்கள் செய்து உழைக்கும் தஞ்சை விவசாயிகளின் வாழ்க்கை அவர்களை பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. இது குறித்து நாம் சிந்திப்போமாக!

செ.யோ.வின் கதைகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட கருப்பொருளே மீண்டும் மீண்டும் விரவி வருகிறது எனத் தோன்றலாம். தன் மக்கள் குறித்த சிந்தனை அவரை ஆக்கிரமித்திருக்கிறது, என்னேரமும். ஒரு மக்கள் எழுத்தாளர் அதை விட்டு வேறெதனை எழுதுவார்?

ஆய்வாளர். வெ.கிருஷ்ணமூர்த்தி-

'...யோகநாதன் எனது பால்யகால சினேகிதர். இருவரும் ஒரே கால கட்டத்தில் எழுத ஆரம்பித்தோம். நான் சில சிறுகதை, கவிதை களுடன் நிறுத்திக் கொண்டேன். அவர் தொடர்ந்து எழுதி புடம் போட்ட படைப்பாளி ஆகிவிட்டார். நான் சினிமா பைத்தியம் ஆகிப்போனேன். அவருடைய படைப்புகள் கருத்தின் தேவையால் உந்தப்பட்ட வடிவத்தை உள்ளடக்கியவை'

இயக்குனர் பாலுமகேந்திரா-

'...அகதியின் முகம் மனதைக் கனக்க வைத்தது. நீண்ட நாட்களாக என்னை அது அந்த நோவிலிருந்து விடுபடாமல் செய்து விட்டது. பூமிப்பந்தில் சிதறியுள்ள நமது வாழ்வு, பல

துயரங்களுக்கு உட்பட்டது தான் என்ற எண்ணத்தையும் மீறி அந்த வேதனை இவ்வளவு ஆழமானது என்பதை ஒவ்வொரு சொற்கள் மூலமும் புலப்படுத்தியிருக்கின்றீர்கள். அழுதே விட்டேன். நிம்மதியாக சொந்த மண்ணில் அசுத்தம் படாத காற்றை சுவாசித்து, செம்புத் தண்ணீரைக் குடித்து, எளிமையான உணவை உண்டு, யாரும் அடிமை இல்லை என்ற பெருமிதத்தோடு நாம் என்றைக்கு வாழ்வைத் தொடங்கப் போகின்றோம்? உங்கள் கதையைப் படித்ததும் நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கொண்டு எழுந்த பெருமூச்சு இது தான்.

உங்கள் 'இரவல்தாய்நாடு', 'அரசு', 'நியாயப் படுத்தப்பட்ட கொலைகள்', 'விலங்குகளும் கண்புதைக்கும்', 'இன்னும் இரண்டு நாட்கள்' ஆகிய நெஞ்சைத் தொடும் நமது வாழ்வு பற்றிய உயிர் ததும்பும் குறுநாவல்களின் இன்னொரு தொடர்ச்சியாகவே 'அகதியின் முகம்' எனக்குப் படுகிறது.

எமது மக்களின் வாழ்வை யதார்த்த மாகவும், கலாபூர்வமாகவும் நீங்கள் ஒருவரே அழியாத சிருஷ்டிகளாகப் பதிவு செய்து வருகின்றீர்கள். ஈழத்தமிழரின் வரலாற்று ஆவணங்களாக உங்கள் எழுத்து வருங்காலத்தில் போற்றப்படும்; இது உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.'

-மு.சிரீதரன்-

அசோகவனம்

மழை ஓயாமல் பெய்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு பாலைமரங்களின் இடையே தடிகளை நாட்டி சாக்கால் மூடியாயிட்டு அமைக்கப்பட்ட கூரை, மழை நீருக்கு அமுங்கி உள்ளே நீரே அள்ளி விழச் செய்து கொண்டிருந்தது. இப்போது நிலமும் சேறாகி சளசளத்தது. மேலிருந்து எல்லாத் திசைகளிலும் மழைநீர் எற்றியடித்தது. மரங்களின் சின்னச் சின்னக் கிளைகள் ஓடிந்து சிதறி வீழ்ந்தன. இதனோடு ஊவென்றகரலோடு அந்தப் பகுதியெங்கும் சுழன்று வீசத்தொடங்கும் முரட்டுக் காற்று. மரங்களும் அச்சத்திலே தலையாட்டத் தொடங்கின. பாலை மரக்கிளையில் குறுகி அமுங்கி உட்கார்ந்திருந்த சின்னக் குருவியொன்று பேச்சு மூச்சில்லாமல் மழை வெள்ளத்திலே சுருண்ட சருகாக வீழ்ந்தது.

வெகு தொலைவில் மின்னலும் இடியும் சத்தமிட்டு அந்தப்பகுதி முழுவதையுமே அதிர்ச் செய்து, எங்கோ விழுந்து போனாற்போல ஓய்ந்து போயிற்று. ஒற்றையாகக் குழந்தையொன்று வீறிட்டு மழையிடையே நெஞ்சை நோக்க வைத்தது.

“திலகம்...”

ராசாத்தியின் குரலைக் கேட்டு நடுங்கியவாறு அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் திலகம்.

“என்னம்மா?”

“என்னனை செய்யுது?”

“ஒன்றுமில்லை...”

சொல்லிவிட்டு சத்தமாக தும்மினாள் திலகம்.

“கடவுளே, இந்த மழை எப்ப நிக்கப் போகுதோ?” என்ற ராசாத்தி திடீரென்று பரபரத்தாள். எழுந்து மூலையில் சார்த்தியிருந்த கனமான பொல்லை எடுத்தாள்.

“என்னம்மா?”

தும்மியவாறு கேட்டாள் திலகம்.

“பார் மோனை... செத்தையோட ஒரு பென்னம் பெரிய புலுமச்சிலந்தி...”

செத்தைப்பக்கமாகத் திரும்பிய அந்தப் புலிமுகச் சிலந்தியைக் கண்டதும் முகத்திலே அச்சம் பொரும கைகளைப் பிசைந்து கொண்டே தாயைப் பார்த்தாள்.

“இப்படியொரு சிலந்தி கடிச்சுத்தானே யோகம்மாக்கா போன கிழமை செத்துப்போனவை...”

“ஓமடா.. கொஞ்சம் பொறு...”

சரியான இடத்தில் நின்று மளாரென்று செத்தையில் இறுகினாற் போலிருந்த புலிமுகச் சிலந்தியை பொல்லால் அடித்தாள் ராசாத்தி.

நீர் சிதம்பியிருந்த நிலத்திலே விழுந்த புலிமுகச் சிலந்தியின் இரண்டு கால்கள் சப்பளித்துப்போனாலும் அது இன்னும் உயிரோடு துடித்துக் கொண்டிருந்தது. நடுப்பகுதியும் காயப்பட்டிருந்தது. மெல்ல ஓட முயற்சித்தது சிலந்தி.

“அடியுங்க...”

திலகம் சொல்லி முடிய முதல் ‘சக்’ கென்று குறிவைத்த இன்னொரு முர்க்கமான அடி.

சில்லவல்லமாக சிதைந்து போயிற்று புலிமுகச் சிலந்தி.

அதை அப்படியே பொல்லால் வெளிப் புறமாகத்தட்டி நடுவழிக்கு
எற்றிவிட்டாள் ராசாத்தி.

“நல்லகாலம் தப்பினம்...”

பெருமூச்சுவிட்டாள் திலகம்.

“இனி மழை துவங்கினால் எல்லா விஷப்பூச்சிகளும்
தொகையாக வரத்தொடங்கிவிடும்...” நெடுமூச்செறிந்த ராசாத்தி
தனக்குத்தானே வேதனையோடு சொன்னாள்:

“என்ன அச்சறுக்கையாக சொந்த வீடுவாசலிலை
நிம்மதியாக இருந்தனாங்கள்...இப்ப எல்லாம் இழந்து போய்
இந்தக் காட்டுக்குள்ளை எந்தக் கதியும் இல்லாமல் இருக்கிறம்...
மிருகசாதிக் குக் கூட இப்படியொரு அவலமான
வாழ்க்கையில்லை... கடவுளே ஏன் இப்படி சோதிக்கிறீர்..”

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் ராசாத்தி. குரல்
விம்மிற்று.

“அம்மா...”

“என்னடா?”

“அங்கை பாருங்க...”

திலகத்தின் கைநீண்ட பக்கத்திற்கு அவளது பார்வை
சென்றது.

செத்தைப் பக்கமாக பெரிய தேள்.

“நட்டுவக்காலி... எந்தப் பெரிசு...”

அதையும் அதன் கூரான வாயையும் பார்த்து ராசாத்தியே
நடுங்கினாள்.

“அந்தப் பொல்லை எட்டா...”

“கவனமாக அடியுங்க அம்மா...”

பொல்லைக் கொடுத்தாள்.

“என்னக்காள் அது?”

முன்னே உள்ள ஒதுக்கிடத்திலிருந்த சத்தமிட்டாள்
வள்ளியம்மை.

“நட்டுவாக்காலி மோனை...”

“இங்கை கொஞ்சநேரத்துக்குள்ளை நாலு நட்டுவக்காலி அடிச்சனான்... பிள்ளை குட்டிகள் பேச்சு மூச்சில்லாமல் பயந்து போயிருக்குது...”

சலித்துக் கொண்டாள் வள்ளியம்மை.

“அடியுங்க அம்மா அது ஓடப்பார்க்குது...”

கட்டையால் ஓங்கி அடித்தாள் ராசாத்தி. நட்டுவக்காலி துண்டு துண்டாகப் பிய்ந்து போயிற்று. ஆனாலும் விஷக்கால் தடித்தபடியே இயக்கமிழந்து கொண்டிருந்தது.

“அம்மா...”

“என்னடா...”

“இந்த இடத்திலிருந்து எப்பதான் நாங்க வீட்டுக்குப் போகப் போறம்?”

அவளின் குரலில் அழகை.

ஓய்ந்து கொண்டிருக்கும் மழையை வேதனையோடு பார்த்தாள் அவள். என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. மனம் குமுறி நொந்தது. திலகத்தை வெறுமையாகப் பார்த்தாள்.

“அம்மா...”

“என்னடா ராசாத்தி...”

“எங்களின்ரை வீடு இப்ப என்ன மாதிரி இருக்கும்? தவமணி ஆட்களின்ரை வீடெல்லாம் கதவை உடைச்சு நாசப்படுத்தி விட்டதாகச் சொல்லிச்சினை. எங்களின்ரை வீட்டிலை இருந்து மூன்றாவது வீடுதானே அது...”

“அதையெல்லாம் ஏன் மோனை யோசிக்கிறாய்? அங்கை நிலைவரம் என்ன மாதிரி என்று ஆருக்கும் சரியாகத்தெரியாது... எல்லாருக்கும் வாறதுதானே எங்களுக்கும் வரும்...”

மௌனமானாள் திலகம். கொஞ்ச நேரத்தில் விம்மி அழுத்தொடங்கினாள்:... “என்ன வடிவான வீடு... எனக்கு எத்தினை சாமான்களை ஆசையோட வாங்கித் தந்தனீங்க... வயலின், தையல் மெஷின், சைக்கிள், நகை, துணிமணி... புத்தகங்கள்...”

“அழாதையணை தலையிடிக்கும்...”

“எல்லாம் நாசமாகிப் போச்சது... படிப்பு வாழ்க்கை எல்லாம்

நாசமாகிப் போச்சுது... இந்தக் காட்டுக்குள்ளை நடுங்கி வாழுகிற வாழ்க்கையை விட வேறே நரகம் என்ன?..."

ராசாத்தி வெளியே பார்த்தபடி திலகத்தைப் பற்றிய யோசனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தாள். திலகத்தின் குரல் காதுகளில் ஒலித்தபடி இருந்தது. "அம்மா... உங்களுக்காகத்தான் நான் இந்தக் காட்டிலை இருக்கிறேன். அல்லது என்றை கதை என்னென்னவோ மாதிரிப் போயிருக்கும்..."

2

வானம் நீலமாகப் பளபளத்தது.

வெய்யில் வழமைக்கு மாறாக அகோரமான நெருப்பாய் எரிந்தது.

வன்னமணி வேதனையோடு உடலைக்குறாவிக் கொண்டு அவலப்படுவதை கவலை பொருமப் பார்த்தவாறிருந்த ராசாத்தியின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது, வாயைப் பொத்தியவாறு விம்மினாள்.

"என்னக்காள் இப்ப செய்யிறது?"

தளும்பிய குரலில் கேட்டாள் பெரியபிள்ளை.

"ஏழுமாசந்தான். படுகிற கஷ்டத்தைப் பார்த்தால் குறைமாசப்பிள்ளை யாகத்தான் பிறக்கும் போலை இருக்குது."

குரல் தணியக் கூறினாள் செல்லம்:

"அது போனால் போகட்டும். அன்னமணி உயிர் பிழைக்கவேணும். போனகிழமை சரசுவதி இது மாதிரித்தானே அவலப் பட்டுச் செத்துப் போச்சுது. கடவுளே அந்த நிலமை இதுக்கு வரக்கூடாது..."

"ஐயோ என்றை அம்மா ஐயோ..."

வீரிட்டு அலறினாள் வன்னமணி.

ராசாத்தி கருணையோடு அவளது கைகளைப் பிடித்துக்

கொண்டு இடுப்புசீலையை தளரவைத்தாள். வன்னமணிக்கு பதினெட்டு வயதும் ஆகவில்லை. கணவன் தேவராசன் மூன்று மாதங்களின் முன்னர் அநியாயமாக சுட்டுக்கொல்லப்பட்டவன். அவனை நினைத்த போது செல்லத்தின் கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. தேவராசன் அவளது இரண்டாவது தம்பி. சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவான். சுறுசுறுப்பில் பம்பரம். எதற்கும் விட்டுக்கொடுக்கமாட்டான்.

“ஐயோ வலி தாங்கேலுதில்லை...”

சுத்தமாகக் கத்தினாள் வன்னமணி.

ராசாத்தி விம்மினாள்.

“இந்தப் பிள்ளைத்தாச்சியை எங்கை கொண்டுபோறது... பக்கத்திலை ஆஸ்பத்திரியே இல்லை... டொக்டர்மாரைக் காணவும் கிடைக்காது...”

வன்னமணி ராசாத்தியின் கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். கவலையடைக்க அவளின் குரல் கெஞ்சிற்று.

“அக்காள்...”

“சொல்லணை...”

“எனக்கு ஒரு உதவி செய்யணை...”

ஆர்வமானது அவளின் பார்வை.

“அக்காள் நான் தப்பமாட்டன்...”

“அப்பிடி ஒன்றும் வராதடா...”

வன்னமணியின் முகமெங்கும் வேர்வை.

“அக்காள்”

“ சொல்லம்மா..”

“எனக்கு ஏதவன் நஞ்சு குடுங்க அக்கா... இப்பிடி அவதிப்படுகிறதைவிட நான் வேதனைப்படாமல் செத்துப் போயிடிறன்...இந்த உதவியை எனக்குச் செய்யணை அக்காள்”

“என்றை கடவுளே!”

பதறிக் குரலிட்டாள் செல்லம்.

கால்களை உதறினாள் வன்னமணி.

செல்லம், அவளது கால்களை தன்கையால் பிடித்துக் கொண்டு வருடினாள்.

வன்மணியால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. கைகளையும் கால்களையும் வலுவாக உதறினாள். சத்தமாக அழுதாள்.

“அழாதையணை...”

வன்மணி கண்கள் விரிய அவளைப் பார்த்தாள். உடலெங்கும் வேர்வை பொங்கிற்று. ஏதோ சொல்ல முயன்றாள்.

“என்னடா?”

திடீரென்று உரத்த குரல்:

“வாருங்க... உங்களைத்தான் நான் கூப்பிடுறன்... என்னாலை தாங்கேலாது...”

பிறகு சத்தம் இல்லை.

எல்லாரும் “ஐயோ” என்று கதறினார்கள்.

அவள் கண்கள் சட்டென்று குத்திட்டு நின்றன. பதறிப்போனாள் செல்லம். அவளின் மூக்கிலே கைவைத்தாள்:

“என்றை செல்லம் போய் விட்டீரோடா...”

மரத்திலே இருந்த குரங்குகள் அங்குமிங்குமாகத்தாவின.

திலகம் சரிந்து விழுந்த அந்தப் பாலை மரக் கன்றையே வேதனையோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். பச்சை இலைகளெல்லாம் சேற்றுநீரின் அழுங்கி அழுகிக்கிடந்தன. இதைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கையில் வீட்டு முற்றத்திலே ஆசையோடு நடட அசோகமரம் நினைவுக்கு வந்தது. ஒவ்வொருநாளும் ஆர்வமாக அதற்கு தண்ணீர் ஊற்றி, அது மெல்ல மெல்ல வளர்ந்ததை ஆனந்தம் பொங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். துளிப்பச்சை இலைகள் ஒவ்வொன்றாய்

முகிழ்க்கின்றபோது மனம் எல்லையில்லாத பரவசங் கொள்ளும். மெல்ல அந்த இலைகளைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்ப்பாள். திலகத்திற்கு கண்கள் பனித்தன.

அங்கிருந்து முன்னே நடந்தாள்.

“தங்கச்சி...”

கரகரத்தகுரல் கேட்டுத் திரும்பினாள்,

பத்மாசனி கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு நின்றாள். தலை பரட்டை பற்றியிருந்தது.

“என்னக்காள்?”

“என்றை கண்ணை ஒருக்கால் பாரணை...”

அவளது இரண்டு கண்களும் இரத்தமாகச் சிவந்து வீங்கிப் பொருமியிருந்தன.

“ஏன் இப்பிடிச் சிவந்து போயிருக்குது?”

அவள் குரல் விம்மிற்று.

“இராத்திரி என்னவோ பூச்சி புழுத்தான் கடிச்சிருக்க வேணும். எரிஞ்சு உருட்டிக் கொண்டிருக்குது... நோவும் தாங்கிக்கொள்ள முடியேல்லை...”

அப்போது அங்கே குமாரவேலு வந்தான். அவனும் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டான். குரல் அனுங்கிட அவர்களைப் பார்த்தான்.

“மோனை என்றை கண் வீங்கிக்கடிக்குது... என்ன செய்யிறதென்றே தெரியேல்லை... இவன் மணியனும் தனக்கும் இப்படி நோகுது என்று சொல்லிச் சொல்லி அழுகிறான்...”

பத்மாசனி விம்மினாள்.

“பாம்பும் பூச்சியும் நிறைஞ்சிருக்கிற இடத்திலே மிருகங்களை விடக் கேவலமாகப் படுத்திருக்கிற வாழ்க்கை எப்பதான் முடியப் போகுது... எங்கள் எங்களின்ரை வீட்டிலை நிம்மதியாக நோய் நொடி இல்லாமல் எப்பதான் போயிருக்கப் போறம்?...”

குமாரவேலு அவளைப் பார்த்தாள்.

கண்பொங்கிய நிலையில் உள்ள அவள் சொன்ன

வார்த்தைகள் அவனது நெஞ்சைத் தொட்டன. எதையும் கதைக்கத் தோன்றாமல் அங்கிருந்து நடந்தான் அவன்.

காட்டின் ஓரமாகவே அவர்களது வடிவமற்ற குடிசைகள் இருந்தன. அவற்றை மறைவிடங்கள் என்று சொல்லலாமே தவிர குடிசைகள் என் ஒரு போதும் சொல்லவே முடியாது. அதுவும் கோரமாகப் பெய்த மழையினால் அவை கூட இப்போது அலங்கோலமாகி விட்டன.

“அண்ணை...”

“எதிரே கேட்ட குரலுக்குரிவனை யுகத்தாலேயே அவன் அறிந்து கொண்டான். கண்கள் பார்க்கவே முடியாமல் பசுபசுவென்று கலங்கின.

“கணபதிதானே...”

“ஓமண்ணை...”

அவனை உற்றுப்பார்த்தான் கணபதி.

“கண்ணெல்லாம் இதேன் இப்பிடி ரத்தமாய்ச் சிவந்து சிறுத்துப் போயிருக்குது...”

“ஏதோ பூச்சி கடிச்சிருக்கவேணும்... வேதனை தாங்கமுடியேல்லை...”

“இதுக்கெல்லாம் மருந்துக்கு எங்கையெண்ணை அண்ணை போறது?... ஒரு சின்னத் தலையிடிக்கே மருந்தில்லாத நிலைமையாகப் போச்சுது...”

எதிரே மரத்தில் துள்ளியோடிய குரங்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டே கூறினான் கணபதி. பிறகு யோசித்தான். முகம் தெளிவானது.

“அண்ணை எனக்கு ஒரு வழி தெரியுது...”

“என்ன மோனை?”

ஆர்வம் படர்ந்தது குரலிலே.

“என்னென்று சொல்லு?”

“அண்ணை கண் வருத்தத்துக்கு தாய்ப்பால் கண்ணுக்குள்ளை விடுகிறது நல்லதுதானே...”

கணபதியின் தோளில் நன்றியோடும், நிம்மதியாகவும்

கைவைத்தான் குமாரவேலு. பெருமூச்செறிந்தவனின் நெற்றியில் சுருக்கங்கள்.

“தேவானையின்ரை குழந்தை பால்குடி மறந்திட்டுதோ... அதிட்டைக் கேட்கலாம்...” என்றான் கணபதி.

“அது சரி வராதா...”

“ஏனண்ணை?”

“தேவானையின்ரை புருஷனோடை எனக்கு ஒரு வில்லங்கம் இருக்குது...”

“இதெல்லாம் இப்ப பார்க்கேலுமோ?”

“செல்லக்கண்டுவும் கைக்குழந்தையோட தானே இருக்கிறா... அதிட்டைக் கேட்பம்...”

“அது வாடி வதங்கிப் போய் தன்ரை பிள்ளைக்கே பால் குடுக்காமல் தேத்தண்ணிரெல்லோ பருகிக் கொண்டிருக்குது...”

வேதனை தொனித்தது, கணபதியின் குரலில்.

“அது பிள்ளைத்தாய்ச்சியா இருக்கிறபோதே தப்புமோ சாகுமோ என்றிருந்தது... சத்துள்ள சாப்பாடோ தண்ணி வெந்நீரோ இஞ்சை, இந்தக் காட்டுக்குள்ளை ஆர் வீட்டிலை இருக்கு...”

தன்னையறியாமலே குமாரவேலு, “அதுவும் மெய்தான் இப்பிடியொரு அவலம் எங்களுக்கு” என்று கூறியவாறே கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“அம்மா...”

“என்னப்பு?”

“இந்த மாட்டு நுளம்பு ஊசியாலை குத்துறமாதிரிக் கடிக்குதணை...”

சின்னராசன் சிணுங்கினான்.

“சறத்தாலை முடிக்கொண்டு கிடராசா...”

“அப்பிடியும் கடி தாங்க முடியேல்லை...”

சின்னராசன் ஒவ்வொருநாளும் இப்படிக்கேட்பதும், முத்தம்மா அவனுக்கு வெறும் வார்த்தைகளால் ஆறுதல் சொல்வதும் சாதாரணமாகி விட்ட போதும் நேற்று மலேரியாக் காய்ச்சலால் சின்னவன் இறந்ததின் பிறகு முத்தம்மாவுக்கு மனதினுள் பயம் நிறைந்து கனத்தது.

கொஞ்சநேரம் படுத்திரு மோனை வாறன்...”

எழுந்தாள்.

“எங்கை அம்மா போறாய்?”

“அருமையக்காள் வேப்பம் குழை எரிக்கிறவள். அவளிட்டை ஒரு பழஞ்சட்டியும் வேப்பம் குழையும் வாங்கிக் கொண்டு வாறன். அதை எரிச்சால் நுளம்பு, பூச்சி, புழு ஒண்டும் வராது... என்றை அப்பனும் நல்லாக நித்திரை கொள்ளலாம், இரப்பு போயிட்டு வாறன்...”

“நானும் வரட்டோ?”

சாறத்தை உதறினான் சின்னராசன்.

“வேணாம் ஐயா... வழியிலை ஏதவேன் பூச்சி புழுக்கிடக்கும்... கடிச்சிடும்...”

“அம்மாவுக்கு கடியாதோ?”

புன்சிரிப்பான அவன் முகத்தைப் பார்த்த தாயின் கண்கள் கலங்கின. அந்த மனநிலையிலும் வலிந்து சிரித்தாள்.

“நான் ஒரு மந்திரம் வைச்சிருக்கிறன். எந்தப்பூச்சி புழு வந்தாலும் அதைச் சொல்லிவிடுவன். உடனே அது பறந்து போயிடும்...”

விழுந்து விழுந்து சிரித்தான் சின்னராசன். பிறகு அரும்பிய கண்ணீரைத்துடைத்தவாறே, “அப்படி மந்திரம் இருந்தால் அம்மா கட்டாயம் எனக்குச் சொல்லித்தந்திருப்பா. அதைச்சொல்லி இந்த நுளம்பையெல்லாம் கலைச்சு விட்டிருப்பா...” என்றான் நெகிழ்வான குரலிலே.

“நான் போறனப்பு...”

புறப்பட்டவளின் முகத்திலும் மனதிலும் தெளிவின்

வெளிச்சம். எத்தனையோ நாட்களின் பின்னர் அவர்கள் இருவரும் மனதார சந்தோஷத்தோடு கதைத்தார்கள் இப்போதும் அந்த நினைவே இதம் நத்தது.

கண்ணைக்கூசியவாரே நடந்தவள் வேகமாக வரும் கணபதியைக் கண்டாள்.

“என்னடா தம்பி இது?”

காட்டுக்கோழியர் ஒருத்தர் அம்பிட்டார்... கொண்டு வாறன். அடிச்சுச் சமைக்கப்போறன்”

“என்னெண்டு சமைப்பீர். நெருப்பு மூட்டிறதுக்கு நெருப்புப் பெட்டி வைச்சிருக்கிறீரோ?”

தயக்கமாகச் சொன்னான்:

“ஓமக்கா ஏன் கேட்டனீங்கள்?”

பணிவான குரலிலே பதில் வந்தது.

“நாலைஞ்சு நெருப்புக்குச்சிதாரீரோ?”

கனிவோடு அவளை உற்றுப் பார்த்தான். அவளது தாராளமான உதவுகிற மனப்போக்கும், வசதியான வாழ்க்கையும் அவனது மனத்திலே சட்டென்று தோன்றி மறைந்தன. மனம் இளகிற்று.

“தாறன் அக்கா. வெறும் பெட்டிக்குள்ளை வைச்சுத் தாறன்... ஆனால் ஆருக்கும் சொல்லப்படாது. நெருப்புப் பெட்டி இன்றைக்கு இங்கை தங்கப்பவணினுடைய பெறுமதிக்கு வந்திட்டுது...”

மௌனமாக அங்கிருந்து நடந்தாள் அவள். மனம் இலேசாக ஆடிற்று.

வீச்சிற்கும், வெறிபிடித்த தாக்குதல்களுக்கும் ஆளாகி வீடுவாசல் யாவுமே இழந்து அங்கே வந்தவர்கள். அகதிகளுக்கு ஓரளவாவது தங்கிடவசதியும் உணவுவசதியும் இருக்கும். இவர்களுக்கு உதவுவார் யாருமே இல்லை. உதவமனமுள்ளவர்கள் வாய்ப்பு, வசதியற்றவராய் இருந்தனர்.

தேவராசன் பாலைமரங்களையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

பாலைமரக்கிளைகளில் குரங்குகளும் குட்டிகளும் தாவித் தாவிச் சென்றன.

வயதான குரங்கொன்று அவனைப் பார்த்து 'ஈ ஈ' என்றது.

தேவராசனுக்கு அவனையறியாத கோபமும் எரிச்சலும் உண்டாயிற்று. சினத்தோடு சத்தமாகக் கத்தினான்:

“ச்ச்சு.. சனியனே ஓடு..”

கைகளை ஓங்கி மிரட்டினான்.

குரங்குகளும் அவனைப் போலவே கைகளை ஆட்டின. ‘கிக்கீ’ என்று சத்தமிட்டன.

அவனுக்கு கோபம் எகிறிற்று.

மரத்தின் கீழேபோய் பாலைக்கட்டை ஒன்றினை எடுத்தான்.

அவனது நோக்கத்தை உணர்ந்தாற் போல் குரங்குகள் அங்குமிங்குமாய் ஓடின. குட்டித்தாய்ச்சி குரங்கொன்று மட்டும் என்னவுமே செய்யமுடியாமல் திகைத்துப் போயிருந்தது. தலையை ஆட்டியது பரிதாபமாக.

தேவராசன் அந்த குரங்கிற்கு குறிவைத்து அதற்கு மரக்கட்டையால் எறிய ஆயுத்தமானான்.

மனதுள் சீறும் மூர்க்கம்.

அவ்வழியே வந்த ராசம்மா குரங்கையும் குறிவைக்கும் தேவராசனையும் கண்டு பதைபதைத்தவாறே வீரிட்டாள்.

“தேவன் நில்லடா...”

அதிர்ந்து போய் நின்றான் அவன்.

மௌனம்.

“அவளே கத்தினாள்: “குட்டித்தாய்ச்சிக்கு இப்படி எறியலாமோடா?”

“எறிஞ்சால் என்ன?”

குரலில் முரட்டுத்தனம்.

“அது உனக்கு என்ன செய்தது?”

“எனக்குப் பிடிக் கேல்லை. இதுகளைக் கண்டால் கொல்ல வேணும் போலை இருக்கு...”

“அதுதான் ஏன்?”

அவன் கொஞ்சநேரம் யோசித்தான். வீட்டிலிருந்து நாங்கள் அலையலையாக வெளியேறி, நடந்து, பதுங்கிவேதனைப் படுவது மெல்லெனக் கண்களிலே வந்தது. பற்களை நரும்பிக்கொண்டான். கோபம் மேலும் பற்றிற்று.

“பாவம். அது வாயில்லாத சீவன்....”

பரிவு ததும்பிற்று குரலிலே.

“எங்களின்ரை எத்தினை பிள்ளைத்தாச்சிகள் வெருட்டி அடிக்கப்பட்டு செத்துப்போனவை பேரின்பநாயகி அக்கா அப்பிடித்தானே நெரிஞ்சு செத்துப்போனவ...”

அவனது கண்கள் கலங்கின. ஆனால் முகத்திலே வெறுப்பைக் கக்கும் கோபம்.

“எங்களுக்கு வாற கஷ்டம் மாதிரி மற்றவைக்கும் வரக்கூடாது அதுவும் வாயில்லாத மிருகசாதி... கறுமம்...”

கட்டையைக் கீழே போட்டு விட்டு அங்கிருந்து வெறுமையாக நடந்தான் தேவராசன்

வெய்யில் உக்கிரமாக எரிந்தது.

சிரட்டை ஒன்றினுள் நீரை நிரப்பி, பாலைக்கன்றிற்கு ஊற்றினாள், அது மெதுவாய் ஆடிற்று.

திலகம் பரவசத்தோடு ஆகாயத்தைப் பார்த்தாள். கூசிய கண்களோடு குனிந்து, “தண்ணியைக் கண்ட உடனே அவளுக்கு புளுகம் வந்திட்டுது” என்றாள்.

“என்ன மோனை...”

தில்லையக்கா கேட்டாள்.

திலகம் வெட்கப்பட்டாள்.

“என்ன மாதிரியான பெரிய வீட்டிலை இருந்தனீர். இப்ப காட்டுக்குள்ளை வந்து உமக்கு காதே நல்ல கொண்டாட்டமாகப் போச்சுது...”

தில்லையக்காவின் கரகரத்த குரலில் திலகத்தின் முகம் தொட்டாற்சுருங்கி இலையாகச் சுருங்கிப் போயிற்று.

தில்லையக்காவின் மனம் வலித்தது.

“என்னடா குஞ்சு...”

சிரட்டையை வீசி எறிந்தாள் திலகம்.

“சொல்லடா...”

“எனக்குத்தலை இடிக்குது...”

பதின் மூன்று வயதான அவளை அன்போடு தொட்டாள்.

“ஏன்?”

முகத்தில் வேதனை நிறையப் பார்த்தாள் திலகம்: பேசாமல் அங்கேயே வெளிக்கிடாமல் இருந்து செத்துத் துலைஞ்சு போயிருக்கலாம்...”

குரல் தளதளத்தது.

“அந்த இடத்தைவிட்டு வந்து என்னத்தையணை கண்டனாங்க. என்றை வயதிலேயே ஆறுபேர் பசியாலும் நோயாலும் செத்துப் போயிட்டுதுகள்... பரமேஸ்வரி அக்கா மட்டும் மருந்து கொண்டு வந்து தராமல் இருந்திருந்தாவென்றால் இன்னும் ஆறேழு பேர் செத்திருப்பினை...”

“மெய்தானடா...”

“என்ன இஞ்சை நடக்குது...”

கணபதி இரண்டு மரவெள்ளிக் கிழங்குகளோடு அங்கை வந்தான். அவனைப் பின்னாலே தொடர்ந்து வேகமாக ராசன்,

“அண்ணை அண்ணை...”

திரும்பினான் கணபதி.

“என்னடா ராசா வேணும்... கிழங்கோ?”

“ஓமண்ணை...”

ளிச்சலோடு அவனைப் பார்த்தான் கணபதி. பின்னர் தன்னைச் சமாளித்தவாறே, “உன்ரை அக்காளிட்டை ஒரு முறி குடுத்திருக்கிறேன், போய் வாங்கடா...” என்றான்.

ராசன் அசையாமலே நின்றான். அவனுக்குப்பின்னே மெல்ல மெல்ல சரசு வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் கணபதி கோபமாக ஏறிட்டான்.

“எங்கை மோனை, கிழங்குமுறி?”

அவள் பேசாமலே நின்றாள்.

“சொல்லு...”

“தின்டிட்டன்...”

ஏமாற்றத்தோடு அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான் ராசன். வாய்க்குள் முணுமுணுத்தான்: “இப்பிடி எனக்குச் செய்திட்டுதே...”

“சரி போ...”

“என்னாலை என்ன செய்யேலும். இவ்வளவுதான் என்றை கையிலை இருந்தது. சரி எனக்குப் பின்னாலை நீ வாடா...”

ராசாத்தி, கமலாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“என்னணை யோசிக்குக் கொண்டிருக்கிறாய்...?”

கமலம் ஆறுதலாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஒன்றுமில்லையணை...”

“நான் எவ்வளவு நேரமாக உனக்குப் பின்னாலை நிற்கிறன். நீ அசையாமலே அந்தப் பாலைமரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

கமலம் மௌனஞ்சாதித்தாள்.

“சொல்லடா...”

வெறுமையாக அவளைப் பார்த்தாள் கமலம்.

“அந்தப் பாலை மரத்திலே கயிறு போட்டு தூங்கிச் சாகலாமோ என்று யோசிக்கிறன்...”

அதிர்ந்து போனாள் ராசாத்தி.

“என்னணை நாச்சியார்...”

இறுகிப்போன முகத்தோடு தொடர்ந்தாள் கமலம், பாலை மரத்தை வெறித்திருந்தன கண்கள்.

“இந்த வருஷம் ‘பூனிவேர்சிட்டி’க்குப் போக வேண்டிய நான் இப்படிக்காட்டிலை தாய்தகப்பன் இல்லாமல் அவதிப்பட்டுக் கொண்டு அலையிறன். சாப்பாட்டில்லை. குளிப்பு முழுக்கில்லை. பிறகேன் இந்த உலகத்திலை இருக்க வேணும்...?”

மௌனமாயிருந்தாள் ராசாத்தி.

“சொல்லுங்க?”

காலடியில் நெளிந்த மண்ணுண்ணிப் புழுவைப் பார்த்த படியே கேட்டாள் கமலம்.

“நான் என்னத்தை மோனை சொல்ல? நாங்கள் காவோலைகள் விழலாம், நீங்க குருத்தோலைகள். இந்தக் காலத்திலை இருக்க வேண்டிய ஆட்கள். அப்பிடிக்கதைக்கக் கூடாது...”

கமலம் கூர்மையாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஆனால் அக்கா எத்தினை குருத்தோலைகள் வெள்ளத்திலையும் சேறிலையும் விழுந்து சிதறி அழிஞ்சுப் போச்சுதுகள்...”

தயக்கம் ராசாத்தியின் முகத்தினில்.

“சொல்லுங்க?”

524571

“என்னத்தை மோனை சொல்லுறது?”

நெடுமுச்ச சீறிற்று.

“பாருங்க. இஞ்சை எத்தினை விதமான வியாதி? பூச்சி கடிச்ச கண் தெரியாமல்ப் போனவை. செப்டி சேமியா வியாதி வந்தவை. விஷப்பூச்சி கடிச்சுக் செத்தவை...”

கமலத்தின் முகம் சிவந்து பொருமிற்று.

8

வினோதமாக அந்த வெங்கிணாந்திப் பாம்பை எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றபோது அங்கே வந்தாள் திலகம். குமாரவேலன் ஒற்றைக் கண்ணைப் பொத்தியபடியே நின்றான். அவன் தட்டுத்தடுமாறியபடியே அசைந்ததைப் பார்த்தபோது மனம் வேதனைப்பட்டது.

குமாரவேலனை ‘பயில்வான்’ என்றுதான் அவனது நண்பர்கள் யாவரும் புகழ்ந்து கதைப்பார்கள். வாட்டசாட்டமான தேகம். பளீரென்ற பார்வை. கதைப்பது மிகவும் குறைவு. எதையும் பேசாமல் முகத்திலேயே ஓங்கிக்குத்திவிடுவான்.

ராசாத்தி தூரத்தில் நின்று அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கையில் இறந்தகாலம் மனதிலே காட்டாற்று வெள்ளமாக புரண்டு அலைந்தது.

அவனுக்கு இப்போது யாருமே இல்லை. இதைச் சொல்லி அவன் அழுவதனைக்கேட்டு அங்கே எல்லோரும் மனம் வெதும்பியிருக்கிறார்கள். பிறகு தம்மைத்தாமே எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்து கொள்ளுவார்கள் அவர்கள்.

இந்தக்காட்டின் இலைகள், செடிகள், கொடிகள், மிருகங்கள் பறவைகள் யாவும் இப்போது தனக்கு நன்றாகப் பழகிப் போய் விட்டதாக நேற்று திலகம் சொன்னபோது ராசாத்தி ஆச்சரியமடைந்தாள். அவள் அப்படித்தான். கொஞ்சநேரம் போக வீட்டுக்கு எப்போது போகப்போகிறோம் என்று கேட்டு அழுவாள்.

வெய்யில் சுட்ட போது பரபரப்போடு நித்திரையில் இருந்து திடுக்கிட்டெழுந்தாள் ராசாத்தி.

எதிரே கறுப்பு வண்டொன்று சாணக உருண்டையை உருட்டிக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தது.

எழுந்தாள்.

திலகம் அனுங்கிக்கொண்டு கிடந்தாள்: “அம்மா எப்ப வீட்டுக்குப் போகப் போறம். எனக்கு விசர்வரும் போலை இருக்கு... சொல்லணை அம்மா...”

அப்போது கணேசன் அங்கே ஓடிவந்தான். முகம் பரபரத்தது.

“என்னடா மோனை?”

அவன் மூச்சிழுத்தான்: “அக்கா, கமலத்தைக்காணையில் லையணை..”

“என்ன?”

அதிரீந்தாள்.

“பாலைக்காடெல்லாம் பார்த்தனியோ?”

“ஓம்...”

பேச்சற்றுநின்றாள் ராசாத்தி.

(1998)

என்று அந்தப் பேதை உரைத்தான்...

அதைக்கேட்க தனசேகரனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

இருபது ஆண்டுகளின் பிறகு நாடு திரும்பியவனை, நிலவுகின்ற சூழ்நிலை மிகவும் ஆச்சரியத்தையும் எரிச்சலையும் கோபத்தையும் மனதினுள்ளே கிளர்ந்ததெழ வைத்தது. இவற்றில் பாதிக்குப் பாதி தகவலை பத்திரிகைகள், 'இன்டர்நெட்', 'பி.பி.ஸி' வானொலிச்செய்திகள் மூலம் அவன் அறிந்திருந்தபோதிலும் அது உண்மை நிகழ்வுகளை நேருக்கு நேராகப் பார்க்கிறபோது பத்தில் ஒரு மடங்கு கூட வராது போலிருந்தது. தன்னோடு ஒன்றாகவே பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த மகிந்த வீரசேகர பண்டார இப்போது முக்கியமான அமைச்சராக இருந்ததை இங்கு வந்த போது தான் அறிந்து கொண்டான். பழைய நினைவுகள் சட்டிடென நினைவில் முகம் காட்டின. மகிந்த வீரசேகர பண்டார மிகவும் எளிமையானவன். தனசேகரிடம் தமிழ் மொழியினைக் கேட்டுப் படித்து, இவனுக்கு முக்கியமான சிங்களப் பேச்சு முறைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறான். தோசை என்றால் அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். பேராதனைப் பல்கலைக்

கழகத்திலிருந்து ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் கண்டிக்குப் போய் 'கீதா கபே'யில் அவர்கள் இருவரும் தோசை சாப்பிடுவார்கள். மகிந்தவீரசேகரபண்டாராவை அவனது பல்கலைக்கழக நண்பர்கள் 'தோச பண்டார' என அழைத்துக் கேலி பண்ணுகின்ற போது அவன் பெருமிதமாகச் சிரித்துக் கொள்வான். அவனையும் தவறாமல் சந்திக்க வேண்டும்.

சுதாசுரன் தான், அந்தக் கூட்டத்தைப் பற்றி தனசேகரனுக்குக் கூறினான். இப்போதுள்ள நிலையிலே தமிழ் சிங்கள மக்களிடையிலே நெருக்கமான புரிந்துணர்வினை உண்டாக்குவதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள 'விழுக்கதி' என்ற கலாசார நிறுவனம் தனது இரண்டாவது ஆண்டுவிழாவைக் கொண்டாடுகின்றதென்றும், அதற்கு தவறாமல் போக வேண்டுமெனவும் சுதாசுரன் சொல்லியிருந்தான். 'விழுக்கதி' நிறுவனத்தில் தமிழ் அதிகாரிகளும் முக்கிய பங்கு வகிப்பதாக சுதாசுரன் சொன்னபோது தனசேகரனுக்கு சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. தவறாமல் பங்கு கொள்ள விரும்பினான்.

“கட்டாயம் நாம் இருவரும் போவோம்..”

தனசேகரனை அர்த்த புஷ்டியோடு பார்த்தான் அவன்.

“எதில் போவது?”

“ஓட்டோவில்ல்தான்..”

தயக்கமும் யோசனையும் சுதாசுரனின் முகத்தில்.

“வேணாம்..”

“ஏன்?” ஆச்சரியம் மிதந்தது தனசேகரனின் குரலிலே. கண்களில் கேள்வியோடு அவனை ஏறிட்டான்.

“ரவுன்ஹோலு”க்குப் பக்கத்திலே தான் கூட்டம் நடைபெறப்போகிற இடம். முக்கியமான இடங்களில் நிறைய சோதனைச் சாவடிகள் இருக்கும். ‘ஓட்டோ’வில் போனால் கட்டாயம் ‘செக்கிங்’ இருக்கும்..”

“எல்லாருக்குந்தானே..”

“நீங்க இஞ்சை வந்து ஆறு நாள்த்தான். பல விஷயங்கள் அனுபவப்பட்டதுக்குப் பிறகுதான் தெரியும்..”

“சுதா.. நீங்க என்ன சொல்லறியள்..?”

“ஒன்றுமில்லை. பஸ்ஸில போவம். ‘ரவுண்ஹோலு’க்குப் பக்கத்திலை இறங்கு, விசாரித்துத்தான் போகவேணும்.. இடத்தைக் கண்டு பிடிக்கிறதொன்றும் பிரச்சினை இல்லை..”

155 தடஎண் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியபோது நகரசபை மண்டபத்தின் சுற்றுப்புறத்திலே சனநடமாட்டம் அருகிக் காணப்பட்டது. தனசேகரன், சுதாசுரனிடம் எந்தப் பக்கமாக போவது என்று கேட்டான். சுதாசுரனும் எதிரே விரிந்து கிடக்கும் வீதிகளைப் பார்த்து, எந்தப் பக்கம் போகவேண்டுமென்பதனை யுகம் செய்ய முயன்று கொண்டிருந்தான். தனசேகரனின் முகம் மலர்ந்தது. “அங்கை, பாருங்கோ சுதா.. பொலிஸ் கார் ஒன்று வந்து நிற்குது. எல்லாரையும் விட பொலிஸ்காரரிட்டை இடங்கேட்கிறதுதான் நல்லது, சரியாகச் சொல்லுவினை.. நான் இருந்த இடங்களிலையெல்லாம் இப்படித்தான் நான் பொலிஸ்காரரை விசாரித்து வழி அறிந்து கொள்ளுறனான்” சொல்லியவாறு பொலிஸ்கார் நின்ற இடத்திற்குப் போவதற்கு நடந்தவனிடம் சுதாசுரன் எதையோ சொல்ல முயன்றான், அதற்குள் அவர்களை பொலிஸ்காரர் தாங்கள் இருந்த பக்கமாகக் கூப்பிட்டார்.

தனசேகரன், சுதாசுரனிடம், “அந்த இடத்திற்குப் பேரென்ன?” என்று கேட்டான்.

ஏக வசனத்தில், “என்ன விஷயம்? எங்கே இருவரும் போகிறீர்கள்?” என்று சிங்களத்தில் கேள்வி வந்தது. சுதாசுரனும் தனசேகரனும் ஒருவரையொருவர் குழப்பமாகப் பார்த்தனர். பிறகு தனசேகரன் சுதாரித்தவாறே, ஆங்கிலத்தில், மண்டபத்தின் பெயரைக் கூறினான்.

“எதற்காக அந்த இடத்துக்குப் போகவேணும்?”

முறிந்த ஆங்கிலத்தில் கேள்வி வந்தது.

சுதாசுரன் சொன்னான்.

“அழைப்பிதழ்?”

“பத்திரிகையில் செய்தி வந்தது?”

“எந்தப் பத்திரிகை?”

“வீரகேசரி, தினக்குரல் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில்”

“சிங்களப் பத்திரிகையில் வரவில்லையா?

“தெரியாது..”

“ஏன் தெரியாது..?”

“சிங்களப் பத்திரிகை படிக்கிறதில்லை..”

“ஏன்?”

“படிக்கத் தெரியாது..”

“இப்போது அரசகரும மொழி என்ன தெரியுமா?”

தனசேகரனுக்கு மனதினுள்ளே தணல் ஜுவாலை விட்டு வெடித்தது. தனது சுய கௌரவத்தின் மேல் அந்தக் கேள்வி முள்ளென அழுத்துவதாக உணர்ந்தான்.

“ஐடென்டி கார்ட்டைக் காட்டு”

இருவரும் அடையாள அட்டையை எடுத்தனர்.

“என்ன தொழில்?”

“நெதர்லாந்தில் விவசாயத்துறைப் பேராசிரியர்”

“கம்ப்யூட்டர் இஞ்சினியர்..”

பொலிஸ்காரர், காரின் உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த இன்னொரு அதிகாரியிடம் அவர்களை அனுப்பினார். பின்னாலே வந்து அவரிடம், “இவர்கள் மேல் சந்தேகம் உள்ளது. நீங்கள் விசாரிக்கவேண்டும் சேர்” என்றார்.

அதிகாரியும் சிங்களத்தில் கேள்வியைத் தொடங்கினார். தனசேகரன் தங்களுக்கு சிங்களம் தெரியாது என்று ஆங்கிலத்திலேயே பதில் சொன்னான். அதிகாரி இருவரையும் மேலுங்கீழுமாகப் பார்த்தவாறு யோசித்தார்.

“அந்தக் கூட்டத்தில் உங்களது பங்களிப்பு என்ன?”

“தமிழ் சிங்கள இனம் ஒன்றையொன்று விளங்கிக்கொண்டு முன்னேறுவது பற்றி இந்தக் கூட்டத்தில் பேசப்படப் போவதாகச் சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி அறிய நாங்கள் விரும்புகிறோம்..”

“அது நடைமுறை சாத்தியமாகக் கூடியதா?”

“அதல்ல விஷயம். அதை நாங்கள் விரும்புகிறோம்..”

“நான் நீங்கள் சொல்வதை நம்பவில்லை..”

தனசேகரன் பார்வையில் ஆச்சரியம்.

“ஏன்?”

“அப்படியானால் நீங்கள் சிங்களம் படித்திருப்பீர்கள்..”

தனசேகரனுக்கு நெஞ்சினுள் கோபம் திமிநிற்று. இவனுக்கு முகத்தில் தனது பதிலால் அளவற்ற திகைப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கிளர்ந்த ஆவேசத்தை தானாகவே தணித்துக்கொண்டான். அப்போது சுதாகரன் தன்னெதிரே வந்து கொண்டிருந்த இரண்டு இளைஞர்களை நேயமாகப் பார்த்தனர்.

அவர்கள் இருவரும் அவனுக்கு அருகே வந்தனர். அருகில் நின்ற பொலிஸ் அதிகாரியைப் பார்த்ததும் நிலைமையை அவர்கள் விளங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

சிங்களத்திலே சொன்னான் வாட்டசாட்டமான இளைஞன்;

“இவர்கள் எமது கூட்டத்திற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எமது கூட்டம் வகுப்பு வாதப்போக்குகளுக்கு எதிரானது..”

“நீங்கள் யார்?”

“நாங்கள் இருவரும் பத்திரிகையாளர்கள்.. வானொலியிலும் பகுதி நேரமாய் வேலை செய்கிறோம்..”

“ஓ..” லேசாக இறுகிற்று அதிகாரியின் முகம்; “யாரையும் இப்போது இலகுவில் நம்பமுடியவில்லை. அதுதான் நுணுக்கமான முறையிலே விசாரணைகள் செய்யவேண்டி இருக்கிறது..”

அதிகாரி சொன்னதைக் கவனியாமல் வாட்டசாட்டமான இளைஞன் கூறினான்.

“கூட்டம் தொடங்கப் போகிறது..”

பத்திரிகையாளர்கள் பரபரத்தனர்: “இவர்களைப்பற்றி நீங்கள் எந்த விதமான சந்தேகமும் கொள்ளத்தேவையில்லை. எதற்கும் எங்களின் முகவரியை உங்களுக்காகத் தருகிறோம்..”

“வேண்டியதில்லை. இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போங்கள்.. அதோ இன்னும் இரண்டு பேர் வருகிறார்கள்.. அவர்களை நான் விசாரிக்க வேண்டும்..”

தனசேகரனது மனதிலே வழமையான உற்சாகம் தோன்றவில்லை. கடும் அவமானத்துக்கு உட்பட்ட மனோ நிலையோடு அவர்களைப்பின் தொடர்ந்தான்.

கூட்டம் நடைபெறும் இடம் வந்தது.

அழகழகான வண்ணத்துணிகளில் மொழியே தேவையற்ற மனதை அள்ளியெடுக்கின்ற ஓவியங்கள். அருகிலே போய்ப் பார்த்தனர்.. படமுடிவின் தொங்கலில் இரண்டு வரிகளில் சிங்கள எழுத்துக்கள். தனசேகரன் சுதாகரனைக் கேள்வியோடு பார்த்தான். சுதாகரனது மனதினை ஏமாற்றும் முள்ளெனச் சுரண்டிற்று.

“உள்ளே போய் இருப்பம்.. கூட்டம் தொடங்கி விட்டுது..” என்றான் சுதாகரன்.

மண்டபம் முழுவதும் அனேகமாக இளைஞர்களும், யுவதிகளும் நிறைந்திருந்தனர். தலைமைப் பேருரை நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சிங்கள உரையை இளைஞர் ஒருவர் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருந்தார். அகோரமான வெக்கையினிடையே லேசான தென்றல் தண்ணென்று வீசினாற் போலிருந்தது அவர்களுக்கு. பிறகு வந்த இரு உரைகளும் இலக்கிய விசாரம் செய்தன. அடுத்து வந்த இளைஞர் இவர்களைப் பொலிஸ்காரரோடு பேசி மீட்டவர், அவரும் இலக்கிய விசாரம் செய்து அரசின் வெகுஜனதொடர்பு சாதனங்களுக்கு எதிரான போக்கை ஒரு பிடிபிடித்தார் சிங்களத்தில், அது தமிழிலே மூலப் பேச்சைப் போல அழகாகவும் தெளிவாகவும் மொழிபெயர்க் கப்பட்டது. மேடையிலே திடீரென மேலும் நான்கு மின்விளக்குகள் வெளிச்சம் உமிழ்ந்தன. மேடையின் மூலைப்பறத்தில் தங்கவண்ண எழுத்துக்களால் அமைக்கப்பட்ட அலங்காரப் பலகை ஒன்று வைக்கப்பட்டது. சிங்கள மொழியிலே பளபளத்தன அந்த தங்க வண்ண எழுத்துக்கள்.

தனசேகரன் சுதாகரனை வெறுமையாகப் பார்த்தான். அப்போது மேடையிலே தமிழரான பேராசிரியர் ஒருவர் தோன்றினார். அவருக்கு அருகேயும் இப்போது முன்னைய மொழி பெயர்ப்பாளரே மொழிபெயர்க்க ஆயத்தமாக வந்து நின்றார்.

பேராசிரியர் சர்வதேச பேரினவாதக் கருத்துகளை சித்தாந்த ரீதியாக நார்நாராகக் கிழித்து வீசிக்கொண்டிருந்தார். மொழி பெயர்ப்பாளரும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு சிங்களத்தில் மூலப் பேச்சாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் சபையிலுள்ளவர்கள் இப்போது ஒருவரோடு ஒருவர் குசுகுசுத்துக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். சபையில் ஆரம்பமாகும் சந்தை இரைச்சல்.

தனசேகரனது கண்கள் அந்தத் தங்க எழுத்திலேயே மொய்த்திருந்தன. தமிழ், சிங்கள மக்களின் புரிந்துணர்வையும் ஒற்றுமையையும் கட்டியெழுப்புவதற்காக அமைந்த இந்த இயக்கம், ஏன் சிங்களத்தில் மட்டும் மேடையில் இந்த மின் விளக்குப் பலகையை வைத்திருக்கிறதென்பதையும், அந்தக் குறையினை சபையிலுள்ள எவருமே ஏன் சுட்டிக்காட்டவில்லை என்பதும் அவனது மனதிலே கேள்விகளாகச் சுழன்றன.

இப்போது மேடையில் இன்னொருவர் சிங்களத்தில் பேச, முன்னைய மொழிபெயர்ப்பாளர் தமிழிலே அதைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

தனசேகரனின் கண்கள் அந்த மின்விளக்கிலேயே தரித்து நின்றன, மனதிலே நகர மண்டபத்தின் அருகே பொலிஸ்காரர் தங்களையும், அந்தச் சிங்கள இளைஞர்களையும் நடத்திய விதம் முட்கம்பிகளாய் வந்து அழுத்திற்று. அந்த மின்விளக்குப் பலகையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்பதை அறியும் ஆர்வம் பெருவிருட்ச விழுதுகளாகப் பரவின.

அருகே இருந்த இளைஞனைப் பார்த்தான்.

“அந்த மின் விளக்குப் பலகையில் என்ன எழுதி இருக்கிறது?” இலகுவான ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

“மொனவதே?”

சிங்களத்தில் கேட்டான் இளைஞன்.

சைகையால் மின்விளக்குப் பலகையைக் காட்டி, “அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது?” என்றான்.

அந்த இளைஞன் தனக்கு அருகே இருந்தவனைப் பார்த்தான். அவனுக்கு அருகே இருந்த இளைஞன் முதலில் இருந்தே அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்ததை கவனித்தபடி இருந்திருக்க வேண்டும். சட்டென்று கேட்டான்:

“உங்களுக்கு சிங்களம் தெரியாதா?”

“இல்லை..”

“அதுதான் ஏன்?”

மௌனமாக தனசேகரனைப் பார்த்தான் அவன்.

பிறகு தானாகவே ஆங்கிலத்தில் அதை மொழி

பெயர்த்தான்.

“விடுதலை இயக்கம். சிங்கள தமிழ் மக்களிடையே புரிந்துணர்வையும் ஒற்றுமையையும் கட்டியெழுப்புவதற்கான ஒரு அமைப்பு. மூன்றாவது ஆண்டு நிறைவு விழா”

இப்போது மேடைக்கு புதிய பேச்சாளர் வந்தார். தன்னருகே வந்த முன்னைய மொழிபெயர்ப்பாளரை தனக்கு மொழிபெயர்க்க வேண்டாமென நிறுத்தினார்.

பேச்சை சிங்களத்தில் தொடங்கி, சட்டென்று தமிழுக்கு மாறினார், கந்தவனம் குமாரசாமி. தமிழும் சிங்களமும் நன்றாகத் தெரிந்தவர் என்று தம்மை அறிமுகப்படுத்தி சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மாறி மாறிப் பேசினார்.

என்னோடு ஆங்கிலத்தில் பேசிய சிங்கள இளைஞர் என்னை அர்த்தம் தொனிக்கப் பார்த்தார்.

“பாருங்கள்.. இவர் எவ்வளவு தெளிவாக சிங்களம் பேசுகிறார்.. இதற்கு முன் சிங்களத்திலும், தமிழிலும் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருந்தவர் யாரென்று தெரியுமா?”

தெரியாது என்று தலையசைத்தான் தனசேகரன்.

இளைஞர் முகத்தில் வியப்பு.

“என்ன அதிசயமான ஆள் நீர். அவர் ஒரு தமிழர். அம்பலவாணன், இரண்டு மொழிகளிலும் பண்டிதர்..”

திடீரெனக் கைதட்டல்.

மேடைப் பேச்சாளர் தமிழிலே சொன்னார்:

“இந்த வகுப்புவாதமும் இனப்பிரச்சனையும் இல்லாமற்போக எனக்குத் தெரிய ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. அதாவது தமிழர் சிங்களத்தையும், சிங்களவர் தமிழையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இது இரு இனங்களிடையேயும் புரிந்துணர்வையும் நெருக்கத்தையும் உண்டாக்கும்..”

ஆங்கிலத்தில் கதைத்த இளைஞன், இப்போது தனசேகரனின் அருகே வந்து உட்கார்ந்தான்.

“நீங்கள் யார்?.. என் பெயர் ஜினதாஸ. ஆசிரியன்..”

இளைஞனே தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு பேச்சினைத் தொடங்கினான்.

தனசேகரன் தன்னைப் பற்றியும் அருகேயிருந்த சுதாகரனைப் பற்றியும் கூறினான்.

ஜினதாஸவின் முகத்திலே பணிவும் ஆச்சரியமும்.

“இந்த அமைப்பைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?..”

தனசேகரன் மேடையிலுள்ள மின் விளக்குப் பலகையினைப் பார்த்தவாறே சொன்னான்:

“இன்னும் சரியாக நாங்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாத இந்த அமைப்பினைப் பற்றி என்ன அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல முடியும்?”

“நாங்கள் தமிழ் மக்களை நேசிக்கிறோம்.. இதை விட இந்தக் கால கட்டத்தில் முக்கியமான செயற்பாடு என்னவாயிருக்க முடியும்? இதைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“நீங்கள் சொல்வது நல்ல விஷயந்தான். இன்றைய சூழ்நிலையில் இது பெரிய விஷயமில்லை..”

“என்ன சொல்கிறீர்கள் நீங்கள்?”

அவனது குரலில் பரபரப்பான அழுத்தம்.

“தமிழ்மக்கள் இன்றைக்கு அனுபவிக்கும் துயரங்கள் வார்த்தைகளில் சொல்லமுடியாதவை. உலகெங்கும் கேவலமான அகதிகளாயும், பிறந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாயும் அவர்கள் அனுபவிக்கின்ற கஷ்டங்கள் வேறெவருக்கும் நேராதவை. வீடுவாசல் சொத்து யாவும் இழந்து மரங்களின் கீழும், மோசமான சூழலிலும் இவர்கள் வாழுகின்றனர். இவர்களின் மீது நீங்கள் அன்பு கொள்வது மெய்யென்றால் இந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக நீங்கள் குரல் கொடுத்து, இதை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.. இவர்களை சமமான மனிதர்களாக மதிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை சிங்கள மக்களின் மனதில் ஊன்றவேண்டும்..”

ஜினதாஸ சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“நீங்கள் தமிழ்ப்பேரினவாதத்தை ஆதரிப்பவரா?”

தனசேகரன் இரக்கமாக அவனைப்பார்த்தான்.

“நீங்கள் சிங்களப் பேரினவாதத்தை ஆதரிப்பவரா?”

ஜினதாஸாவின் முகத்தில் ஆச்சரியம்.

“வன்னிப் பகுதியில் சிம்பாவேயை விட தமிழர் பட்டினி

வாழ்வு வாழ்வதை நீங்கள் அறிவீர்களா?"

அப்பாவித்தனமாகச் சொன்னான் ஜினதாஸா:

“இதைப்பற்றி சிங்கள, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் எந்தச் செய்தியையும் நான் படிக்கவில்லையே..”

நிதானமாக அவனைப் பார்த்தான் தனசேகரன்.

“அதுதான் உண்மையான விஷயம். தமிழ் மக்களுடைய பிரச்னை என்ன என்பதை சரியாகத் தெரியாமலே சிங்கள மக்கள் அவர்களை வெறுக்கிறார்கள். இப்படியான நிலைமையை உருவாக்கி வைத்திருப்பவர்கள் இன்றைய அரசியல்வாதிகள்..”

தனசேகரன் மேடையைப்பார்த்தான். தங்க எழுத்துக்கள் பளபளவென்று மின்னின.

“நீங்களே பாருங்கள்.. இந்த அமைப்பின் பெயரை சிங்களத்தில் வைத்தது போல தமிழிலே வைப்பதைப்பற்றி நீங்கள் யோசிக்கவில்லை..”

“எங்கள் அமைப்பில் தமிழ் அலுவலர்களை வைத்திருக்கிறோம்..”

ஈதாசுரன் இரண்டு தினங்களின் முன்னர் தனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளை இப்போது அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“வரட்டுத்தத்துவங்களில் வேருன்றிய, மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்ட அறிவாளிகள் தமிழர் பிரச்சினை பற்றி வினோதமான கருத்தையெல்லாம் சொல்லிவருகிறார்கள்.. இவற்றை மக்களுக்கு விளங்காத மொழியிலே வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள்.. இவர்களை மக்கள் ஒரு நாளும் மறக்காமல் பதில் கொடுப்பார்கள்..”

இப்போது புதிதாக இன்னொரு சிங்களப் பேச்சாளர். இலங்கை இலக்கியப் போக்கினை எப்படி முன்னெடுத்துச் செல்வது என்பது பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். தமிழில் மொழி பெயர்த்த அம்பலவாணன் களைத்துப் போய் விட்டாரென்பதை அவரது வதங்கிப் போனமுகம் துல்லியமாகக் காட்டியது. குரலும் சோர்வோடு கேட்டது.

சிறுநீர் கழிப்பதற்காக மண்டபத்துக்கு வெளியே வந்த சுதாகரன், வெளியே நின்று ஒருவரிடம் “பாத்தூம்..” எங்கே என்று கேட்டான். அவர் விளங்காமல் இவனைப் பார்க்க, இவன் ஆட்காட்டி விரலை உயர்த்தி, மற்ற விரல்களை மடக்கி ‘ஒன்று’ காட்டினான். அவர் புன்னகையோடு சைகையால் மலசலகூடத்தைக் காண்பித்தான்.

அவசரஅவசரமாக அங்கு சென்ற அவன் சிறுநீர்க்கழிப்பிட அறைக்குச் சென்று, வெளியே வந்தான்.

வாசலில் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஆத்திரத்தோடு நின்றனர். வெளியே போகப் போன அவனின் தோளில் அழுத்தமாகக் கைவைத்தான். சுதாகரன் அவனை விட வலிவும் வனப்புமானவன், அவனது முஷ்டிகள் இறுகின. சிவந்த கண்கள் சத்தமிட்டன.

இளைஞன் கையை எடுக்கவில்லை.

சிறுநீர்க்கழிப்பிட அறைவாசலில்-கதவுநிலையின் மேல் எழுதப்பட்டுள்ள சிங்கள எழுத்துக்களை அவன் காட்டியவாறு கரகரத்தகுரலில் சத்தமாக சிங்களத்திலே சொன்னான்:

“பலாண்ட..”

தோளிலிருந்த கையைத் தட்டிவிட்டு எரிச்சல்பொங்கிட முளைக்குள் சிதறிய வார்த்தைகளை ஒழுங்குபடுத்தினான்.

“சிங்களம் எனக்குத் தெரியாது.. மட்ட தன்னின..”

யுவதியின் பார்வை சிவந்தது.

“தெமில திரஸ்தவாதித..”

இவை அவனது காதிலே முன்னரே அரைகுறையாகக் கேட்ட வார்த்தைகள், எரிச்சல் மனதுள் குமிழிட்டது. அப்போது அங்கே இன்னொரு இளைஞன் வந்தான்.

யுவதி பொருமினாள்:

“மே திரஸ்தவாதித.”

புதிய இளைஞன் அவனை உறுத்துப்பார்த்தான்.

சுதாகரன் நிலைமை திசைமாறுவதை உணர்ந்து ஆங்கிலத்திலே எளிமையாகச் சொன்னான் தான் யாரென்பதை.

அவன் சொல்வதை விளங்கிக் கொள்ளாமலே முதல் இளைஞன் “மோடியா” என்றான் கரகரத்த குரலிலே. பிறகு பின்னர் வந்த இளைஞனிடம் சிங்களத்திலே சொன்னான்.

புதிய இளைஞன் ஆங்கிலத்திலே சுதாகரனுக்கு சொன்னான்:

“நீங்கள் சிறுநீர் கழிக்கச் சென்றது பெண்கள் பகுதி. நீங்கள் போய் வந்ததற்குப் பிறகு இந்தப் பெண் வந்திருக்கிறாள். வேண்டுமென்று நீங்கள் செய்ததாகக் கோபப்படுகிறார்கள்..”

“நான் அப்படி அநாகரிகமானவனல்ல. எனக்கு அந்த வார்த்தையை வாசிக்கத் தெரியவில்லை..”

“போகட்டும். அவர்கள் உங்களை பயங்கரவாதியாக இனங்காட்டியது தான் எனக்கு வேதனை அளிக்கிறது. நீங்கள் மண்டபத்துக்கு போங்கள்.. சிங்களம் படிப்பது பற்றியும் யோசியுங்கள்..”

யுவதியும் இளைஞனும் முணு முணுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நடந்தார்கள்.

உள்ளே போன சுதாகரன், இன்னமும் அந்த இளைஞனோடு தனசேகரன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்டு மனதுக்குள் வியந்தவாறு அவர்களினருகே உட்கார்ந்தான். சுதாகரனது இருக்கைக்கு அடுத்த இருக்கைகளில் புதிதாக நடுத்தரவயதான இருவர் இப்போது இருந்தனர்.

மெல்ல அவர்கள் பேசத்தொடங்கினர், தமிழிலேயே.

“கலை நிகழ்ச்சிகள் எப்படி இருக்கும்?”

“சிங்கள நாட்டியங்கள், பாட்டுக்களுக்கு மிகவும் சிறந்த கலைஞர்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்..”

“அப்போது தமிழுக்கு?”

மற்றவரின் குரல் லேசாக உடைந்திருந்தது.

“தமிழிலும் உண்டு..”

“என்னென்ன?”

“ஒரு புல்லாங்குழல் கச்சேரி..”

“ஏன் பாட்டு ஒன்றும் இல்லையா?”

“அது வைப்பதில் சின்னக் கரைச்சல் ஒன்று..”

“என்ன கரைச்சல் அது?”

குரலிலே கேள்வியோடு எரிச்சலும்.

“தமிழ்ப்பாட்டு, பெரும்பான்மையாக வந்திருக்கின்ற இளைஞர்களுக்கு பிடிக்காமல் அவர்கள் முணுமுணுத்து அமைதியின்மையை ஏற்படுத்துமென்று குழு கருதிற்று..”

“இது தானா இனங்களிடையே புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தக் கூடுகின்றவர்களின் மனோநிலை..”

அவனை அமைதிப்படுத்துகிறாற் போல குரல் வந்தது:

“நீர் உணர்ச்சி வசப்படக்கூடாது. நாங்கள் யாவரும் மெதுமெதுவாகத்தான் இவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வரவேணும்.. நிலைமைகள் அப்பிடி இருக்குது..”

“சமத்துவத்திற்கான அமைப்பொன்றில் இப்படி இனவேறுபாடு, பண்பாட்டு ஏற்றத்தாழ்வு காட்டுவது மோசமான வகுப்புவாதப் போக்கினை விடக் கீழானதுதானே..”

“ராசு.. என்னைப் புண்படுத்தவேணாம்.. என்னால் ஆகக்கூடியதைத் தான் செய்யமுடியும்.. அதுவும் இந்த நிறுவனத்தில் நாங்கள் முன்று பேர் தான் இருக்கிறம்..”

மேடையில் சிங்கள இளைஞர் வாத்தியங்கள் புடைகுழ வந்து பாடத்தொடங்கினார். சபை ஆரவாரித்தது.

“தமிழரும் சிங்களவரும் மீட்டுகிற இசைக்கருவி என்ற காரணத்தினால் தான் தமிழைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகக் கூறி புல்லாங்குழல் கச்சேரி வைத்திருக்கிறீர்களா? நல்ல சமயோசிதம் இது.. சீ..”

“ராசு, இனவாதம் பேசாமல் இரு..”

குரலில் கோபம் ஏற்றினார்

ராசு சட்டென்று ‘அங்கிருந்து’ எழுந்தான்,

சுதாசுரனின் காதுகளில், கழிப்பட்டுத்தின் முன்னே சிங்கள இளைஞன் அதிர்ந்து சீறிய, “மோடையா..” என்ற குரல் ஓங்கிச் சத்தமிட்டது.

பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்ற தனசேகரன், சுதாசுரனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“எதற்காக கலைநிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்காமல் அவசரமாக வெளிக்கிட்டாய்?”

அமைதியாக அவனைப் பார்த்தான் சுதாசுரன்.

“இப்போதே மணி ஏழரை..”

“அதுக்கு என்ன?”

“எல்லா நிகழ்ச்சியும் முடிய ஒன்பது மணியாகும்.. ஏழு மணிக்கு ஆவேசமாகப் பேசிய தமிழ்ப் பேராசிரியரும் வேறுபல தமிழரும் புறப்பட்டுச் சென்றதை காணவில்லையா?”

“இல்லை.. நான் அந்த இளைஞனோடு நிறைய விஷயங்களைக் கதைத்தேன்.. அதாலை ஒன்றையும் கவனிக்க வில்லை..”

“அதென்ன விஷயம்..?”

“தமிழர் பிரச்சினை, அகதிகள் பிரச்சினை பற்றி அவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. சிங்கள இளைஞர்கள் அநியாயமாக கொல்லப்படுவது பற்றி கவலைப்பட்டான்..”

“அவன் பத்திரிகை படிக்கிறதில்லையோ?”

“படிக்கிறவனாம்.. ஆனால் நான் சொன்ன எதுவும் சிங்களப் பத்திரிகையிலை வரேல்லை என்று சொன்னான்..”

சுதாசுரன் பேசாமலே நின்றான், பிறகு தனசேகரனைப் பார்த்து, “நேரம் சென்றால் வழியிலை ஏதவேன் சிக்கல் வரும், அது தான் நேரத்துக்கு வெளிக்கிட்டனான்” என்றான்.

அவர்களின் எதிரே திணறியவாறு பஸ்ஸொன்று வந்தது. உள்ளே முழுதும் இளைஞர்களும் யுவதிகளும். பலத்த சத்தமாக ‘புன்சந்தப்பா யாமொரட்டுவ தில்லானா..’ என்ற சிங்கள பைலாப் பாட்டை அவர்கள் பாடிக்கொண்டு போயினர். தூரத்திலே அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்ட நின்ற பொலிஸ்காரர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் அர்த்த புஷ்டியோடு கண்சிமிட்டிக் கொண்டனர்.

(1998)

ஜானகி

மணி நாலரையாகிவிட்டது.

வாகன இரைச்சலும் புகையும் மெல்லிய காற்றினை செவிடாயும் அழுக்காகவும் வடிவமெடுத்திட வைத்தது. தூசி தாறுமாறாக எங்கும் பரவிற்று.

வாசலைப் பார்த்தபடியே நின்ற ஜானகி, அப்பொழுது தான், தனக்குப் பின்னால் வந்து தன் தோளில் கை வைத்த ஜெயலட்சுமியைப் பார்த்து முகமசைத்துப் புன்னகை செய்தாள். ஜெயலட்சுமிக்கும் ஜானகியைப் போலத்தான் இன்று மூன்று மணிக்கு ஆஸ்பத்திரியில் வேலை முடிந்துவிட்டது.

“இன்னும் அம்மா வரேல்லையோ?”

ஜெயலட்சுமியின் குரல் கீச்சிட்டுக் கேட்டது. ஜானகி இல்லையென்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையசைத்தாள்.

பஸ் ஒன்று மெதுவாக வீதியால் யோயிற்று.

“பஸ் பிந்திவிட்டுது போலை. கொஞ்ச நேரத்திலை வந்திடுவா” ஜானகிக்கு அவளின் சொற்கள் மிகவும் ஆறுதலாகப்

பட்டன. ஜானகி 'தாதிகள் பயிற்சி நிலைய'த்திற்கு மாணவத் தாதியாக வந்து ஏழுமாதங்கள் ஆகிவிட்டன. ஒரு நாளென்றாலும் அவளுடைய தாயார் கௌரி அம்மாள் நாலு மணிக்குப் பிந்தி வருவதில்லை. இன்றும் மூன்று மணிக்கு வருவதாகக் கடிதம் எழுதியிருந்தவள் - இப்பொழுது நேரம் - ஜானகி 'றிஸ்ற் வாச்சை'ப் பார்த்தாள் - மணி நாலு நாற்பது.

“ஜெயா சொல்லுறது போலை தான் இருக்க வேண்டும். பஸ்சை விட்டிடா போலை. சிலவேளை திடீரென வீட்டிலும் அலுவல்கள் இருந்திருக்கும்...”

ஜானகி மீண்டும் வீதியைப் பார்த்தாள். விசர்ப் பார்வதி தலை மயிருக்குள் கைகளை வைத்துச் சொறிந்தபடி சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருந்த இளைஞர்களை வாய்க்கு வந்தபடி தூற்றிக் கொண்டு நின்றாள்.

ஜானகிக்கு மனம் நிலை கொள்ளவில்லை. நெஞ்சினுள் இனம் தெரியாத கவலைகள் சுமையாய் அழுத்தின. இப்பொழுது தாதிகள் பயிற்சி நிலைய முன் முகப்பில் பல மாணவிகள் அவளைப் போலன்றி, வந்திருந்த உறவினருடன் திக்குத்திக்காய் கதைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர். அவர்கள் நிற்குமிடமெல்லாம் சிரிப்பும் களிப்புமாய் ஆனந்தமே சூழ்ந்திருந்தது.

ஜானகி தனியளாய், வாசலில் தாயார் கௌரி அம்மாள் வருவாள் என்ற நம்பிக்கையோடு அசையாது நின்றாள்.

சிவசுப்பிரமணிய சர்மாவின் இரண்டு பிள்ளைகளில் இளையவள் தான் ஜானகி. மூத்தவன் சுந்தரேசன். சுந்தரேசசர்மா பாணந்துறையிலுள்ள ஆனந்தப் பிள்ளையார் கோவிலில் பூசகராயிருக்கின்றான். சிவசுப்பிரமணியசர்மா மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் திடீரென இறந்து போனார்.

தகப்பனாரை நினைக்கையில் ஜானகிக்கு நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டு அழுகை வந்தது. இன்னும் அவர் உயிருடன் இருப்பதுபோல ஜானகியின் நெஞ்சிற்குள் பிரமை. 'ஜானகி' என்ற அந்த ஆதரவான அழைப்பிற்குள் உள்ள வாஞ்சை இன்றும் அயலில் கேட்பது போல இருக்கின்றது.

பொழுது விடியும் பொழுது அவரின் வெண்கலக் குரல்தான் ஜானகியை நித்திரையினின்று தட்டி எழுப்பும். அவர்

சொல்வது ஏதோ சமஸ்கிருத சுலோகங்கள்தான். ஆனால் அந்தக் குரல் அதற்குக் கொடுத்த இனிமையும், வலிவும் - அதுவே மனதை உருக்கி எங்கும் நாதமாய் இழையும்.

அவள் பல சமஸ்கிருத சுலோகங்களைப் பாடமாக்கி யிருக்கிறாள். ஆனால் அவரைப் போல சுத்தமாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

‘நாங்கள் எப்பொழுதும் உயர்ந்தவர்கள். பிராமண சம்பிரதாயங்கள் இறைவனை அவர்களுக்கு அண்மையில் வைத்திருக்கின்றன’

அவள், காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வீட்டு வாசலில் கோலமிட்டு நிமிர்கையில் சிவசுப்பிரமணியசர்மா அவளின் முகதரிசனம் கண்டு கோயிலுக்குப் புறப்படுவார். பிள்ளையார் கோயிற் பூசகரான அவர் அந்த ஊரின் மற்றைய சடங்கா சாரங்களையும் செய்து வந்தார். அது அவருக்கு மத்தியதர வாழ்க்கையை அளித்திருந்தது. தனது பிள்ளைகளை ஆசாரசீலம் தவறாது தனது வழியிலேயே வளர்க்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர் படாத கஷ்டங்கள் பட்டார்.

படிக்கும் போது சுந்தரேசன் குடுமியால் பட்ட கஷ்டம் சொல்லித்தீராது. “டே... டே... குடும்பாஸ்!” என்ற கேலிக் குரலைக்கூட சுந்தரேசன் கேட்டுவிட்டு வந்து தாய்க்கு முன் அழுதானே தவிர சர்மாவிடம் சொல்லவில்லை. தனக்குத் தானே அப்படியொரு கட்டுப்பாட்டைச் சுந்தரேசன் விதித்துக்கொண்டதற்கு சர்மா அவனுக்குச் செய்த நித்திய உபதேசங்களே காரணம். ‘இந்தக் கலிகாலத்திலும் சுந்தரேசன் போலை ஆசாரசீலம் பார்க்கிறவையார் இருக்கிறார்கள் என்று ஊர் சொல்லவேண்டும். ஜானகி பெரிய பக்தையாக, சங்கீத மணியாக வரவேண்டும். இவைதான் என்னுடைய ஆசைகள். பாவமும், நாசமும் நிறைந்த இந்த உலகத்திலை நான் இதுக்குத்தான் மாடு போல உழைக்கிறேன்.’

இப்படி அவர் அடிக்கடி தன் மனைவி கௌரி அம்மாளுக்குச் சொல்வார். கௌரி அம்மாள் தன்னுடைய பெரிய கண்களால் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருக்கும் அவரையே பார்த்தபடி இருப்பாள். இப்படி அவர் சொல்கையில், அந்த ஆழ்ந்த கண்களில் இனம் புரியாத பரவசம் பொங்கிப் பூத்திருக்கும்; அப்படியே

அந்தச் சொற்களையே வடிவமாய், காட்சியாய் காணும் பாவனையில் அவர் முகத்தில் மலர்ச்சி பிரகாசிக்கும்.

பால்ய வயதிலேயே அவர்கள் பெற்றோர்கள் கும்பகோணத்திலிருந்து இங்கே வந்து விட்டனர். பிராமணத் தமிழ் கூட அவர்கள் பேச்சு வழக்கில் அருகிப் போய் விட்டது.

அவர் இறந்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஆயினும் என்ன, ஜானகிக்கு அவை என்றுமே நினைக்க அலுக்காத நினைப்புக்கள் தான். 'தாதிமார் பயிற்சி நிலைய'த்திற்கு வந்து சேர்ந்த முதலிரு மாதங்களும் அவள் பட்ட வேதனை சொல்லித் தணியாது. நடு இரவில் திடீரென எழுந்து கட்டிலில் இருந்து மெளனமாய் அழுது, அதுவே தாங்காத வேதனையின் விசம்பலாய், விக்கலாய் வருகையில் அதை அவள் பிரயத்னப்பட்டு அடக்குகையில், அவளின் அறைத் தோழி செல்வராணி எழுந்து தேற்றுவதும்; சொல்லும் கனிவு மொழிகளுந்தான் அவளை ஆறுதல்படுத்தி வைத்தன.

“வாழ்ந்த வாழ்க்கையையே நினைவில் பதித்துக்கொண்டு வாழ்வதில் என்ன பிரயோசனமிருக்கிறது?”

இதை ஜானகிக்கு செல்வராணி அடிக்கடி சொல்லுவாள்.

செல்வராணியை முதல்நாள் கண்ட பொழுதே ஜானகிக்கு அவளில் நெருங்கிய பற்று வந்துவிட்டது. ஜானகியின் தாய் கௌரி அம்மாள், ஜானகியைக் கூட்டிக் கொண்டு தாதிகள் பயிற்சி நிலையத்திற்கு வந்தபோது, அவர்களுக்குப் பக்கத்திலேயே செல்வராணியும் நின்றாள். அந்த நேரம் அவர்கள் பக்கமாக வந்த சிஸ்டர் அரியமலர் கௌரியம்மாளைப் பார்த்து “இரண்டு பேரும் உங்கடை பிள்ளைகளா?” என்று கேட்டாள்.

கௌரி அம்மாளின் முழுச்சாயலும் செல்வராணியில் அப்படியே இருந்தது; ஜானகியின் தமக்கைபோலிருந்தாள். கௌரியின் வட்ட முகமும்; அந்த முகத்தை நினைத்தால் இரண்டு பெரிய விழிகள்தான் கண்ணில் தோன்றும். கௌரியின் முகத்திற்குப் பொலிவுதரும் அந்தக் கண்களோடு முக்குத்தியின் மின்னல் குளிர்மையோடு பிரகாசிக்கும். கௌரி, ஜானகி போலில்லாமல் செல்வராணி முக்குக் குத்தாதவள். எல்லோருமே ஜானகியையும் செல்வராணியையும் அக்கா தங்கச்சி என்று கூப்பிடுவது அங்கே வழக்கமாகி விட்டது.

ஏதோ நினைவில் ஜானகி தன்னுடைய முக்கைத் தடவிப்பார்த்தாள். பேஸரி போட்டு, இப்போது சிறிது தூர்ந்து போய்விட்ட முக்குக் குத்திய துவாரம் விரலில் நெருடிற்று. தாதிமார் பயிற்சி நிலையத்திற்கு வரும்போது பேஸரியை அடைவு வைத்து விட்டுத்தான் வரமுடிந்தது. அடைவுமீட்க இந்த மாதந்தான் வழி கிட்டிற்று. அந்தப் பேஸரி இன்று வந்துவிடும்.

மீண்டும் ஜானகி வெளியே வந்து பார்த்தாள். தாயைக் காணவில்லை. மணி ஐந்து நாற்பது. வீதி வெறுமையாகத் தெரிந்தது. மாலைப் பொழுது மண்ணிலே திரையை வீசி எறிய ஆயத்தமானது.

தாதிமார் பயிற்சி நிலையத்திற்கு முன்னாலுள்ள சுவரில் ஒட்டியிருந்த நோட்டீசை பார்வதி துணுக்குத்துணுக்காக உரித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஏழு மணிக்கு வேலை முடிந்து வந்த செல்வராணிக்கு ஜானகியின் முகத்தைப் பார்த்தவுடன் அவளின் தாய் வரவில்லை என்பது தெரிந்து விட்டது.

சாப்பிட்டுவிட்டு இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த செல்வராணியோடு ஜானகிதான் கதையைத் தொடங்கினாள்.

“செல்வா, என்னவோ தெரியேல்லை. எனக்கு ஒரே பயமாய்த்தான் இருக்கு. அம்மா வாறெண்டு எழுதினவ. பிறகு ஏன் வராமல் விட்டவ எண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை”

“சிலவேளை பஸ்சை விட்டிருப்பா”

“கீரிமலையிலிருந்து அரைமணித்தியாலத்திற்கொரு பஸ் இருக்குது. ஒரு பஸ்செண்டாலும் கிடைத்திருக்கும்”.

செல்வராணி மீண்டும் மௌனமானாள். ஜானகியின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அவளின் சிறிய சொண்டுகள் எதற்கோ துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

கொஞ்ச நேரத்தின் பின் ஜானகியே கதைத்தாள்.

“நான் நேர்சாக இஞ்சை வந்த விஷயம் அண்ணனுக்குத் தெரியாது. அப்பா செத்த அந்திரட்டிக்கு வந்தவர் பிறகு வீட்டுக்கு வரவேயில்லை. என்றை அயலிலை உள்ளவைக்கு என்னைப் பிடிச்சுத் தின்னாத கோவம். நேர்ஸா வந்ததில எங்கடை சாதி போட்டுதாம். சம்பிரதாயம் போட்டுதாம்...”

ஜானகி சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தாள். அவளின் முகத்தில் சமுதாயத்தின் ஓடுக்கு முறையினதும், அறியாமையினதும் கொடுரமான தாக்குதலால் விளைந்த வேதனையானது அந்த நிமிடங்களில் படர்ந்தன.

“செல்வா நான் இஞ்சை வந்ததிற்குப் பிறகு ரெண்டுதரம் தான் வீட்டுக்குப் போனான். பிறகு போக முடியேல்லை. அம்மா அங்கை கூனிக் குறுகிக்கொண்டு சீவிக்கிறா. எல்லாரையும் விடப் பெரிய சாதியாம் நாங்கள். ஆனால் இப்ப நான் எல்லாருக்கும் புண் கழுவிற வேலைசெய்யிறனாம். இப்படி என்னாலை அம்மாவுக்கு ஊரிலை எவ்வளவோ வசை கிடைக்குதாம்”

ஜானகி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். செல்வராணி ஜானகியையே கூர்ந்து பார்த்தாள். போலித்தனமான, அசிங்கமான சம்பிரதாயங்களின் எத்தனை தூற்றுதல்களை ஜானகி தாங்கிப்போராட வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மோதலில் யார் வெற்றி பெறப் போகின்றார்கள்?

செல்வராணி அந்த வேளையில் தன்னை நினைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள். அவள் மட்டும் என்ன? அவளுக்கும் இன்னொரு புறமாய் கொடுரமான சம்பிரதாயக் கட்டுப்பாடுகள் சுமையாயுள்ளன.

“ஜானகி... அழாதையும், ஊர் நூறு சொல்லும். பத்து வருஷத்துக்கு முதல் ‘கவுண்’ போட்டுக்கொண்டு ‘கொன்வென்’ றுக்கு எங்கடை அக்கா படிக்கப் போனதுக்காக எங்கடை குடும்பத்தையே ஊர் முழுதும் திட்டித் தீத்துது. இண்டைக்கு எங்கடை ஊரிலை மட்டும் நாலு பொம்பிளையள் சைக்கிளிலை பள்ளிக்கூடம் போய் வருகுதுகள்...யார் என்ன சொன்னாலும் காலம் மாறிக் கொண்டு வருகுது. நீ நோஸ் வேலையை ஒரு தொழிலாக நினையாதை. தொண்டாக நினைச்சுக்கொள். அந்த உண்மைக்காக என்ன பேச்சு வாங்கினால்தான் என்ன...”

பரிவோடு ஜானகியின் முதுகைத் தொட்டு வருடினாள் செல்வராணி:

“இதையெல்லாம் யோசிக்காமலே காலத்தைக் கழிக்க வேணும். வீணாக கவலைப்படக் கூடாது”

செல்வராணி சொல்லச் சொல்ல ஜானகி பேசாமலிருந்தாள்; பிறகு ஏதோ நினைவில் சொன்னாள்:

“நான் ஏன் பிராமணத்தியாய்ப் பிறந்தன்?”

அந்தச் சோகமான சூழ்நிலையிலும் தன்னை மீறிக் கொல்லென்று செல்வராணி சிரித்தாள். ஜானகி இன்னும் ஆடா திருந்தாள். இதயத்திலிருந்து அவளையறியாது பிறந்த அந்தச் சொற்கள் பெருமூச்சாய் கழிந்து அதன் சுவடுகள் மறைய முன் வெளியிலிருந்து இரண்டு மூன்று குரல்கள் திகைப்பில் நடுங்கிக்கேட்டன;

“ஜானகிக்கு தந்தி வந்திருக்கிறது!”

வீட்டு வாசலை அடையும் வரை அந்தத் தந்தியில் இருந்த சொற்கள் பேரொலியாக ஜானகியின் மனதினுள் கூவிக் கொண்டிருந்தன. உள்ளும் புறமும் அந்தச் சொற்கள் அவளைக் கலக்கத்தில் சிலிர்க்க வைத்து, ‘தெய்வமே விபரீதமாக ஒன்றும் நடந்துவிடக்கூடாது’ என்ற வேண்டுகலை பஸ்ஸில் வரும் பொழுது வீதியோரமாய் உள்ள கோயில்களைக் காணும் போதெல்லாம் வாயில் பிரார்த்தனையாய் வரச் செய்தன.

கைக்குள் கசங்கியபடி கிடந்த தந்தியை ஜானகி மீண்டும் எடுத்துப் பார்த்தாள்:

‘அம்மாவுக்குக் கடுமை உடனே வரவும் - சுந்தரேசசர்மா’

ஜானகி பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிப் படலையடிக்கு வந்தாள். இனந்தெரியாத கலவரத்தால் நெஞ்சு துடித்துக்கொண்டிருந்தது. மெள்ளப் படலையைத் திறந்தாள். படலையைத் திறந்தவள், தலைவாசலைப் பார்த்தவுடன் திறந்த படலையை அப்படியே பிடித்தபடி நின்றுவிட்டாள்.

மாதுள மரத்திற்குப் பின்னே கண்ட காட்சி ஜானகியை அதிர வைத்தது. திகைத்துப் போனாள்.

“ஜானகீ...”

கௌரியம்மாள் கனிவோடு படலையடிக்கு வந்தாள். கௌரியம்மாள் மூன்று நாளுக்கு அடிமல் எடுத்து வைக்கமுன் உள்ளேயிருந்து சுந்தரேசனின் செருமல் கேட்டது. கௌரியம்மாள் சுந்தரேசனை எரிப்பது போல நிற்க, ஜானகி அவனைப் பார்க்காமலே தலை குனிந்தாள்.

“போய்க் குளிச்சிட்டு உள்ளை வாருங்கோ...”

சுந்தரேசனின் குரலில் கேலியும், கண்டிப்பும் கலந்திருந்தன. ஜானகிக்கு ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகின்ற தென்பது விளங்கிவிட்டது...

சுந்தரேசன் அரைச்சுவரில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த புணில் குருவியை கையில் இருந்த தடியினால் எறிந்து கலைத்தான். பிறகு விறாந்தையில் கதிரையை இழுத்துப் போட்டு அதில் உட்கார்ந்தான்.

ஜானகி கிணற்றில் குளிக்கும் வரை கௌரியம்மாள் ஒன்றும் பேசாமலே கிணற்றடியில் நின்றாள். மகளை அவள் கவலையோடு பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

“ஜானகிக்கு இப்ப கலியாணம் ஆகவேண்டிய வயது. என்றை தவம், குடும்பத்துக்காக இப்பிடையே தேய்ந்து கொண்டு போகுது. இதை என்றை தெய்வம் பார்த்துக்கொண்டு எப்பிடையெல்லாம் புலம்புறாரோ”

கௌரியம்மாளின் கண்களும் மனமும் கலங்கின.

‘முந்தி இந்தப் பிஞ்சு முகத்திலையிருந்த சந்தோஷம் எங்கை? ஜானகி எண்டு கூப்பிட்ட உடனை என்ன மாதிரி என்றை பிள்ளை துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு ஓடிவரும். இப்ப வத்தல் பத்தி வந்திருக்குது. ஊருக்கையும் நிம்மதியில்லை வீட்டிலும் நிம்மதியில்லை... இவ்வளவு நாளும் நாங்க பட்ட கஷ்டத்தைக் கேட்க ஆளில்லை. இப்பதான் இவன் சாதி போட்டுதெண்டு சத்தம் வைக்கிறான்.’

ஜானகி குளித்துவிட்டு, திருநீற்றுக் குடுவையுள் நீற்றை அள்ளிப் பூசிக்கொண்டு நிமிர்கையில் சிவசுப்பிரமணியசர்மா படமாகி மேலே தெரிந்தார். சிதம்பரத்தம் பூச்சரம் அவரின் படத்துக்குச் சூட்டப்பட்டிருந்தது. ஜானகியின் கைகள் கூப்பி, கண்கள் பிரார்த்தனைக்காய் குவிய ‘அப்பா’ என்று வாய் முணுமுணுத்தது.

...அவள் காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வீட்டு வாசலில் கோலமிட்டு நிமிர்கையில் சிவசுப்பிரமணியசர்மா அவரின் முகதரிசனம் கண்டு கோயிலுக்குப் புறப்படுவார்...

“ஜானகி...”

சுந்தரேசனின் குரல் கர்ணகரோமாகக் கேட்டது. ஜானகி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்க்க கௌரியம்மாள் அவளின் பக்கத்தில் வந்து நின்றாள்.

சுந்தரேசனில் இப்பொழுது உருவமாற்றமிருந்தது. முன்பு போலக் குடும்பி இல்லை. பாகவதர் குறோப். 'கிளீன்ஷேவ்'. முகத்தில் இரண்டொரு காயங்களின் வடு.

“எனக்கு இண்டைக்கு ரெண்டத்தொரு முடிவு தெரிந்து ஆக வேணும்”

சுந்தரேசனின் கூர்மையான பார்வையில் கோபம் கொப்பளித்தது. ஜானகியைக் கண்ணுக்குள் பார்த்தான்.

“ஜானகி, சாதி, குலம் என்ற சம்பிறதாயங்கள் சும்மா வரேல்லை. அவை தெய்வம் அருளியவை. நாங்கள் ஆர்? படைப்பிலே நாங்கதான் உயர்ந்தனாங்கள். பிராமண சம்பிரதாயங்கள் இறைவனை அவர்களுக்கு அண்மையில் வைத்திருக்கின்றன என்று அப்பா சொல்லுவார். சம்பிரதாயத்தையும், வைதீக விதிகளையும் நாங்க மறந்தாலும் நீங்க மறக்கப்படாது...”

கௌரியம்மாள் மகனைப் பார்த்தாள்.

‘இரண்டரை வருஷங்களாக வீட்டிற்கு ஒழுங்காகக் காச அனுப்பாதவன் - இன்று சாதி போய்விட்டதென்று கொந்தளிக் கின்றான். ஜானகியும், கௌரியம்மாளும் சாப்பாட்டிற்கு வழியின்றி எத்தனையோ நாட்கள் பட்டினி கிடந்திருக்கிறார்கள். பக்கத்து வீட்டுப் பூரணம் அவர்கள் நிலைமைக்கு இரங்கி ரகசியமாக ஒரு கொத்தரிசி கொடுத்த போது அவள் குறைந்த சாதி - அவளிடம் வாங்கினால் தங்கள் சாதிக்கு இழுக்கும், அவமானமும் உண்டாகும் என்ற பயத்தால் நிராகரித்திருக்கிறார்கள். பிறகு பசி தாங்காத நிலையில் தான் பிராமணத்தியாய் பிறந்ததற்காகத் தன்னையும், தன் விதியையும் தன் சம்பிரதாயங்களையும் நொந்து நொந்து அழுதாளே...’

“சுந்தரேசா நீ இப்ப என்ன கேக்கிறாய்?...”

கௌரியம்மாளின் கேள்விக்குத் தாமதமின்றிப் பதில் வந்தது:

“ஜானகி இனி வேலைக்குப் போகப்படாது... வீட்டிலையே இருந்து கொள்ள வேணும்.”

ஜானகிக்கு நெஞ்சில் இடி விழுந்தது. உடம்பே நடுங்கிற்று. அவளின் வாழ்க்கை, மனக்கோட்டைகள் எல்லாம் வேறுந்த மரமாகிச் சாய்ந்தது போல அவளின் இதயத்துள் துக்கம் சீறிற்று. ஆனால் கௌரியம்மாளின் முகத்தில் ஏளனம்...

“பிரபு கட்டளையிடுகிறார். ஜானகி நீ கேள்...”

“அம்மா நீ என்ன சொல்லறாய்?”

சுந்தரேசன் கோபத்தில் உறுமினான். ஜானகிக்கு என்ன வென்றே விளங்கவில்லை.

“சுந்தரேசா நீ எனக்குத் தெரியாமல் பொய்த் தந்தி அடிச்ச போதே நான் உனக்கு மறுமொழி சொல்லியிருக்க வேணும். விட்டிட்டன்.. இப்பிடிச் சித்திரவதை செய்யத்தான் ஜானகியைக் கூப்பிட்டனியா? நீ பெரிய சாத்திரமெல்லாம் கதைக்கிறாய். மானம் போட்டுதென்று சத்தம் வைக்கிறாய்.. நீ ஜானகி ஒற்றை உடுப்போடு வெளியிலை வெளிக்கிட முடியாமை இருக்கேக்க சீத்தைத் துணியிலை ஒரு யார் என்றாலும் எடுத்துக் குடுத்திருக்கிறாயா? ஒரு மூக்கு மின்னியை வாங்கி இந்தா தங்கச்சி போடு என்று சொல்லியிருக்கிறியா? அவர் போய் மூண்டு வருஷங்களுக்கு மேலையாப் போச்சு... அதுக்குப் பிறகு நீ எங்களுக்கு எவ்வளவு காசு அனுப்பினாய்?”

கௌரியம்மாளின் குரல் கலங்கிற்று. மனதினுள் பொங்கியிருந்த துன்பமெல்லாம் பிரவகித்து வார்த்தைகளாய் ஒலித்தது.

“எல்லாமாகச் சேர்த்து முன்னூறு ரூபாவும் வராது. இந்தக் காசிலை நாங்க சீவிச்சிருக்கேலுமே? சம்பிரதாயங்கள் பேச, வயிறு விடுகுதில்லையே. இந்த வயிற்றை நிரப்பி விட்டு உல்லாசமாய் இருக்கிறவைக்குத்தான் சம்பிரதாயம் சரியாக இருக்கும்...”

“ஊருக்குள்ளை வந்த உடனை சனம் எல்லாம் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்குதே...”

சுந்தரேசனின் சொற்கள் கொதித்தன.

கௌரி அம்மாளின் பார்வையிலே வெறுப்பும் அலட்சியமும் பொருமின. உதாசீனமாகக் கேட்டன வார்த்தைகள். அத்தோடு இறுக்கமான குரல்.

“ஊருக்குச் சிரிக்கத்தான் தெரியும். ஊர் சிரிக்கிறதுக்காக நாங்க நெடுக அழுது கொண்டிருக்கேலாது. ஜானகி தானாகப் போகேல்லை... நானாகத் தான் அனுப்பினனான்... நானாத்தான் அனுப்பினனான்...”

கௌரியம்மாளின் குரலில் பாதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையின் சீற்றமிருந்தது. மாறடித்தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி ஜானகியைப் பார்த்தாள்.

“சுந்தரேசா நீ சொல்லிறமாதிரி ஜானகி வேலைக்குப் போகாமல் நிக்கப்போறதில்லை”

“என்ன?”

கௌரியம்மாள் அமைதியாக பெரிய விழிகளில் உறுதி துலங்கி நிற்க; சுந்தரேசன் அவளிற்கு முன்னே வந்து நரும்பியபடி கேட்டான். கைகளைப் பிசைந்தபடி, சண்டையில் தோற்ற நாய்போல் அவர்களைப் பார்த்தான்.

“இண்டைக்குத்தான் நான் உங்களைக் கடைசியாய்ப் பார்க்கிறேன்... இனி உங்களை நான் செத்திட்டங்கள் என்று இருப்பன்...”

சுந்தரேசனின் சொற்கள், ஜானகியின் மனதை வலிய கால்களாகி உதைந்தன. அது துயரத்தின் கடைசிப் பேரிடி. அவன் நிற்கவில்லை. தன் சூட்கேசை எடுத்துக் கொண்டு உன்மத்தம் பிடித்தவன் போல வெளியே நடந்தான்.

ஜானகி கூவினாள்: “அண்ணா போகாதை நில”

கௌரியம்மாள் திகைத்து வாயடைத்து நின்றாள்.

அவன் போயே விட்டான்.

செல்வராணி ஜானகியை அன்புகூரப் பார்த்தபடியே கட்டிக் கொண்டாள். காலமெல்லாம், வாழ்க்கையெல்லாம் இந்த வாஞ்சையான அணைப்பினுள்ளேயே இருக்கவேண்டுமென்று ஜானகிக்குத் தோன்றிற்று.

“வீட்டிலை என்ன நடந்தது?”

“ஒன்றுமில்லை. அண்ணன் வந்திருந்தார்”

ஜானகி புருவத்தை நெளித்தாள்.

“ஓ... அப்ப தந்தி பொய்யா?”

செல்வராணிக்கு அதே நிம்மதியாயிற்று, பெருமூச்சு விட்டாள். இதற்குள் ஜானகியைச் சிநேகிதிகள் சுற்றிச் சூழ்ந்தனர். ஜானகியின் கண்கள் அவர்களை வாஞ்சையோடு பார்த்தன. மூக்கை இடது கைக்கட்டை விரலால் சுரண்டும் போது பேஸரி நெருடிற்று.

ஜெயலட்சுமி வழக்கமான கீச்சுக் குரலில் ஜானகிக்குப் பக்கத்தில் வந்து கேட்டாள்:

“ஜானகி, கௌரியம்மாவுக்குச் சுகமோ?”

ஜானகி தலையசைத்தாள். ஆவலோடு கேள்வி கேட்ட ஜெயலட்சுமியின் முகத்தில் இப்பொழுது பெண்மையின் நளிணம் பொலிந்த புன்னகை மலர்ந்தது.

“இதேன் ஜானகியை இப்பிடிமொய்ச்சுக் கொண்டு நிக்கிறியள்.. கண்டறியாத விடுப்புத்தான். நீர் போய்க்கொஞ்சம் ஆறும்...”

ஜெயலட்சுமி சுற்றி நின்றவர்களை அதட்ட, ‘மொனிற்றர் வந்திட்டா வாருங்கடி போவம்’ என்ற நக்கல் அனுங்கிக் கேட்க ‘பஞ்சங்கொட்டி’ பரமேஸ்வரியைத் தவிர மற்றவர்கள் அங்கிருந்து போய் விட்டார்கள்.

தாதிகள் பயிற்சிப் பாடசாலையில் அனேகமாக எல்லோரும் தங்கள் அறைகளின் ‘லையிற்’றுகளை அணைத்து விட்டார்கள்.

வெளியே, பெளர்ணமி நிலவு பால் மழையாய்ப் பெய்து கொண்டிருந்தது.

ஜானகி கட்டிலில் இருந்தாள். நிலவின் கதிர், யன்னலால் விழும் போது பேஸரி மின்னிப் பிரகாசித்தது.

தாதிகள் பயிற்சிப் பாடசாலைக்கு முன் ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் வாகை மரத்தில் காற்று மோதுண்டு ஒலி கிளம்பிற்று. எதிரே தெரியும் ஒற்றைத் தென்னை மரத்தின் பச்சையோலை களினை நிலவொளி வருடி இறங்கி மண்ணில் ஒளிநீராய்ப் பொங்கி இலைகளோடு நிலவும் சலசலத்தாடிற்று.

என்ன மௌனம்!

ஜானகி நடந்ததையெல்லாம் செல்வராணிக்குச் சொல்லி விட்டாள். இப்பொழுது மெல்ல ஜானகியின் இருளில் ஆழ்ந்த கண்களில் கண்ணீர் தாரையாய்ப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

மனதுள் பொருமிய விம்மலை நிர்ப்பந்தமாக அடக்கி வைத்திருந்தாள் ஜானகி.

“செல்வா, பெண்ணாய்ப் பிறக்கிறது பாவம். அதிலையும் என்னைப்போல் பிறக்கிறது கொடிய பாவம்...”

ஜானகி மெல்லத் தளுதளுக்க செல்வராணி தன் சிறு நெற்றியைத் துடைத்துக் கொண்டு எதையோ யோசித்தாள்.

“ஜானகி உலகத்திலேயே நீர் ஓராள்த்தான் இப்பிடி இருக்கிறேண்டு யோசிக்கிறீர். உம்மை விட மோசமான நிலை மையிலே இஞ்சை கனபேர் சீவிக்கினம். வறுமை, சம்பிரதாயங்கள், சமூகத்தின்ரை அவச்சொல் இவை யெல்லாத்தையும் தாங்கிக் கொண்டுதான் நாங்க வாழவேண்டியிருக்கிறது. நீர் எனக்கு உம்மடை துயரத்தையெல்லாம் சொல்லி அழுகிறீர். ஆனால் மற்றைவையளுக்கு சொல்லாமலே இந்த அறையளுக்கை எத்தினை பேர் அழுதிருப்பினை; அழுவினை.. அதெல்லாம் ஆருக்கும் தெரியாமலே போயிருக்கும்... நாங்க பரமேசுக்கு பஞ்சம் கொட்டியெண்டு பேர் வைச்சம், அதுக்காகச் சிரிக்கிறம். பரமேஸ் பாவம். ஏழு சகோதரியள் அவளுக்குப் பின்னாலை இருக்குது. குடும்பத்துக்காக சீவிக்கிறாள். அவள் காசு மிச்சம் பிடிக்கேக்கை நாங்க பழிக்கிறோம். ஆனால் நாங்க - நாங்கள் எங்களுக் குள்ளேயே ஒருத்தியை ஒருத்தி ஏமாத்திறம். ‘டிஸ்ரில்வோட்ட’ரை மருந்து என்று சொல்லி ஊசி போட்டு நாங்கள் நோயாளியை மட்டும் நித்திரை கொள்ள வைக்கேல்லை. எங்களையும் அது போலை ஒரு பொய்யாலை ஏமாத்திக்கொண்டு நாங்கள் இருக்கிறம். ஒவ்வொருத்தியும் பணக்காறியெண்டும், நல்லசாதி என்றும் ஏதோ தற்செயலாத்தான் இஞ்சை வந்த மாதிரியும் பாவனை செய்யிறம்... நீர் சொல்லிற மாதிரி பெண் பாவம் செய்தவள் என்று சொல்லுறது அறியாமை.. அவளுக்கு உள்ள கஷ்டத்துக்கு காரணம் அவள் மற்றப் பொருள்களைப் போல ஒரு வியாபாரப் பொருளாய் இண்டைக்கு இருக்கிறதுதான்”

செல்வராணி நீண்ட நேரம் மௌனமாயிருந்தது விட்டு

பெருமூச்செறிந்தாள்.

“ஜானகி, என்னைப் பாடும்., நான் இங்கை வரமுந்தி பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கேக்கை ஒவ்வொரு நாளும் அழுதழுது படிச்சிருக்கிறேன். அழுதழுதே என்றை மனம் வாழ்ந்திருக்குது...”

செல்வராணி கட்டிலிலிருந்து எழுந்து ஜானகிக்குப் பக்கத்தில் போய் அவளின் முகத்தினை நிமிர்த்தினாள்.

“அண்டைக்கு நீர் அழுதுகொண்டு நான் ஏன் பிராமணத்தியாய் பிறந்தனென்று புலம்பேக்கை எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது... நானும் ‘போர்டிங்’கிலை இருக்கேக்கை உம்மைப் போல புலம்பியிருக்கிறேன்”

“என்ன?”

ஜானகியின் சோகக் குரலில் அதிசயம் தொனித்தது.

“ஓம்... ஆனால் நான் ஏன் பறைச்சியாய் பிறந்தனென்று புலம்பியிருக்கிறேன்”

அந்த வினாடியில் அமைதி அங்கு வெளிச்சமாய் எரிந்தது. இருளில் நீண்ட மௌனம் நிலவி இருவர் உள்ளங்களிலும் பல எண்ணங்கள் சுழன்று, பழைய நினைவுகள் சம்பவங்களில் மனம் லயித்து அவர்களே யோசனைக் குள்ளானார்கள்.

“ஜானகி உமக்கு இது அதிசயமாயிருக்கும். ஆனால் நான் பறைய குலத்திலை - பலவிதத்திலும் சம்பிரதாயங்களைப் பலமாகக் கொண்ட உயர்சாதி மனிதரின் காலடியின் கீழ் கிடந்து நசியும் குலத்திலைதான் பிறந்தேன். ஆறாம் வகுப்பிலையிருந்து எஸ்.எஸ்.ஸி.வரை ‘ஸ்கொலசிப்’பிலை படிக்கேக்கை என்றை சாதி தெரியப்படாதே... தெரியப்படாதே என்ற பயத்தோடையும், சஞ்சலத் தோடையும் தான் நான் வாழ்ந்தேன். ஆமை ஓட்டுக் குள்ளை அடங்கிற மாதிரி நானும் புத்தகங்களையே தஞ்சம் என்று அடங்கினேன்... ஜானகி புத்தகங்கள் என்ற உலகத்திலை எனக்கு நல்ல விளக்கங்கள் கிடைத்தன... உலகத்திலேயே எனக்குப் பிறகுதான் நம்பிக்கை வந்தது. கொஞ்சப்பேரின் சுய நலத்துக் காகத்தான் சாதி, சமயம் சம்பிரதாயமெல்லாமிருக்கு தென்று என் மனம் உணர்ந்தது...”

“இங்கை வரும் போது நான் புதுப்பிறவியாய் வந்தேன்.

எடியே நீ 'நேர்சா'ப் போறாய் உனக்கு கலியாணமே நடக்காது எண்டு கூடப்பல பேர் சொல்லிச்சினை. இன்னும் சிலர் 'நேர்ஸ்'வேலையே ஆட்டக்காறியளுக்குத்தான் சரி என்று சொல்லிச் சினை முந்தி ஆரேனும் பிழைவிட்டிருக்கலாம். ஆனால் எல்லாக் காலமும் இந்த 'நேர்ஸ்'மார் ஆட்டக்காறியளா இருக்கிறயில்லை. அவையள் கெட்டுப்போறதுக்கு அவையளுக்கு மேலை பல சந்தர்ப்பங்கள் திணிக்கப்பட்டிருக்கு. நான் இஞ்சை வந்தாப் பிறகுதான் 'நேர்ஸ்'மாறைப் பற்றி வெளியுலகம் எவ்வளவு தவறான அபிப்பிராயம் வைத்திருக்கென்று தெரிஞ்சது. நேர்ஸ் ஒரு பெண். அவளுக்கு எல்லோரையும் போலை மன உணர்வுகள் இருக்கு என்பதை வெளியுலகம் விளங்கிக் கொள்ளாததற்கு இந்த அமைப்பிலை பெண் அடிமையாய் இருக்கிறதாதான் காரணம்... எங்கையோ எப்பவோ படிச்சஞாபகம். அந்த வசனம் இப்பவும் மனதிலை நிக்குது--- 'பெண் பிள்ளைப் பெறும் இயந்திரமாகவும், விற்கவும் வாங்கவுமுரிய பொருளாகவும் எந்த அமைப்பில் இருக்கிறாளோ அங்கே அவள் அடிமையாகத்தான் இருப்பாள்..., இது முழு உண்மை. இப்ப பெண் நினைச்சவனைக் கலியாணம் முடிக்கேலாது. சுதந்திரமாய் வாழேலாது என்பதுக்கு நீர் நினைக்கிறமாதிரி சாதி காரணமில்லை. கோளாறு வேறை எங்கையோ இருக்குது."

வெளியே பொழியும் நிலவைப் பார்த்தவாறே அவள் தொடர்ந்தாள்.

"உம்மடை கவலையை நான் தூண்டிவிடேல்லை. என்னவோ இதெல்லாம் என்றை மனதுக்குள்ளை நீண்டநாளாய்க் குறுகுறுத்துக் கொண்டு கிடந்தது. சொல்லியிட்டன். வீட்டிலை நடந்ததொன்றுக்கும் நீர் யோசியாதையும், இந்தச்சாதி சம்பிறதாயம் எல்லாம் எப்பிடி உடைஞ்சு போகுதென்று நாங்கரெண்டு பேரும் ஒன்றாயிருக்கிறதிலையிருந்து தெரியும். எவ்வளவு தான் விரும்பா விட்டாலும் எத்தினை பேர் குறுக்காலை நின்று மறிச்சாலும் ஓடிவாற ஆறை ஆரும் பின்னாலை தள்ளி விடேலாது. அதுதான் அவையளைத் தலைகுப்புறத் தள்ளி விழுத்தும்.., உங்கடை அண்ணன் சாதி போகுதெண்டு குளறலாம். ஆனால் உங்கடை வயித்தைப் பற்றி யோசிக்கத்தான் அவருக்குத் தெரியேல்லை..."

செல்வராணி கதையை முடிக்கவில்லை, அதற்குள் கதவு

படீரென்று திறந்தது. 'ஜானகி' என்ற குரலோடு அறையில் 'லையிற்' வெளிச்சம் பிரகாசித்தது.

வந்தவள் அம்பிகா.

ஜானகியை உறுத்துப் பார்த்தாள் அவள்.

“இன்னும் ஜானகி அழுது கொண்டே இருக்கிறீர்? துன்பம் வரேக்கை சிரிக்கவேணும் உலகத்திலை எங்களாலை ஆகிறது என்ன இருக்குது, அழியிற உடல் எத்தனை இன்னல் படவேண்டியிருக்கு!”

அம்பிகா கைகளைப்பின்னே கட்டிக்கொண்டு முகத்தைச் சரித்து சாந்தமாக ஜானகியைப் பார்த்தாள். கண்ணாடி, வெளிச்சத்தில் பார்வை கூசிற்று. மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி கண்களைத் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டு வாஞ்சையோடு ஜானகியின் கைகளில் புத்தகமொன்றைக் கொடுத்தாள்.

செல்வராணி மனதினுள் நினைத்தாள்:

‘அம்பிகையின்ரை தத்துவ விசாரம் ஜானகிக்கு வராமலிருக்க வேணும். தத்துவம் கதைக்கும் அவளின் குணம் அவளுக்குள்ளேயே அழிந்து போகட்டும்’

“இது ஒரு நல்லபுத்தகம், நம் வாழ்க்கையின்ரை நிலையா மையைக் கூறுது. படியும் மனதிற்குமிக ஆறுதல் தரும்.”

ஜானகிக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லை. செல்வராணி சீறினாள்:

“அம்பிகா, ஜானகியை என்ன காவிக்கட்டவா சொல்லுகிறீர். சும்மா இப்பிடியான புத்தகத்தை படிக்காமை இரும்...”

அம்பிகைக்கு மூக்கில் கோபம் வந்து விட்டது. திடீரென்று வெளியே போனான். அவள் இப்படித்தான், திடீர்க்கோபம். உடனே மன்னிப்பு. கடைசியில் அவற்றிற்கு தத்துவ விளக்கம். ஐந்து நிமிஷங்களில் அவள் திரும்பி அங்கு வந்தாள்.

“குடநயிற் ஜானகி, செல்வா வெளியிலை நல்ல நிலவப்பா... சுவீற் நீம்ஸ் குட் - நைற்”

அவள் வீட்டிற்குப் போய் வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகி விட்டது.

ஜானகிக்கும், செல்வராணிக்கும் அன்று மூன்று மணிவரை வேலை.

‘ரெம்பறேச்சரை’ப் போட்டு ஜானகி மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள்- இரண்டு பத்து.

இருபத்தி ஆறாம் கட்டிலில் கால்வலிதாங்காமல் துடித்துக் கொண்டிருந்த நோயாளிக்கு செல்வராணி ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டு நின்றாள். பதினெட்டாம் கட்டிலில் தலையிலும் காலிலும் பலத்த ‘பண்டேஜ்’ கட்டுக்களோடு கிடந்த நோயாளியை நோக்கி ஜானகி நடந்தவள்... அந்த முகத்தை-

‘பண்டேஜ்’ கட்டுக்குள் மறைந்திருந்த அந்த முகத்தைப் பார்த்தவள்-

உலகம் குலுங்கி, எகிறிக் கவிழ்ந்தது!

-ஜானகி மயக்கமானாள்!

“அண்ணா!”

மயக்கம் தெளிந்த ஜானகி தளர்வோடு கூவினாள்...

“அண்ணனைப் பார்க்க வேணும்... செல்வா... நான் இப்ப அண்ணனைப் பார்க்க வேணும்...”

மணி: நாலரை.

சிஸ்ரர் அரியமலர் ஜானகியின் தலையை ஆதரவாய் வருடினாள். “போவம், நீர் வெளிக்கிடும்”

செல்வராணி ஜானகியைக் கேட்டாள்:

”ஜானகி, உங்கடை அண்ணன் லொறியிலை வேலை செய்யிறவராம். ரெண்டரை வருஷமாய் அவர் ‘கிளீன்’ராய்த்தான் இருந்தவராம். மூன்று நாளைக்கு முந்தி லொறி அடிபட்டு அறிவில்லாமை இங்கை கொண்டு வந்ததாம்...”

ஜானகி கிறீச்சிட்டாள்;

“என்ன அண்ணனா? ஒரு நாளும் இராது. அண்ணன் கிளீனராய் நிண்டவரா? பொய்...”

வார்ட் வந்தது.

ஜானகி எட்டி முன்னே போனாள்.

தலையிலும், காலிலும் கட்டோடு கிடப்பது அவளின் அண்ணன் சுந்தரேசன்தான்!

குற்றவாளியைப் போல சுந்தரேசன் அவளைக் கண்டதும் தலையைச் சரித்தான். பயங்கரமான தோல்வியை அவன்முகம் ஏற்றிருந்தது.

மௌனத்தில் வேதனை கலங்கியது.

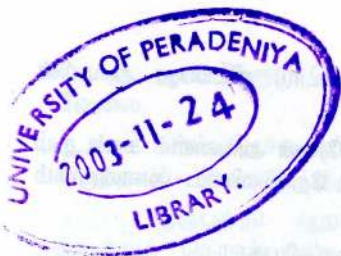
செல்வராணி சொன்னது உண்மைதான்.

‘இரண்டரை வருஷங்களுக்கு முன்பே சுந்தரேசன்மா பிராமணத் தொழிலைக் கைவிட்டு விட்டார். கோயிலுக்குள், சம்பிரதாய வரம்பிற்குள் வாழ முடியாது மாற்றத்தின் தாக்குதல்கள் அவரைக் கிளீனராக்கி விட்டன. அவரின் ஆசைகள் பாலைநிலப் பூக்கள்போல அவருள் தோன்றி அவருள்ளேயே மலர முடியாது கருகிவிட்டன’

வெளியே போகும்போது செல்வராணி சொன்ன சொற்கள் ஜானகியின் மனதினுள் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தன:

‘ஓடிவாற ஆற்றை ஆரும் பின்னாலை தள்ளித்திருப் பேலாது. அதுதான் அவையளைத் தள்ளி விழுத்தும்.’

□

பலி பீடம்

ஜெனரேட்டர் சத்தம் மட்டும் வெளியே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சவுண்ட் எஞ்சினியர் கருணா டேப் ரிகார்ட்டருக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்தார். தலை நரைத்த முதிய மனிதர். சோடாப் பாட்டில் கண்ணாடி. கண்ணாடிக்குள் கோலிக்குண்டாய் மின்னுகிற அபூர்வமான கண்கள். எவ்வளவு நேரமும் எந்தப் பேச்சுமின்றி சளைக்காமல் உட்கார்ந்திருக்கிற சுபாவம். இருபது வருஷங்களாக இப்படித்தான். கொஞ்சங்கூட மாற்றமில்லை. இம்மியளவுகூட என்று சொல்லலாம்.

கருணாவுக்கு கொஞ்சந்தள்ளி காமெரா. இப்போதுதான் காமெராவுக்கு மெகசீனைப் பொருத்திக் கொண்டிருக்கிற இரண்டு 'காமெரா' உதவியாளர்கள்.

முன்னே டைரக்டர் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். காமெராமேன் வெளிச்சத்தை அளந்து கொண்டே ஜன்னல் மூலைப் பக்கமாகச் சென்றார். வெளியே பொழுது மங்கியிருந்தது, முகம் கோணிய மனிதனைப் போல. உள்ளே லைட் பளீரென்று எரிந்தது.

காமெராமென்னுக்கு சந்தோஷமில்லை. அடிக்கடி உதட்டைச் சுளித்துக் கொண்டார். யாரையோ திட்டினார். தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

‘அஸிஸ்டெண்ட் டைரக்டர்’ உதயன், காமெராமென் விஸ்வத்துக்கு அருகே வந்தான். ‘தயவுசெய்’ என்பது போல அவரைப் பார்த்தான். மௌனமாகப் பேசிற்று முகம்.

விஸ்வம் உதட்டைச் சுளித்துக்கொண்டே சத்தமாக “வெளிச்சம் வெளியே கொஞ்சம் வேணுமய்யா. அத்தோட இந்தப் பொண்ணுவேற கறுப்பாயிருக்கா. பிறகு எல்லாம் கறுப்பாய்த் தெரியும். தியேட்டரில் எல்லாரும் வாரியடிப்பாங்க” என்றார். சொல்லிக் கொண்டே தனக்குத்தானே கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டு நெற்றியைச் சுரண்டிக் கொண்டார்.

டைரக்டர் கமலக்கண்ணனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. மிருதுளாவைப் பார்த்தார். அவள் துப்பட்டியால் உடலை இறுகிப் போர்த்த படியே தலைகுனிந்தபடி நின்றாள். கண்களில் மொட்டவிழ்த்த கண்ணீர். உதட்டைப் பற்களால் அழுத்திக் கொண்டாள். உடல் கூட லேசாக நடுங்கிற்று. கமலக்கண்ணன் ஆகாயத்தைப் பார்த்தார் நெற்றியைச் சுரண்டியபடி, “பரவாயில்லை. டிராலிஷாட் எடுத்திடலாம்” என்றார். உதயன் டைரக்டரின் அருகேயே நின்றான். காமெராவைக் கோணம் மாற்றி வைக்கும்படி டைரக்டர், காமெராமென்னிடம் கூறினார். அவர், தனது உதவியாட்களைப் பார்த்தார். ‘எதுவோ செய்யுங்கடா’ என்றது அவரது பார்வை. அவர்கள் இயந்திரம் போல சுறுசுறுப்பானார்கள். காமெரா இப்போது புது இடத்திற்கு நகர்ந்து கோணம் பார்த்தது.

“ரிபிளெக்டரை காமெராவுக்கு இடது பக்கமா வைப்பா” என்றார் காமெராமென், சத்தமாக.

“வாம்மா மிருது” என்றார் டைரக்டர். தணிந்த குரலில்.

மிருதுளா போர்த்தியிருந்த துப்பட்டியை விரித்து ‘டச்சப்’ பெண்ணிடம் கொடுத்தாள். ‘டச்சப்’ பெண் அதை வாங்கி வைத்து விட்டு மிருதுளாவின் முகத்தை டவலால் ஒற்றினாள். கூந்தலைச் சீர்செய்தாள்.

பாவாடையையும், ஜாக்கெட்டையும் அணிந்திருந்த

மிருதுளாவுக்கு ஏனோ மூச்சிரைத்தது. நெஞ்சுள் வலித்தது. இறுக்கமான மார்புக்கச்சு காரணமாயிருக்கலாம் என்று நினைத்தாள். இந்தக் காட்சி கொஞ்சம் 'செக்ஸி'யாய் இருக்க வேண்டுமென்று டைரக்டர் அடிக்கொரு தடவை நேற்று மேக்கப்மென்னிடம் சொல்லியிருந்தார். அந்த மார்புக் கச்சை அணிந்த போதே மூச்சு முட்டிற்று அவளுக்கு. 'ரிபிளெக்டர்' லேசான வெளிச்சத்தை மிருதுளா மேல் அள்ளித் தெளித்திருந்தது. மிருதுளாவின் முகம் பளபளத்தது. 'ரேக்' பளபளப்பால் முகம் ஜிவ்வென்று எரிந்தது.

மனோ 'கிளாப்' அடிக்கத் தயாராய் நின்றான்.

டைரக்டர் 'ஆக்ஷன்' சொல்ல 'கிளாப்' ஒலி சடக்கென்றது மனோவின் குரலோடு.

கருணா நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து தொழிலில் லயித்தார்.

காமெரா ஓடத் தொடங்கிற்று.

2

IIச்சையில் எத்தனை விதங்கள். எண்ணிக்கைக்கு அடங்காமலிருக்குமா? ஊட்டியிலுள்ள யூகலிப்டஸ் மரங்களும் அப்படித்தான். எத்தனை விதங்கள். இதோ வானத்தைத் தொடப் போகின்றேன் என்று நிலத்திலேயிருந்து சீறியெழுந்திருக்கின்ற உயரமான யூகலிப்டஸ்கள். 'உண்ணைப் போல நானில்லை தம்பி' என்கிறாற் போல எண்ணற்ற கிளைகளை விரித்தவாறு மூன்று பேர் சேர்ந்து கட்டிப் பிடித்தாலும் முடியாத அளவுக்குப் பருத்துப்போய் நிற்கிற வயது முதிர்ந்த கபிலநிற உடல்கொண்ட யூகலிப்டஸ்கள். சின்னச்சின்னக் கன்றுகளாய் பச்சையோடு சாம்பல் பூசி வெளுத்த வண்ணத்தில் தள்ளாடிக் கொண்டு

நிற்கிற யுகலிப்டஸ்கள். இவற்றிடையே தவழ்ந்து வருகிற மென் குளிர்க்காற்றை தன்னைத் தடவிச் செல்ல வசமாய் உடல் நெளிக்கிற யுகலிப்டஸ்கள். அவற்றைச் சுற்றிக் கரும்பச்சை இலைகளில் மஞ்சட்பூக்களாய் சிலிர்த்திருக்கின்ற முட்செடிகள். பச்சையே இலையாய், பூவாய், செடியாய் உருக்கொண்டிருக்கிற வினோதச் செடிகள்.

அந்த மஞ்சட் பூக்களில் ஒன்றை லாவகமாகப் பறித்துக் கொண்டே கமலக்கண்ணன் மிருதுளாவைப் பார்த்தார். மிருதுளா சட்டென்று கேட்டாள்.

“நான் அப்படிக்க கறுப்பாவா இருக்கேன்?”

“இல்லைடா” என்றார் கமலக்கண்ணன். “அவன் கொஞ்சமும் சென்ஸே இல்லாத ஆள். என்னமோ கறுகறுக்கிறான் விட்டிடு.”

“நான் அந்த ஆளுக்கு ஒண்ணுமே பண்ணல்லையே..” என்றாள் மிருதுளா, கவலை ததும்பிய குரலில்.

“அப்படியே இருந்துக்கோ. அந்தப் பேச்சை அத்தோட விட்டிடு” என்றார் டைரக்டர்.

“நானாக்கும் இதே லொக்கேஷனா?” மிருதுளாவின் குரல் சலிப்போடு வந்தது. வெறுமையாக அவரைப் பார்த்தாள்.

“ஏன்.. பிடிக்கல்லியா?”

“ஆமா, நிறையப்பேர் வர்ராங்க. காது கேட்கும்படி அசிங்கமா பேசிறாங்க. தாங்க முடியல்ல..”

சலிப்பாக வந்தன வார்த்தைகள்.

“சினிமான்னா அப்படித்தான். முதல் படம். அப்படித்தான் இருக்கும்..” சொல்லியவாறு அவளைப் பார்த்தார் அவர்.

“டிரஸ்ஸை மாத்தச் சொல்லுங்க..”

“ஏண்டா?”

“அப்பிப் பாக்கிறாங்க. கூச்சமாயிருக்கு..” அவளின் குரல் அருவருத்தது. முகமும் சுருங்கிற்று.

“படம் ரிலீஸாகட்டும். நீ எங்கயோ போயிடுவே. அப்புறம் என்னைக் கூட திரும்பிப் பாக்கமாட்டே..”

“அப்டிச் சொல்லாதேங்க..” மிருதுளா அவரது கன்னத்தில் விரலால் தொட்டாள். குரல் கெஞ்சிற்று.

“நீ என்னோட ஆறாவது ஹீரோயினி. ஐஞ்சு பேரும் இப்படித்தான் சொன்னாங்க. பறந்திட்டாங்க..”

“என்னை நம்புங்க”-அவனது தோளில் தொட்டாள் அவள்.

“ப்ராமிஸ்...”

கமலக்கண்ணன் தனது உள்ளங்கையை அவளின் முன்னே நீட்டினார். அவள் தனது உள்ளங்கையை அவரது உள்ளங்கையில் வைத்தாள்.

“ப்ராமிஸ்”

“சந்தோஷமாயிருக்குடா..”

மிருதுளா பளீரென்று சிரித்தாள்.

“ஊட்டியோட கிளைமெட் மாதிரியே நீ இருக்கே மிருது..” என்றார் அவர் பரவசமான குரலிலே, கண்கள் மின்னிட.

“அதெப்படி?”

“திடீரென வெய்யில், திடீரென மழை, உனக்கு நினைச்சா அழுகை நினைச்சா சிரிப்பு..”

“போங்க..” மீண்டும் சிரித்தாள் மிருதுளா.

சிரித்துவிட்டு, “பனியிலையே தாகமெடுக்குதுங்க” என்றாள் உதட்டைச் சுளித்துக் கொண்டு மிருதுளா.

“முதுகிலே கூன்விழுது; நிமிர்ந்து நட..”

அவள் முதுகிலே கைவைத்து தடவினார் கமலக் கண்ணன். அவள் நெளிந்தாள். அவரின் கை அவள் முதுகில் அழுந்திற்று. பின்னர் தானே கையை எடுத்துக் கொண்டார் அவர்.

“யோகா பண்ணு..”

“பண்ணேன்..” சொல்லியவாறே அவரைக் கெஞ்சலோடு பார்த்தாள் மிருதுளா.

“எத்தனை நாளைக்கு இங்கே இருக்கணும்..?”

“முணு வாரம்..”

“அப்பாடா..” அவள் தன் விரல்களால் நெற்றியில் அடித்தாள். பின் நெற்றியை விரல்களால் வருடிக் கொண்டாள்.

“ஏன்.. பிடிக்கல்லேயா?”

“அப்டியில்லை..”

“அப்புறம்?”

“ஊட்டி நமக்குத் தாங்காது. குளிர் ஜாஸ்தியா இருக்கு. வெடவெட ன்னு நடுங்குதுன்னு அம்மா சொல்றாங்க. மனதுக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாயிருக்கு..”

கமலக்கண்ணன் கொஞ்சநேரம் யோசித்தார். நடையின் வேகம் குறைந்தது.

“அப்போ அவங்கள ஊருக்குப் போகச் சொல்லு..” திடுக்கிட்டாள் மிருதுளா. குழப்பத்தோடு அவரைப் பார்த்தாள். கண்களில் கேள்வி.

“ஏன் பயப்படறே?”

“அம்மா ஒத்துக் கொள்ளமாட்டாங்க. பயப்படறாங்க..”

“சினிமான்னா அப்படித்தான்னு சொல்லு..”

“அப்போ பிள்ளைப்பாசம் இல்லைன்னா?”

“நாங்கெல்லாம் மனிஷங்க இல்லையா?”

மிருதுளா சட்டென்று விம்மினாள்.

“ஏ.. எதுக்கு அழறே?”

“சொன்னேன், சினிமா எகைக்கு இஷ்டமில்லைன்னு சொன்னேன்.. வேணாம்..இது ஒண்ணே போதும்..” அவள் தனது தலையில் அடித்துக் கொண்டே விசம்பினாள்.

“நான் என்ன சொன்னேன்னு இப்படிப் பேசறே.. அழாத. மூஞ்சியைத் துடைச்சுக்கோ.. இதோ கைக்குட்டை.. பிளீஸ்டா..”

“போதுங்க..” கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே மௌனமாக வந்தாள் அவள்.

சொல்லி வைத்தாற் போல எதிரே வந்த தயாரிப்பாளர் ஆடலரசன், “என்ன சார், லொக்கேஷன் பார்த்துட்டா வாரீங்க” என்றார் புன்னகையோடு. அந்தப் புன்னகைக்குள் கண் சிமிட்டலொன்று ஒளிந்திருந்தது.

“குடை எங்கய்யா?” என்றார் டைரக்டர் சத்தமாக. புரொடக்ஷன் மாணேஜர் தலையைச் சொறிந்தார். அங்குமிங்கும் பார்த்தார். சுறுசுறுப்பாகத் தேடுகிறாற் போலப் பாவனை செய்தார்.

“எப்ப ஸ்பாட்ல இருந்தாலும் குடை வேணுமுன்னு தெரியலே.. குடை வந்தப் பிறகு கூட்டய்யா..?”

டைரக்டர் கோபமாகச் சென்று நிழலில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

மிருதுளா தயங்கித் தயங்கி அவரின் அருகே வந்து நின்றாள். இவரின் முகத்தில் லேசாகப் புன்னகை மலர்ந்தது.

“உட்காரம்மா..” என்றார், கண்ணைச் சிமிட்டியவாறு.

பனிவெய்யில் முகத்தை எரித்துக் கொண்டிருந்தது. பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே வாயிலிருந்து புகை குக்குப்பென்று வெளிவந்தது. வானம் துடைத்துவிட்டாற் போல துல்லியமான நீல நிறத்தில் விரிந்திருந்ததை டைரக்டர் பார்த்தபடியிருந்தார். இதுதான் நீலவானம். மலைச் சரிவுகளில் மட்டும் இப்போது உருகி அழிந்துபோய்க் கொண்டிருக்கிற புகார். நீலப் புகையாய் மெல்ல மெல்லக் கரைந்துபோகிற புகார். பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் பரவசமுட்டுகிற காட்சி. மனதுள் அமைதியைப் படிய வைக்கிற மென்மையான நேரம்.

“குடை சார்..”

புரொடக்ஷன் மாணேஜர் பவ்வியமாக டைரக்டரின் முன்னே குடையை நீட்டினார்.

“மனோ, ரெடியா?” என்றார் டைரக்டர்.

கிளாப்புடன் நின்ற மனோ, “ரெடி சார்” என்றான் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியுமில்லாமலே.

“வாம்மா”

டைரக்டர் அவள் நிற்கவேண்டிய இடத்தைக் காட்டினார். புல்வெளியின் நடுவே போய் நின்றாள் மிருதுளா.

“ரெடியா?” சத்தமாகக் கேட்டார் டைரக்டர்.

காமெராமேன் தலையை அசைத்தார். உதவியாளர்கள் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

“நட” என்ற டைரக்டரின் குரலில் மிருதுளா மெல்ல நடந்தாள்.

“சென்ட்ரல் நில். இன்னொருவாட்டி நட..”

நடந்தாள்.

“பக்காவா ஒரு ரிகர்ஸல். அப்புறம் டேக்..”

காமெராமேன் உதட்டைச் சுழித்தார். வாய்க்குள் கெட்ட வார்த்தை நாறிற்று.

“நட..” என்றார் டைரக்டர் சத்தமாக.

நடந்தாள்.

“சொன்னேன்ல. சரோஜாதேவியோட படம் பார்த்தேல்ல.. மேக்கப், பின்னால ‘போட’வது கட்டி விடய்யா..”

டைரக்டர் அலுத்துக்கொண்டார்.

மிருதுளாவின் கண்கள் கலங்கின. விசும்பலை அடக்கிக் கொண்டாள். உதடுகள் துடித்தன.

“விவஸ்தை கெட்ட தொழிலாய் போச்சு” என்றபடி, வானத்தைப் பார்த்தார் காமெராமென்: “வேஸ்ட்பா, புதுசா வர்ரவங்களைக் கட்டி மாரடிக்கணும்னு நமக்குத் தலைவிதி. ரெண்டு நாள்ல அவ இவனை முந்தானையில கட்றாங்க.. நடிப்பு மட்டும் வரல்லை. ச்ச்சீ..”

டைரக்டர் வெறுப்போடு அவனைப் பார்த்தார்.

திடீரென்று மழைத்துளிகள் கொட்டின. பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் நூலிழைகளாய் மண்ணில் இழையத் தொடங்கின.

“பிரேக்” என்றார் டைரக்டர் சட்டென.

“அதற்குள்ளாகவா சாய்ரூப் போறாங்க” என்று

கவலையோடு புரொடக்ஷன் மாணேஜரிடம் கேட்டார் படத் தயாரிப்பாளர். புரொடக்ஷன் மாணேஜர் மௌனமாக அப்படியே நின்றார். முகத்தில் எரிச்சலும் கவலையும் துளிர்ந்தன. கெட்ட வார்த்தையோடு எச்சிலைக் காறித்துப்பினார் சத்தமாக.

4

கற்களிடையே நூலாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்ற அறுகம் பற்கொடிகளைப் பார்த்தபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள் துளசியம்மா.

அவளையறியாமலே பெருமூச்சு உதிர்ந்தது.

எதிரேயுள்ள செயற்கைக் குளத்தில் ஒற்றையாய் நிற்கிற வெள்ளைக் கொக்கு. சட்டெனப் பறந்து மறைந்த சின்னக் குருவி அதிசயமாய்.

துளசியம்மாவுக்கு சினிமாவில் இளமைப் பருவத்தி லிருந்தே மிகுந்த கவர்ச்சியிருந்தது. உறவுப்பெண்ணான குமாரி 'குருப் டான்ஸ்ரா'யிருந்தாள். விதவிதமான கோலங்களில் பத்திரிகைகளில் அவளது புகைப்படங்கள் வந்த போது சினிமா மீதிருந்த மயக்கம் துளசியம்மாவின் மனதிலே மங்கிப் போயிற்று. குமாரி சுறுசுறுப்பான அணிற் பிள்ளை போல இருந்தாள். அவளுக்கு மேக்கப்மென் எஸ்.வி. பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்தே பழக்கமாயிருந்தார்.

எஸ்.வி.குச்சியானவர். எப்போதும் வெள்ளை வேட்டி, ஷர்ட். இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு மேலாக சினிமா பீல்டில் இருக்கிறார். அவர் மேக்கப் பண்ணிய நடிக்கை நடிக்கையர்களின் பேத்தி பேத்திகளுக்கும் இப்போது அவர்தான் மேக்கப்மென். தனது வாரிசுகளை அவர் மேக்கப்துறைக்கு கொண்டு வர விரும்பவில்லை. ஆனாலும் அவரது பழைய குணங்கள் இன்னமும்

மறைந்து போய்விடவில்லை. இடுப்பிலே கிள்ளுதல், பிருஷ்டத்தில் தட்டுதல், துணை நடுகைகளுக்கெல்லாம் செல்லமாய் உடலைத் தடவிவிடல் இந்தக் குணங்களை அவர் இன்னமும் தான் விட்டுவிடவில்லை. அவர் அப்படி நடந்து கொண்டால் அவர்களும் செல்லமாக, “போங்க” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விடுவார்கள்.

‘டை’ அடிக்கப்பட்ட தலையும் மீசையும் முதுமையை அவரிடம் மங்கலாகவே உணர வைத்தன. அவரின் சேஷ்டைகளுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாதவர்களை, தனது ஜன்ம விரோதியாக்கிக் கொண்டு விடுவார் அவர். “அப்படியா சொன்னா அவ? அவ பீல்டில இருந்துடுவாளா?” என்று விகாரமாகச் சிரித்து விட்டு, அவள் யார் யாரோடெல்லாம் படுத்தாள், பம்மாத்துப் பண்ணினாள் என்று சத்தமாகக் கூறுவார். நியாய சிந்தை உள்ள எவருக்குமே வெற்றிலைக் காவி படிந்த அந்தப் பற்களில் ஒங்கிக் குத்தினால் என்னவென்ற ஆக்ரோஷம் தோன்றிடச் செய்யும். உதைத்துத் தள்ளச் சொல்லும்.

எஸ்.வி.யின் வற்புறுத்தலால்தான் துளசியம்மா, தன் மகள் அங்காள பரமேஸ்வரியை டைரக்டர் கமலக்கண்ணிடம் கூட்டிச் சென்றாள்.

டைரக்டருக்கு அவளை முதற்பார்வையிலேயே பிடித்து விட்டது. பதினைந்து வயதை மீறிய உடல்வாகு. மோகமாய் செருகியிருக்கிற கண்கள். ஒரே சீரான செழித்த உதடுகள். அளவெடுத்த தேக அமைப்பு. பாதி நெற்றியை மூடி அடர்ந்திருக்கிற கூந்தல். யௌவன மயக்கமான புன்னகை.

“படிச்சிருக்கியா?”

“ம்ம்ம்...”

“என்ன கிளாஸ்?”

“ப்ளஸ் 2”

“குட்..”

“பாடுவியா?”

சிரித்தாள்.

“சிரிப்பே பாட்டாயிருக்கு..”

மீண்டும் சிரிப்பு.

“ப்யூட்டி பாருக்கு போவியா?”

“இல்ல”

“நானைக்கு வந்திடு. போகலாம்..”

பிறகு எதையோ நினைத்துக்கொண்டு, “இன்று முதல் உன்பெயர் மிருதுளா. நல்லாயிருக்கா?” என்றார்.

“ம்ம்” என்று தலையசைத்தாள் அவள்.

மறுநாள் தாயோடு டைரக்டர் வீட்டுக்குப் போனாள். டைரக்டர் முகத்தைச் சுழித்தார். ஒன்றும் பேசாமல் ஜிருவரையும் கூட்டிச் சென்றார்.

வெளியே வந்த அவளை துளசியம்மா ஆச்சரியம் பொங்கிடப் பார்த்தாள். “மகாலட்சுமி மாதிரி இருக்கிறே. என் கண்ணை பட்டுடப் போகுது” என்று கைவிரல்களைச் சொடுக்கினாள்.

ஒரு மாதத்தில் ஊட்டியில் அவளது முதல்பட ஷூட்டிங் ஆரம்பமாயிற்று. ஷூட்டிங் திகதி அறிவிக்கப்பட்ட திகதியில் இருந்து ஆகாயத்தில் பனிமுகிலாய் மிதந்து கொண்டிருந்தாள் மிருதுளா.

இரவும் பகலும் பூங்கனவுகள்...

ஜெனரேட்டரிலிருந்து வந்த வாசனை மிருதுளாவுக்கு தலைவலியை உண்டாக்கிற்று. அதைத் தாங்க முடியாமல் கண்கலங்கிற்று. மூக்கு நோகிறாற் போல உணர்ந்து கொண்டாள்.

“என்னம்மா கிளிசரின் இல்லாம அழறே? என்ன ஆச்சு?”

என்றவாறு அவளின் கன்னத்தில் நிமிண்டினான் காமெராமேன். அவளைப் பார்த்து விஷமமாகக் கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டான்.

அவள் வெறுப்போடு அவளைப் பார்த்தாள்.

“என்னம்மா மிருது.. உன்னை இந்தப் படத்தில் இருந்து தூக்கிடப் போறதா பேசறாங்க, நிஜமா?”

அதிர்ந்து போய் அவனைப் பார்த்தாள் மிருதுளா: “என்ன; என்ன சொன்னீங்க?”

“ஆமா.. டைரக்டருக்கு உன்னைப் பிடிக்கல்ல..”

“பொய்..” என்றாள் அழுத்தமான குரலிலே மிருதுளா.

“அப்புறம் உன் இஷ்டம்..”

அவளின் உடல் தளர்வதை உணர்ந்தாள். ஓவென்று அழவேண்டும் போலத் தோன்றிற்று. தன்னை அரைகுறை உடையோடு ‘ஸ்டில் போட்டோ’ எடுத்தபோது கூட டைரக்டரும், காமெராமென்னும் தன்னை எப்படி எப்படியெல்லாம் புகழ்ந்தார்களென்பதை அவள் நினைத்துக் கொண்டாள். கண்ணீர் மல்கிற்று. விரல்களால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள். தலையைக் குனிந்தவாறு மெல்ல விம்மினாள்.

“அழாதேம்மா..”

தணிவாக வந்தது அவனது குரல். அது பொய்யா மெய்யா என்பது தெரியவில்லை.

“சினிமாவுன்னா அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக் கொள்ளணும்..”

“எனக்குப் புரியல்லையே..” பரிதாபமாக அவரைப் பார்த்துக் கேட்டாள் மிருதுளா.

“டைரக்டரைப் பார்த்துப் பேசு..” அவன் கண்சிமிட்டினான். பின்னர் மீண்டும் அவளது தோளிலே மெல்லத் தடவிவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

எஸ்.வி. சொன்னதைக் கேட்டு மிருதுளா விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“உங்க மகளுக்கு இப்பிடிச் சொல்லுவீங்களா?” என்று கேட்டாள் கண்ணீரோடு, தளும்பியவாறு அவள்.

எஸ்.வி. புன்னகை செய்தார், வெற்றிலைக் காவி படர்ந்த பற்கள் முற்றிலும் தெரிய. பிறகு ஏளனமாக மிருதுளாவைப் பார்த்தார்.

“இந்த ‘டயலாக்’ வாழ்க்கைக்கு உதவாதுபாரு. அனுபவஸ்தன் சொல்லிட்டேன். அப்புறம் உன் இஷ்டம்..” சொல்லி விட்டு எதிரே வந்து கொண்டிருந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டினார் எஸ்.வி.

மிருதுளா எதுவுமே புரியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றாள், தனியாக, அச்சம் உடலை நடுங்கவைக்க.

“என்னம்மா யோசிக்கிறே?”

திடுக்கிட்டு எதிரே நின்ற சவுண்ட் இஞ்சினியர் கருணாவைப் பார்த்தாள் மிருதுளா.

“என்னம்மா..”

சோடாபாட்டில் கண்ணாடியை மூக்கின் மேல் ஏற்றியவாறு பரிவோடும், வாட்சல்யத்தோடும் கேட்ட கருணாவை கண்ணீர் மல்க மிருதுளா பார்த்தாள். குரல் சட்டென்று விம்மிற்று.

“அங்கிள்... என்னை ஏமாத்திட்டாங்க..”

கருணா கனிவோடு அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஏதாவது எழுதி வாங்கிட்டாங்களா?”

“ஆமா. டைரக்டர் வாங்கினாரு..”

“என்ன எழுதியிருந்திச்சு..”

“தெரியல்லையே..” என்றாள் அவள் மெல்லிய குரலில்.

“படிச்ச பெண்தானே நீ?”

மௌனமாய் நின்றாள் மிருதுளா.

“கழுத்தக் குடுத்தாலும் எழுத்தக் குடுக்கலாமா?”

“டைரக்டர் தன்னை நம்பச் சொன்னாரு..”

“இப்போ?” பரிதாபமாகக் கேட்டார் கருணா. அவளின் உதடுகள் நடுங்கின. நெஞ்சுக்குள்ளே குளிர் செறிந்தது.

“பரவாயில்லை. டைரக்டரோட பேசு. ஜாக்கிரதையாய் பேசு. நான் சொல்றது புரியுதா?”

மிருதுளா திகைத்துப் போய் நின்றாள். மனதுள்ளே வெறுமை கனத்தது.

7

தயாரிப்பாளர் ஆடலரசன், கமலக்கண்ணனைப் பார்த்து கவலையோடு கேட்டார்.

“ஹீரோ எப்போ வருவாரு?”

“வெனஸ்டே வந்திடுவாரு. அப்பிடி வந்தாப்போதும்..”

“புதுப்பொண்ணை அவர் ஒத்துக்குவாரா?”

“ஒத்துக்குவார்..”

“பத்திரிகைல ஒரு கிசுகிசு வந்திருக்கு.. புதுமுகங்களோட அவரு நடிக்க மாட்டாருன்னு..”

“கிசுகிசுன்னுதானே சொன்னீங்க. விட்டிடுங்க..”

தயாரிப்பாளர் பெருமூச்சு விட்டார்.

“புதுப்பொண்ணு எப்பிடி?”

“தேறிடுவா..”

“அவளை நீங்க தூக்கணும்னு சொன்னதா சொல்றாங்க.. நான் நம்பல்ல” மெல்லக் கேட்டார் தயாரிப்பாளர்.

“ஆமா.. நான்தான் மிரட்டினேன்..”

தயாரிப்பாளரின் கண்கள் பெரிதாகின. கவலை பூசிய முகத்தோடு டைரக்டரைப் பார்த்தார். புதிய டைரக்டர் என்றால் மிரட்டலாம். இவர் பழையவர். பேரெடுத்தவர். பிடிவாதக்காரர். முரண்டு பிடித்தால் ‘பேக் அப்’ சொல்லி விட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய்விடக் கூடியவர்.

“என்ன யோசனை பண்ணீங்க?” என்றார் டைரக்டர் சட்டென்று.

“ஒண்ணுமில்லையே” தயாரிப்பாளர் சிரிக்க முயன்றார்.

“ஒண்ணுக்கும் யோசனை பண்ணாதேங்க. சூட்டிங்கில ஒரு ‘டிஸ்டாப்’ பும் வராது.. இது ஒரு மிரட்டல். புதிசாவ்ரவளுக்கு இது வேணும். இல்லேன்னா படியமாட்டாங்கறா.. நழுவிப் போறா.. சும்மா புலம்பறா..”

“உங்களுக்கா.. நீங்க எவ்வளவு பெரிய டைரக்டர்..”

“அவளுக்குத் தெரியல்லையே..”

“என்ன சொல்றா?..”

“போயிடப் போறேன்.. போயிடப் போறேன்னு புலம்பறா”

“போயிடுவாளா?..”

தயாரிப்பாளரின் முகம் சட்டென்று சுருங்கிச் சிறுத்தது. கெஞ்சுவது போல டைரக்டரைப் பார்த்தார்.

டைரக்டர் தயாரிப்பாளரைப் பரிதாபமாக நோக்கி விட்டு எதையோ நினைத்தார்.

அந்த இடத்திற்கே பொருந்தாத வகையில் திடீரெனச்சத்தம் போட்டுச் சிரித்தார் டைரக்டர். சிரித்ததில் கண்களும் கலங்கிவிட்டன. பின்னர் நிதானமான குரலிலே சொன்னார்:

“எப்படிப் போயிடுவா..? ஐந்து வருஷம் நான் அவ கூட ‘அக்ரிமெண்ட்’ போட்டிருக்கேன்.. அவளை ஐம்பது ஸ்டில் எடுத்து

வெச்சிருக்கேன் மணி மணியா..”

“ஸ்டில்னா?”

“தெரியல்லயா? போட்டோ.. சும்மா சொல்லக் கூடாது. நல்லா இருக்கிறா. கைபடாத ரோஜா...”

“ஓ.. அந்த மாதிரிப் போட்டோவா? எடுக்க விட்டாளா?”

தயாரிப்பாளர் வாயைப் பிளந்தார். டைரக்டர் உற்சாகமானார்.

“அவளுக்கே தெரியாது. அது ஒரு டிரிக்..”

தயாரிப்பாளர் ஆச்சரியம் பொங்க கமலக்கண்ணனைப் பார்த்தார். கமலக்கண்ணன் எதிரே வந்து கொண்டிருக்கும் மிருதுளாவைப் பார்த்ததும் முகத்தை இறுக்கமாக்கிக் கொண்டார். ஆகாயத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தவாறே வானத்தில் உள்ள நட்சத்திரங்களுக்கு விலை பேசுகிறாற் போல நின்றார் கமலக்கண்ணன்.

அங்காளபரமேஸ்வரி எவ்வளவு நல்ல பெண்ணாக இருந்தாள். எதற்கும் அவள் பயந்தவள். இருட்டுக்கு. உரத்த குரலுக்கு. உறுத்தும் பார்வைக்கு. தனிமைக்கு. புதியவர்களோடு பேசுவதற்கு.

“நாலு பேரோடு நீ பேசிப்பழகணும்” என்று பல தடவை கூறுவாள் துளசியம்மா, கண்டிப்பான குரலிலே.

“எதுக்கு?”

வெடுக்கென்று கேட்பாள் மிருதுளா.

“அதுதான் நல்லது..”

“எனக்கு தெரியாதவங்களோட பேசப்பிடிக்கல்ல”

“பேசினாத்தானே பழக்கம் வரும்.”

“எதுக்குப் பழக்கம்?”

“ஏன் அடாவடித்தனமாப் பேசறே?”

“அப்டியில்லை.”

“சரி கஷ்டம் வர்றபோது யோசிப்பே..”

“என்ன கஷ்டம்?”

“மத்தவங்களோட பேச முடியாம நிப்பே..”

“இருக்கட்டும்”

“மற்றவங்க நையாண்டி பண்ணிச் சிரிப்பாங்க. அசிங்கமாயிருக்கும்...”

விஷமமாகச் சிரிப்பாள் அங்காளபரமேஸ்வரி. உறுதியாகச் சொல்லுவாள்:

“பார்க்கலாம்..”

வெளியே ஏதோ சத்தம் கேட்டது. நினைவுகள் சிலந்தி வலையாய் சட்டென்று அறுந்தன.

துளசியம்மாவுக்கு எழ மனம் வரவில்லை.

கதவை மிருதுளா தட்டுவாள் என எதிர்பார்த்தாள்.

தட்டவில்லை. சத்தம் அப்படியே கரைந்து போயிற்று.

துளசியம்மாவின் கண்களும் மனமும் கலங்கின.

சின்னஞ்சிறிய பெண், ஒன்றுமறியாத சிறுமி, புத்தி தெரியாதவள் என்று நினைத்த தன் மகளா இப்படியானாள் என்று நினைத்தபோது கண்கள் கலங்கின.

விம்மினாள்.

பாடலென் றால் அவ்வளவுக்கு அக்கறை கொண்டதில்லை. மெல்ல அவிழும் புன்னகையோடு பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள்.

அவளின் சினேகிதிகள் சூடிகைகள். சினிமா சினிமா என்று உயிரையே விடுவார்கள். சினிமா பாத்துவிட்டு வந்தால் அதைப்பற்றிதான் ஒரே பேச்சாயிருக்கும். அந்தப் படத்தில் வருகிற மாதிரி நடையுடை, ஸ்டைல்கள் அவர்களிடம் காணப்படும். அந்தக் கனவிலேயே மிதப்பார்கள்.

அங்காளபரமேஸ்வரி அவற்றை வெறும் புன்னகையோடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். தலைநிறைய எண்ணெய் பூசி தலை முடியை வாரி அழுத்தி இரட்டைப் பின்னல்களைக் குச்சியாய் பின்னியிருப்பாள். அம்மா கண்ணுக்கு மை தீட்டி விடுவாள். அது கரைந்து ஓடுவது போலிருக்கும். முழங்கைவரை பிளவ்ஸ். தரையோடு புரளும் பாவாடை. அம்மாவே அவளைப் பார்த்து தோள்பட்டையில் மோவாயை இடித்துக்கொள்ளுவாள்.

“சுத்தக் கர்நாடகமடி நீ..”

அங்காளபரமேஸ்வரி தலையை வேடிக்கையாகச் சரிக்கிறாற்போல சாய்த்து மெதுவாகச் சொல்லுவாள்:

“ஆமா.. நான் கர்நாடகந்தான். இப்போ அதுக்கு என்ன? அதுதான் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு..”

துளசியம்மாவுக்கு மகளைப் பார்க்கப் பார்க்க அதிசயமாயிருக்கும். துணைநடிகையான ராஜகாந்தம் துளசியம்மாவிடம் ஒரு நாள் கேட்டாள்:

“பரமேஸ்வரி என்ன அவ்வையாரா ஆயிடப்போறாளோ? நீ கவனிக்கேல்ல?”

சங்கடத்தோடு ராஜகாந்தத்தைப் பார்த்துவிட்டு தயங்கிய குரலில் கேட்டாள் துளசியம்மா:

“எதுக்கு அப்பி சொல்றே?”

“இந்த வயசில அவ இப்படியிருக்கிறா பாரு? நாமென்ன நம்ம பசங்கள பெரிய படிப்பா படிக்க வைக்கப்போறோம்? கல்யாணம் காட்சி ஆகிற வரைக்கு எங்காவது வேலைக்கு விட்டு நாலு காசு சம்பாதிக்கலாம். கொஞ்சம் லட்சணமாயிருந்தா சினிமாவில சேர்த்துடலாம். அதிர்ஷ்டமிருந்தா லட்சம் லட்சமாப்

புரளும்”

“என்ன சொல்றே நீ?”

கையைச் சொடுக்கிக் கொண்டாள் ராஜகாந்தம்.

“அங்காளபரமேஸ்வரியோட முகவெட்டு ரொம்பவும் நல்லாயிருக்கு. ‘போட்டோஜினிக்’ முகம்னு சொல்லுவாங்க. பதினைஞ்சு வயசிலேயே விடைச்சிப்போய் நிக்கிறா. உனக்கு இது தெரியறதில்லையா?”

“நீ சொல்றதுல கண்ணை பட்டுடும் போல இருக்கு..”

ராஜகாந்தம் துளசியம்மாவின் கன்னத்தில் லேசாக இடித்துவிட்டு, “அதொண்ணும் ஆகாது. எனக்கும் ஐஞ்சு பொண்ணுகள். ரெண்டுபோ சினிமாவில டான்ஸ் ஆடுறாங்க. தினசரி முன்னூறு நானூறு சம்பாதிக்கிறாங்க.. நீ என்னென்னவோ பேசறே?” என்றாள்.

“இவளுக்கு படிப்பின்னா உயிரு..”

ராஜகாந்தம் எச்சில் பறக்கச் சிரித்தாள்.

“அப்போ கலெட்டருக்கா படிக்க வைக்கப்போறே..?”

துளசியம்மா மௌனமாயிருந்தாள்.

“எனக்குத் தோணிதை சொன்னேன்.. என் கண்ணுக்கு இவளைப் பார்த்தா வசந்தராதேவி மாதிரி தோணுது.. அம்சமாயிருக்கா..”

துளசியம்மாவின் கண்கள் மின்ன, முகம் பரவசத்தில் ததும்பி மலர்ந்தது. “நிஜமாவா சொல்றே?”

“வேணும்னா அவளை சிங்காரம் பண்ணிட்டுப் பாரு. இந்த வயசில ரம்பை தோத்த மாதிரி இருப்பா..?”

ராஜகாந்தம் சொல்லியவாறு வெளியே போனாள். இது வரையும் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டவாறு நின்ற அங்காளபரமேஸ்வரி கோபத்தோடு உள்ளே வந்தாள்.

கைக்குக் கிடைத்தவற்றை விசிறி அடித்தாள்.

துளசியம்மா திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

“ஏ.. ஏ.. என்ன இது?”

ஒரு நாளுமில்லாதவாறு கத்தினாள் அங்காள பரமேஸ்வரி.

“தோ பாரு.. இன்னைக்கு மாதிரி இந்த வீட்ல இனி ஏதாவது பேச்சுக்கேட்டுது.. அப்புறமா என்னை உயிரோட பார்க்கமாட்டே.. சீ.. என்ன அசிங்கம் பிடிச்ச பொம்பளைங்க. வயித்தைக் குமட்டுது.. தூ..”

துளசியம்மா திகைத்துப் போய், பேச்சற்று நின்றாள்.

10

அங்காளபரமேஸ்வரிக்கு பன்னிரெண்டு வயதாக இருந்தபோது அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு ‘விஜயா ஸ்டூடியோ’ வுக்கு ராஜகாந்தத்துடன் சூட்டிங் பார்க்கச் சென்றிருந்தாள் துளசியம்மா.

அங்காளபரமேஸ்வரியின் முகத்திலே எந்தவித ஆர்வமோ பரபரப்போ தெரியவில்லை. முகமாற்றமின்றி தாயின் பின்னே சென்றாள்.

ஒரு குழந்தை நட்சத்திரம், நாட்டியம் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். ஜிகினாப் பாவாடை. பளபளக்கிற நகைகள். தோரணையான பார்வை. மான்குட்டி ஒன்றை அவளின் அருகே கொண்டு வந்து விட்டார்கள். அவளும் மான்குட்டியும் பார்வைக்கு ஒன்றாகத்தான் தெரிந்தன.

நாட்டியம் நின்றதும் குழந்தை நட்சத்திரத்தின் முகத்தில் துளிர்ந்த வியர்வையை ‘டச்சப்’ மெல்ல ஒற்றித்துடைத்தாள். அவளின் அம்மா, விசிறியால் விசிறியபடி ‘ஆப்பிள் ஜூஸ்’ குடிக்கக் கொடுத்தாள். டைரக்டர் சாக்ளெட் கொடுத்தார். குழந்தை நட்சத்திரம் உதட்டைப் பிதுக்கியது.

“ஐஸ்கிரீம்” என்றது.

அருகே நின்ற ஒருவர்- புரொடக்ஷன் அஸிஸ்டெண்ட்-

அவசர அவசரமாக ஐஸ்கிரீம் வாங்கப் புறப்பட்டார்.

“பேபியை ஒரு போட்டோ பிடிக்கணும். ப்ளீஸ்” என்றார் காமெராவுடன் வந்த தடிமனான ஒருவர்.

“யார் நீங்க?” என்றாள் அம்மா சற்று அதட்டலாக.

“பிரேமை பத்திரிகையில் இருந்து வந்திருக்கேங்க. பாப்பா போட்டோவை அட்டையில போடணும்னு ரசிகர்கள் விரும்பறாங்க. தீபாவளி இஸ்யூவில் போட்டிடலாம்.”

புகைப்படக்காரர் கெஞ்சினார்.

“வேணாம்மா” என்றது பாப்பா.

“எதுக்கம்மா? எடுத்திட்டும்..”

“வேணாம்..”

பாப்பா இறுக்கமாகக் கூறிற்று.

“பாப்பா ‘முடு’ சரியில்ல. இன்னொரு வாட்டி பார்க்கலாம்..” அம்மா சலிப்போடு கூறினாள்.

“அம்மா.. ஐஸ்கிரீம் வரேல்ல?”

“வந்திடும்..”

புகைப்படக்காரர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார். அம்மா அவரை பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

“என்ன கர்வம் பார்த்தியா அதுக்கு? முளைச்சு முணு இலைகூட விடல்லை..” என்று ராஜகாந்தத்தின் காதுக்குள் கிசுகிசுத்தாள் துளசியம்மா.

ராஜகாந்தம் அலட்சியமாகச் சிரித்தாள்.

“அதொண்ணும் கர்வமில்லை. அதுதான் பந்தா. சினிமாவில அது இருக்கணும். அப்போதான் எல்லாரும் மதிப்பாங்க. நல்லாப் பேசுவாங்க..”

“அப்படியா?”

அதிசயமாய் மாறிற்று துளசியம்மாவின் முகம்.

“இவ சம்பளம் என்ன தெரியுமா?”

ராஜகாந்தம் கண்கள் மின்னிட துளசியம்மாவைப் பார்த்தாள்.

“எனக்கென்ன தெரியும்?”

“இப்போ லட்சு ரூபா கேட்கிறா..”

“லட்சு ரூபாயா?”

துளசியம்மா திக்கித்துப் போனாள்.

“ஆமா, லட்சு ரூபா. அதைக் கொடுக்க ‘கியூ’வில் நிக்கிறாங்க..” சொல்லியவாறு ராஜகாந்தம் கீழ்க்குரலில் கூறினாள்:

“ஆனா அவ முஞ்சியைப் பாரு குழந்தை மாதிரியா தெரியுது? முத்திப் போச்சுதில்ல அதோட முஞ்சி..”

“ஆமா..”

“என்ன பன்றது? அதுக்கதுக்கு கடவுளால படைக்கப் பட்டவங்க, அதுக்கு சம்மந்தமில்லாமலே இருக்கிறாங்க..”

சலித்துக் கொண்டாள் ராஜகாந்தம்.

“என்ன சொல்றே நீ?”

அசிரத்தையாக நின்ற அங்காளபரமேஸ்வரியைப் பார்த்து கண்ணைச் சிமிட்டினாள் ராஜகாந்தம்.

“மல்லிகைப்பூவாட்டம் இருக்கிறா. ஒரு வாட்டி சிங்காரிச்சு டைரக்டர் முன்னாலே விட்டா அள்ளி எடுத்திடுவாங்க.. அப்புறம் இருபது இருவத்தைஞ்சு வருஷத்துக்கு பீல்டல இவ கொடிதான் பறக்கும்..”

துளசியம்மா பெருமூச்சு விட்டாள்.

“முடியும்னு தோணல்ல..”

ராஜகாந்தம் அதட்டினாள்:

“என்ன சொல்றே நீ? அதட்டி ரெண்டு முதுகில வைச்சா சரியாயிடும்..”

தளும்பிய குரலில் சொன்னாள் துளசியம்மா..

“அப்பனில்லாத பொண்ணு. ஒரு வார்த்தை கூட அதிரச் சொல்லி வளக்கல்ல..”

“சரிதான், ஆனா அவ நன்மைக்குத்தானே பண்ணப்போறே..”

துளசியம்மா மௌனமாய் நின்றாள்.

“அடிக்கடி இப்படி குட்டிங்குக் கூட்டியாந்திடு.. மனம்

படிஞ்சிடும்..”

“பண்ணிடலாம்..”

குழந்தை நட்சத்திரம் பாதி ஜஸ்கிரீம் வரை தின்றுவிட்டு மீதியை தரையில் போட்டது.

முகத்தில் எரிச்சல் பொங்க, “நல்லாவேயில்ல” என்றது. ‘டச்அப்’ அதன் வாயைத் துடைத்து விட்டு ஒதுங்கி நின்றாள்.

11

ராஜகாந்தம் தலை தலையாய் அடித்துக்கொண்டு அலறினாள்.

“இப்படிப் பண்ணிட்டியே.. பண்ணிட்டியே அடி பாவி.”

துளசியம்மா அவளது தோளில் தொட்டு ஆறுதல் வார்த்தை கூறினாள்.

“காலைகூட சிரிச்சுப்பேசிட்டுத்தானே புறப்பட்டா”

மூக்கைச் சிந்தினாள் ராஜகாந்தம்.

“எங்கை போயிருப்பா?”

தயக்கத்தோடு கேட்டாள் துளசியம்மா.

“ஆரோ டான்ஸ் மாஸ்டர் கூட ஓடிப்போயிட்டா. பதினாறு வயசுகூட ஆகல்ல. அவன் பிள்ளைகுட்டிக்காரன் இவ வயசில கூட அவனுக்கு ஒரு பொண்ணிருக்கா..”

“ஐயையோ..”

“இவ எப்படியோ ஆகப்போறான்னு நினைச்சேன். தன் படத்தில் சான்ஸ் தாறதா டைரக்டர் சொன்னாரு. ஹீரோயினியா வந்துடுவான்னாரு. இனி அவரு முஞ்சியை எப்படிப் பாக்கறது?”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் ராஜகாந்தம்.

“இப்போ என்ன பன்றது?”

“அவளைத் தேட வேணாமா?”

ராஜகாந்தத்தின் முகம் இறுகிற்று. முகத்தில் வன்மம் பொருமியிருந்தது.

“எதுக்குத் தேடணும்? அவ இனி எனக்கு ஒண்ணுக்கும் பிரோசனப்படாதவ. அனுபவிக்கட்டும், ஆசைப்பட்டதை அனுபவிக்கட்டும். என் வயிறு எரியுது. அவ நாய்மாதிரி அலையணும், அவஸ்தைப்படணும். நாறிப்போகணும்.. த்தா”

காறித்துப்பினாள் ராஜகாந்தம்.

“அவ குழந்தை, மன்னிச்சிடு..”

தணிந்த குரலிலே கூறினாள் துளசியம்மா. மெதுவாக ராஜகாந்தத்தின் கையைப் பற்றினாள். வெடுக்கென்று துளசியம்மாவின் கையைத் தட்டிவிட்டாள் ராஜகாந்தம்.

“பாரு. இண்ணையோட அவளை நான் தலை முழுகிட்டேன். அவபோனா மற்றவ இருக்கா. அவளை நான் பெரியஸ்டார் ஆக்கிடுவேன். என்ன ஆனாலும் சரி..”

மறுகணத்திலேயே அந்த சோகத்திலிருந்து முற்றிலும் மீண்டு விட்டவள் போல கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் ராஜகாந்தம்.

“நான் இனி ஸ்கூலுக்குப் போகல்ல” என்றாள் கசப்பான குரலிலே அங்காளபரமேஸ்வரி.

திடுக்கிட்டுப் போனாள் துளசியம்மா: “ஏன்?”

“பிடிக்கல்ல..”

“எதனால்?”

“பசங்க வம்பு பண்ணாங்க..”

“நானைக்கு நானும் வர்றேன்”

“நீ என்ன பண்ணுவே..”

“மிரட்டுறேன்..”

அபூர்வமாகச் சிரித்தாள் அங்காள பரமேஸ்வரி.

“நீயா? அவங்க ரவுடிங்க..?”

“ரவுடின்னா?”

“என்னவும் பண்ணுவாங்க..”

துளசியம்மா மௌனமானாள். மகளைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாள்: “ஸ்கூலுக்குப் போகலைன்னு உனக்கு வருத்தமில்லையா?”

“வருத்தந்தான்” கவலைதொனித்தது அவளின் குரலில்.

“ராமகிருஷ்ணனை உன்னோட அலுப்பட்டுமா? பாடி பில்டரல்ல..”

அங்காள பரமேஸ்வரி சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கறே?”

“அவனும் ஒரு ரவுடிதான்..”

துளசியம்மா திடுக்கிட்டாள்: “என்ன சொல்றே நீ?”

வெறுப்போடு சொன்னாள் அவள்: “அவன் கூட நான் குளிக்கிறப்போ என்னோட வம்பு பண்ண வந்தான்..”

“எப்போ?”

“போனவாரம்..”

“நீ ஏன் எங்கிட்ட சொல்லல்ல?”

“நீ என்ன பண்ணுவே?”

சட்டென்று குறுக்கிட்டாள் துளசியம்மா. குரல்சீறிற்று:

“அவனை அசிங்கம் பண்ணிடுவேன். பொறுக்கி”

“அவன் வேற என்னை மிரட்டினான்..”

“எப்படி?”

“தூக்கிட்டுப் போறதா?”

“என்ன?” அதிர்ந்தாள் துளசியம்மா.

“தூக்கிட்டுப் போனா என்ன பண்ணவேன்னு கேட்டான்..”

“ராஸ்கல், நீ என்ன சொன்னே?”

“உன் நகம் என்னில பட்டதுன்னா மறுகணம் நான் செத்துடுவேண்டான்னு சத்தமாகச் சொன்னேன்..”

துளசியம்மா பெருமையோடு மகளைப் பார்த்தாள்.

“அதுக்கு என்ன சொன்னான்?”

“பயந்துட்டான்”

“கெட்டிக்காரப் பொண்ணு..” என்று அவளைக் கட்டிக் கொண்டாள் தாய்.

“எப்படி உன்னால அவனை மிரட்ட முடிஞ்சது? என்னாலை நம்ப முடியவில்லை” என்றாள் சந்தோஷமும் கவலையுமாய் துளசியம்மாள்.

“எனக்கே அது தெரியல்ல. சட்டுன்னு சொல்லிட்டேன்” என்று பதில் கூறினாள் அங்காளபரமேஸ்வரி

13

அதிகாலையில் கதவு திறந்த சத்தம் கேட்டு துளசியம்மா திடுக்கிட் டெழுந்தாள். நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடியே சோர்வில் கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

மிருதுளா வெகுசாதாரணமாகக் கேட்டாள்: “என்னம்மா இன்னுமா நீ தூங்கல்லே?”

அவளின் கேள்வி துளசியம்மாவை மின்னலாய் அறைந்தது. “என்னடி கேட்கிறே நீ? எங்கேடி போயிட்டு வாரே நீ?”

கோபத்தில் துளசியம்மாவின் உடல் படபடவென்று ஆடிற்று:

மிருதுளா மெதுவாகச் சொன்னாள்; “டைரக்டர் ருமுக்குப் போயிருந்தேன். இப்போ என்ன?”

“இப்போ என்னவா?” சீறினாள் துளசியம்மா.

மிருதுளா தலைமுடியை அவிழ்த்து, விரல்களால் தட்டி உதறினாள். கழுத்தில் விரல்கள் பட்டதும் நகக்கீறலை உணர்ந்தாள். அவளயறியாத சிரிப்பு வந்தது. தன்னை எரிச்சலோடு பார்த்த தாயை குளிர்மையோடு அவளின் பார்வை தொட்டது.

“அம்மா, பாரு. ஐந்து மாசத்துக்கு முன்னே நாங்க ரெண்டு பேரும் எப்படி இருந்தோம்? ரெண்டு பழைய சாரி. கிழிஞ்சு பிளவ்ஸ். மூணு வேளையும் இட்லி சாம்பார்..

இப்போ ‘மெட்ராஸி’ல இருந்து பிளேன்ல வரல்ல? சூட்கேஸில, ஆறுபட்டுப் புடவை.. புதுசு புதுசா பிளவ்ஸ்.. ஆப்பிள் ஜூஸ், மட்டன், சிக்கன்.. அடிக்கடி நீ எனக்கு சாத்துக்குடி பிழிஞ்சு தரல்ல?”

கழுத்திலிருந்த தங்கச் சங்கிலியை வருடியபடி கூறினாள் மிருதுளா.

“இந்த சிக்கன் சிக்ஸ்டிபைவ், ஐஸ்கிரீம் எல்லாம் நல்லா இருக்கிறதா நேற்றுத்தானே சொன்னே..”

மிருதுளா மெல்லச் செருமினாள்.

“ஹீரோயினிக் கும் அம்மாவுக்கும், ஏ.சி நூம். உதவியாளளுக்கு ‘பேட்டா’, கார்வசதி எல்லாமே குடுப்பாங்களாம். உனக்கு இது சந்தோஷமாயில்லையா?”

கண நேரம் நிறுத்தி விட்டுத் தொடர்ந்தாள் அவள்:

“பாரம்மா.. என்னைப் பார்த்தா மகாலட்சுமி மாதிரி இருக்குன்னு அடிக்கடி சொல்றே. டைரக்டரும் அப்பித் தான் சொல்றாரு. இந்த மாசத்திலேயே நாலு படத்துக்கு என்னை ‘புக்’ பன்றதா டைரக்டர் சொல்றாரு. அவர் செய்வாரு. நிச்சயமா செய்வாரு..”

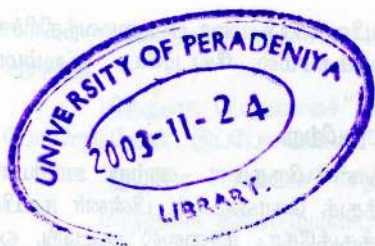
எரிச்சலான உதடுகளை நாவினால் வருடியபடியே அம்மாவை வெறுமையாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள் மிருதுளா.

“உங்கமுத்தில, கையில எப்பிடும்மா பவுணு வந்திரிச்சு? சொல்லு. நீ எங்கிட்ட வைரக்கம்மல் கேட்டியே, எப்டிம்மா.. எப்டி?”

வெளியே காற்று உறுமிற்று.

ஜன்னலைத் திறந்தாள் மிருதுளா. காற்று ஊசியாய் வீசிற்று. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். பின்னர் தாயின் பக்கமாகத் திரும்பி, “நீ படுத்துக்கோ.. காலைல சூட்டிங். ஒரு அரை ‘அவரு’க்காவது நான் தூங்கணும்” என்றாள் மிருதுளா தன்னை மீறிய களைப்போடு.

(பாரிஸ் ஈழநாடு- 1992)

சைக்கிள்

தமயந்தி தனக்கு ஒரு சைக்கிள் வாங்கித் தரவேண்டும் என்று சொன்னதும் எங்கள் வீட்டிலே குட்டிப் பூகம்பமொன்று உருவாகிவிட்டது. முதலிலே எனது தாயார்தான் என்னைத் திட்டத் தொடங்கினாள். கோபம் வந்தால் எனக்குப் பக்கத்திலே நின்று சத்தம் போட்டுத் திட்டினால் தான் அவளுக்கு மனம் ஆறுதல் பெறும். இன்று வழமையையும் மீறி அதிகமாகவே சத்தம் போட்டுத் திட்டினாள். கலிகாலம் இந்தவிதமாக கெட்டு முற்றிப் போனதுக்கு பெண்களின் அடங்காப்பிடாரித்தனங்களும் முக்கிய காரண மென்பது அவளுடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. பல தடவைகளில் என்னுடைய மனைவியோடேயே அவள் முணுமுணுத்துப் பேசியிருக்கிறாள். என்னுடைய மனைவி வினோதினி, அம்மா சொல்வதனை இப்போதெல்லாம் கவனித்துக் கேட்பதில்லை. மெல்லிய புன்னகையோடு, “எவ்வளவு சொன்னாலும் வயது போன மனிஷர் தாங்கள் நினைக்கிறது தான் சரியென்று பிடிவாதம் செய்வினை. கத்துகிற அளவுக்கு கத்திப் போட்டிருக்கட்டும். இவர்களோடே நேரத்தை ஏன் வீணாக்க வேணும்?” என்று பொதுப்படையாகவே கூறிவிட்டு அங்கிருந்து சென்று விடுவாள்.

அம்மா என்னைத் திட்டத் தொடங்கியதும் அவ விடத்திலிருந்து வினோதினி மெதுவாக எழுந்து போய் விடுவாளென்று நினைத்தேன். ஆச்சரியம்! வினோதினி இருந்த இடத்திலேயே அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

எதிரேயுள்ள பூக்கள் பொலிந்து வாசனை கமழ்கின்ற மல்லிகைப் பந்தலைப் பார்த்தவாறிருந்தவள் எனது பக்கமாகத் திரும்பி அர்த்த புஷ்டியோடு என்னைப் பார்த்தாள். பின்னர் தமயந்தியை ஏறிட்ட வினோதினி உதட்டைச் சுழித்தவாறே, “உனக்கு இப்ப என்ன அவசரத்திற்காக ஒரு சைக்கிள் தேவையாய் இருக்கு?” என்று கேட்டாள்.

அம்மாவின் சுருக்கம் விழுந்த முகந்தனிலே இப்போது இலேசான வெளிச்சம். ஆயினும் இனிமேலே வரப்போகின்ற வினோதினியின் வார்த்தைகளுக்காக் காத்திருப்பவள் போல மௌனம் சாதித்தாள். எனது மனநிலையும் கிட்டத்தட்ட அவ்வாறுதானிருந்தது. இப்படியான நிமிஷங்கள் இப்போதுதான் எங்களிடையே முதல் தடவையாய் தோன்றியிருந்தன.

“ஆண்பிள்ளைகளைப் போல நீயும் ஊர் சுற்றித்திரியவோ போகிறாய்? முதலிலை படிப்பைக் கவனி. பிறகு மற்ற விஷயங்களைப் பார்க்கலாம்... சைக்கிள் வேணுமாம் சைக்கிள்... கண்டறியாத சைக்கிள்...?”

வினோதினி, இதுதான் இந்த விஷயத்திற்கான இறுதித் தீர்ப்பு என்கிற முகபாவத்தோடு அழுத்திய குரலிலே கூறியபடியே எழுந்து விட்டாள். அம்மாவுக்கு நல்ல சந்தோஷம். முகத்திலே அலை அலையான சந்தோஷம். நான் அவளைப் பார்த்த மறுகணமே என்னை ஏளனங் கலந்த கோபத்தோடு நோக்கினாள்:

“பொம்பிளைப் பிள்ளையை வளர்க்கிற முறையைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியும்... நீ உன்னுடைய அலுவல்களைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மாயிரு... உன்னுடைய போக்குக்கும் விருப்பத்துக்கும் தமயந்தியை வளர்த்தால் அவள் நிச்சயமாக ஒரு அல்லிராணியாகத் தான் வருவாள்...”

தமயந்திக்கு ஜூன் மாதம் பதினைந்தாம் திகதியன்று பதினான்கு வயது முடிந்து பதினைந்தாகின்றது. பத்தாவது வகுப்பிலே படிக்கின்றாள். சுறுசுறுப்பான வண்ணத்துப் பூச்சி.

மனத்திலும் வார்த்தைகளிலும் எந்நேரமுமே துடிதுடிப்புத்தான். உலகின் மகிழ்ச்சியெல்லாம் கண்களிலே உற்சாகமாய்ச் சிரித்திருந்தது.

அந்தக்கரிய விழிகள்தனிலே இப்போது கண்ணீர் அரும்பிக் கோர்வையிட்டிருந்தது. பிரயத்தனத்தோடு அழுகையை வாய்க்குள்ளே நசுக்கிக் கொண்டிருந்தவள், நான் பக்கத்திலே போனதும் பரிதாபகரமான குரலிலே பொருமி வெடித்தாள்.

“அழாதை... தமை. இவையெல்லாம் கத்திப் போட்டிருக்கட்டும். நான் என்னுடைய பிள்ளைக்கு கட்டாயம் சைக்கிள் வாங்கித் தருவேன். முகத்தைக் கழுவிவிட்டுப் போய்ப் படியங்க... அழுதால் தலையிடிக்கும்... நான் சொல்லுறதைக் கேட்க வேணும்...”

அவளின் பொருமல் மெல்ல மெல்ல அடங்கிற்று. என்னைப் பார்க்காமல் குனிந்தவாறே நின்றதைப் பார்க்க எனது மனம் நெகிழ்வுற்றது. வெளியே அடைக்கலங்குருவிகளின் கீச்சுக்குரல்கள் காற்றின் சுழிப்பினுள்ளே லேசாக மடங்கி இலேசாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. கண்களைத் துடைத் தவாறே தமயந்தி அங்கிருந்து கிணற்றடிப் பக்கமாக நடந்தாள்.

வினோதினி மெதுவாகச் செருமிக்கொண்டே எனக்குப் பின்னால் வந்து நின்றாள். அவளின் மௌனமே, அவள் என்னோடு நிறையவே பேச வந்திருக்கின்றாளென்பதைக் கூறிற்று.

“வினோ, தமயந்தி மிகவும் ஆசைப்பட்டுக் கேட்கிறாள். ஆயிரத்திஐந்நூறு ரூபாவுக்குள்ள ஒரு புது ‘ஏசியா பைசிக்கிள்’ வாங்கிவிடலாம். பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போய் வர மட்டுமில்லை... எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவுந்தானே...”

மங்கிக் கொண்டு வருகின்ற வெளிச்சத்திலே வினோதினியைப் பார்த்தேன். அவளின் வட்டமான முகம் சற்று முன்னர் இருந்தது போலவே இறுகிக் காணப்பட்டது. வட்ட முகத்திலே கடுமை பொதிந்திருந்தது. என்னை இப்போது இகழ்வோடும் எரிச்சலோடும் பார்த்தாள் வினோதினி.

“நீங்கள் ஏன் இப்படி கொஞ்சமுமே பொறுப்பில்லாமல் கதைக்கிறீங்கள்... தமயந்தி இப்ப குழந்தைப் பிள்ளையில்லை. குமர்ப்பிள்ளை. இந்த வயதிலை தான் பிள்ளைகளைக் கட்டுப்பாட்டாக வளர்க்க வேணும்... அவளை ஏன் ஒரு

ஆண்பிள்ளை போல வளர்க்க நினைக்கிறியள்? சைக்கிள்... சைக்கிள்... சைக்கிள் இல்லாட்டில் இப்ப என்ன குறை வந்திட்டுது... இப்ப சைக்கிளை வைச்சு என்ன செய்யிறது?..."

பொரிந்து தள்ளிய வினோதினி, வெளியே கேட்ட சத்தத்தினால் பேச்சை நிறுத்தினாள். சஞ்சயன்-எனது மூத்த மகன் வாசல் வழியாகச் சைக்கிளை உருட்டியவாறே வந்து கொண்டிருந்தான்.

சஞ்சயனுக்கு வயதினை மீறிய வளர்த்தி. எந்நேரமும் அலைந்த தலைமயிர். தாயைப் போலவே இறுகிப் போய் - சினமும் படபடப்பும் கொதித்து வடிக்கின்ற முகம்.

"அப்பா, இனியென்றாலும் இந்த சைக்கிளுக்கு நல்ல டயர், டியூப் வாங்கித் தந்திடுங்கோ... அடிக்கடி போகிற வழியிலையே 'பஞ்ச'ராகி விடுகுது... நினைச்சுக் கொண்டு போகிற எந்த அலுவலையுமே செய்ய முடியிறதில்லை. பள்ளிக் கூடத்திலே கூட அடிக்கடி 'லேட்'டாகப் போய் பேச்சு வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறன்... இன்றைக்கும் பாருங்க... எல்லா அலுவலுமே பாழாய்ப் போய்ச்சுது... கால் முறிஞ்சு போனது போலை உருட்டிக் கொண்டு வாறன் என்று தெரியுமா?..."

அவனது சிரமங்கள் வார்த்தைகளாகி, வார்த்தைகளின் முடிவில் முச்சிரைத்தான். பின்னர் சைக்கிளை செவ்வரத்த மரத்தோடு சாத்திவிட்டு உஸ்ஸென்று பெருமூச்சு விட்டான் சஞ்சயன். 'ஷோர்ட்' வியர்வையால் தெப்பமாய் நனைந்து உடலோடு ஓட்டியிருந்தது. மகனை கருணை ததும்பப் பார்த்தவாறே கனிவாகக் கூறினாள் வினோதினி:

"சரி, சரி. போய் முகம் கைகாலை அலம்பிக் கொண்டுவா... தடிமன காய்ச்சல் வந்திடப் போகுது..."

கூறிமுடித்த வினோதினியின் மனதினிலே என்னவோ பளிச்சிட்டிருக்க வேண்டும். திடீரென்று குரலிலே கவலை அமுந்தியபடி, "நாளாக்கு எத்தனையோ வேலைகள் இருக்குது... இவனுடைய சைக்கிளுக்கு வியாதி வந்திட்டுது... இனியும் செய்விக்கிறதுக்கு எவ்வளவு வேலை இருக்குது... இப்பதான் சமாளிக்கலாம். நாளாக்கு? நாளாக்கு காலையிலை பால் வாங்கப் போறது எப்படி? கடையிலை போய் அரிசி வாங்க

வேணும்... லாண்டிரிக்குப் போய் தமயந்தி, உங்களுடைய உடுப்புக்களை எடுக்க வேணும்... பின்னோரம், மாலதி வீட்டுக்குப் போய் அந்த 'பூனிபோரம்' தைச்சு முடிஞ்சிருந்தால் எடுத்து வாறதாக சஞ்சயன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன்" என்றவள், துவாயினால் முகத்தைத் துடைத்தவாறே வருகின்ற சஞ்சயனை கெஞ்சுகிறாற் போன்ற பாவத்தோடு பார்த்தாள்.

"சஞ்சயா, இப்பவே கொண்டுபோய் பக்கத்திலையே நின்று இந்தச் சைக்கிளை 'பஞ்சர்' ஓட்டிக் கொண்டு வரமாட்டியோ? நாளைக்கு எவ்வளவு வேலைகள் செய்ய வேண்டி இருக்குது... அதை நினைச்சாலே தலையிடிக்குது... துரைசிங்கத்தினுடைய சைக்கிள் கடைக்குப் போனால் அவன் கட்டாயம் ஓட்டித் தந்து விடுவான். கூடக் காசு கேட்டாலும் கொடுக்கலாம்... போயிட்டு வா ராசா... ஐந்து நிமிஷத்திலை நான் தேத்தண்ணீர் தந்திடுவன்... குடிச்சிட்டுப் போ..."

தணிந்து வந்தது சஞ்சயனின் குரல்.

"என்னம்மா இது... இப்படிக் கெஞ்சுகிறியள்? சைக்கிள் இல்லையென்றால் எவ்வளவு கஷ்டம் என்று எனக்குத் தெரியாதோ? நான் இப்போ வருகிற போது துரைசிங்கத்தினுடைய கடை வழியாகத்தான் வந்தனான். நேற்று இரவு துரைசிங்கத்தினுடைய அண்ணன் செத்துப் போய் விட்டாராம். அதனாலை கடையைப் பூட்டியிருக்கிறார்கள்... இனி எப்போ கடையைத் திறப்பார்களோ தெரியேல்லை... எனக்கும் எத்தினையோ வேலைகள் நாளைக்கு இருக்குது. என்ன செய்யப் போகிறேனோ தெரியவில்லை..."

சொல்லிக் கொண்டே மீண்டும் சைக்கிள் சாத்திவைக்கப் பட்டிருந்த செவ்வரத்தை மரத்தடிப் பக்கமாக நடந்தான் சஞ்சயன்.

நெற்றியைத் தேய்த்தவாறே யோசித்தபடி நின்றாள் வினோதினி. முகத்திலே மண்டிய கவலையும், குழப்பமும். நாளைய பிரச்சினை மனதினை வெகுவாக அழுத்துகின்ற தென்பனை அவளின் முணுமுணுப்பு துல்லியமாகவே சொல்லிற்று.

கொஞ்சநேரம் முந்தித்தான் சினம் குடேறிய குரலிலே வினோதினி என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

"இந்த சைக்கிளை வைத்து என்ன செய்யிறது?"

சைக்கிள் இல்லாமல் இருப்பது கால் முறிந்தது போல என்று ஆதங்கத்தோடு கூறுகின்றான் சஞ்சயன். அவனது பரிதவிப்பைப் பார்க்கவே மிகவும் பரிதாபகரமாயிருக்கின்றது. சைக்கிள் இருக்குமாயின் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லலாம். கடைகளுக்குப் போகலாம். குறுகிய நேரத்தில் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு களைப்பின்றி திரும்பி விடலாம். பிறரோடு நெருக்கி அடித்துக் கொண்டு பஸ்ஸினுள் திணிந்து கசங்கிக் கொள்ளாமல் தனியாக, சுதந்திரமாக எந்நேரம் எவரிடமும் போய் வரலாம். எவ்வளவு நேரத்தை மிகுதியாக்கி அத்தியந்த நண்பன் ஒருவனாய் உதவுகின்றது இந்த சைக்கிள்.

பஸ்ஸிலேயே சதா காலமும் அலுவலகம் சென்று வருகின்ற எனக்கு-அதனுள்ளான நெருக்கடி, வியர்வை நாற்றம், அவமதிப்புகள் என்பனவற்றால் மறுகிக் கொண்டு கொழும்பினிலே வாழ்ந்து வருகின்ற எனக்குத் தான் இந்த சைக்கிளின் பெறுமதி தெரிகின்றது.

சைக்கிளை நினைத்தவுடன் எனது அலுவலகத்திலே என்னோடு பணிபுரிகின்ற யுவதியான சுசீலா நினைவிலே வந்தாள். எல்லாவற்றிலும் வித்தியாசமாகவே தெரிகின்ற சுறுசுறுப்பான, கருமையான அழகி. எந்நேரமும் புதிதாகவும், அநியாயங்களுக்கெதிராகவும் பேசிக்கொண்டிருப்பவள். செய்கைகளிலுந்தான்.

“எனக்கு அலுவலகத்திற்கு சைக்கிளில் வரவேண்டும் என்றுதான் நிறைய விருப்பம். ஆனால் நான் வாடகைக்கு குடியிருக்கிற வீட்டிலே சைக்கிள் நிறுத்குவதற்குக் கூட இடமில்லை. உங்களுக்குத் தெரிந்த எங்காவது வீடுக்குமாயின் சைக்கிள் வைப்பதற்கு வசதியாகப் பார்த்துச் சொல்வீர்களா?”

சுசீலாவை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தேன். அவளது செயல்களைப் போலவே சொற்களும் நேர்த்தியானவை.

“சைக்கிளில் வருவது களைப்பாயிருக்காதா சுசீலா... அதோடு நோட்டெல்லாம் சனக் கூட்டமாயிருக்கும்...” என்று நான் கூறியபோது சுசீலா லேசாகச் சிரித்தாள்.

“சைக்கிளில் வருவதிலுள்ள கஷ்டத்தை விட பஸ்ஸில் பயணம் செய்வது மிகவும் கஷ்டம். மனமும் உடலும் இம்சைப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்... நாளாந்தத் தலை

வலியாயிருக்கும்...”

சிறிது நிறுத்திவிட்டு அவளே தொடர்ந்து கூறினாள்:

“சைக்கிளில் வர வேண்டுமென்று நான் ஏன் அவதிப்படுகிறேன் என்று நீங்கள் கேட்கலாம்? கற்பழிப்பு என்ற இம்சை- மறைவுகளில் மட்டும் நடைபெறுவதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்...? பஸ்களில் நெருக்கியடித்து பெண்களோடு மல்லிட்டு அவளை காமாந்தகாரமாக நசிச்சின்ற பேடித்தனங்களும் ஒரு இம்சைதானே... பெண்ணுக்கெதிரான சித்திரவதை தானே... பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்று எத்தனை கிண்டல் மொழிகளைத் தாங்க வேண்டியிருக்கிறது... நான் எத்தனை செருப்புக்களை இதன்மூலம் அறுந்து போக வைத்திருக்கிறேன்... இவைகளிலிருந்தெல்லாம் விடுதலை கிடைக்குமென்பதால் ஒரு சைக்கிளை வைத்திருக்க நான் விரும்புகிறேன்... இதனால் நாளாந்த தலைவலிகளை யெல்லாம் தவிர்க்கலாம்...”

சுசீலாவின் குரலிலே என்னோடு பஸ்ஸில் வருகின்ற பெண்களையெல்லாம் அப்போது நான் நினைவு கூர்ந்தேன். கனிவாக அவளைப் பார்க்கத் தோன்றிற்று. “சுசீலா, கட்டாயம் சைக்கிள் வைக்கத் தக்கதொரு வீடாக உமக்கு வாடகைக்கு பிடித்துத் தருவேன்...”

வினோதினி சோர்வோடு என்னைப் பார்த்தாள்:

“நாளைக்கு என்ன செய்யிறது? நடந்து போய்த்தான் எல்லா அலுவல்களும் பார்க்கவேணும்... வேறை வழியில்லை...”

நான் பட்டென்று சொன்னேன்: “தமயந்தியிடமும் ஒரு சைக்கிள் இருந்தால் இப்ப யோசித்துக் கஷ்டப்படத் தேவையில்லை. அவளே எல்லா அலுவல்களையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்திருவாள்...”

அமைதியற்று என்னைப் பார்த்தாள் வினோதினி:

“நீங்கள் ஏன் இப்படி வரிஞ்சு கட்டிக் கொண்டு அவளை ஒரு ஆண்பிள்ளை ஆக்கிறீர்கள் என்று நிக்கிறீங்கள்? எனக்கோ தலை நிறைஞ்ச தலையிடி... உங்களுக்கு எந்த நிலைமையும் விளங்கவே இல்லை... விளங்கிக் கொள்ளவும் மாட்டீங்கள்...”

வினோதினி படபடத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நடந்து போய் விட்டாள். உண்மைதான் அவளுக்கு தலை நிறையவே

ஒரே வலிதான். அவள்தான் வீட்டில் எல்லாமாகவே இருக்கிறாள். வேலைக்காரியாக, சமையற்காரியாக. சலவைக்காரியாக, தாயாக, என் மனைவியாக. பாவந்தான். ஆனாலும் ஏன் ஒரு மூன்றாந்தர முட்டாளாக இந்த விஷயத்திலே போய் படபடத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்?

எதிரே கதவு வழியாகப் பார்த்தேன்.

தமயந்தி படிக்க உட்கார்ந்து விட்டாள். அவளைப் பார்க்க நெஞ்சினுள்ளே இரக்கம் கசிந்தது. மெளனமே இயல்பாய் வாய்ந்த சின்னப் பூங்கொத்து. இந்தப் போக்கிலிருந்து இவளை மாற்றி ஆகவே வேண்டும்.

நான் முற்றத்திலே இறங்கி கொஞ்சநேரம் நடந்து கொண்டிருந்தேன். பெள்ளாணி தினம். தங்கத்தகடாக அடிவானிலே உருண்டு உயர்கிற முழுநிலவு மனதினை நிறைத்தது. எங்கள் வீட்டு வேலியோடு நிற்கின்ற முல்லைப் பூச்செடியிலிருந்து மெலிதான வாசனை எங்கும் கமழ்ந்து பரவிக் கொண்டிருந்தது.

2

வேலியோடு நிற்கின்ற முல்லை மரத்திற்கு அருகாமையில் அடிவானிலே மூன்றாம்பிறை தணந்துண்டாய் எரிந்து கொண்டிருந்த நேரத்தின் போதிலேதான் வினோதினி தனது துணிச்சலான இளம் பருவக் கதைகளை எனக்குக் கூறினாள். அவள் அவற்றைச் சொல்லி எத்தனையோ வருஷங்கள் கழிந்தோடிப் போய் விட்ட போதிலும்-அந்தச் சம்பவம், மிகுந்த பசுமையோடு, இப்போதும் மணக்கின்ற முல்லைப்பூக்களின் சுகந்தமாக மனதினுள்ளே நிலைத்திருக்கின்றது.

“உங்களுக்கு தெரியுமா? என்னுடைய அம்மா என்னை பெண்கள் கல்லூரியில் சேர்க்கிறதாக்கே சொந்தக்காரரோடை

ஒரு பெரிய போராட்டமே நடத்தியிருக்கிறா. இதனாலே பல பேரோடை பேசாமலே விட்டிருக்கிறா. ஊரிலையுள்ள எத்தனையோ பேருடைய எதிப்பைப் பற்றியும் அக்கறைப் படாமல் என்னைப் படிப்பித்த ஆளாக்கி இருக்கிறா... அடேயப்பா நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன்...”

“அப்பிடியோ? அப்படி என்ன போராட்டம் ‘நடத்தினவ?’

பெருமைபொங்க என்னைப் பார்த்தாள் வினோதினி.

“எங்களுடைய ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலையிருந்து முதன் முதலாக நகரத்திலே உள்ள பெண்கள் கல்லூரிக்குப் படிக்கப் போன முதல் ஆள் நான் தான். அந்தக் கல்லூரிக்கு நான் ‘யூனிபோர்’ம் அணிந்து கொண்டு போன அன்றைக்கே ஊரிலை பெரிய கலவரம். முழங்கால் வரை சட்டை அணிந்து கொண்டு குமர்ப்பிள்ளை ஒருத்தி வெளியாலை வெளிக்கிடேலுமா? இதனாலை ஊரினுடைய மானம் மரியாதையே போகப் போகிறதென்று எத்தனையோ பேர் ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கி விட்டினம்...”

அந்தச் சம்பவத்தினை மனதினுள்ளிருந்து மீட்டெடுத்து எண்ணிப் பரவசமடைகின்ற வினோதினியின் முகத்தை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளின் எண்ணங்களெல்லாம் இறந்து போன காலங்களில் தரித்திருக்க வேண்டும்.

“அம்மாவிட்டை வந்து எத்தினையோ பேர் முறைப் பட்டிருக்கினை.. குமர்ப்பிள்ளை முழங்காலளவிலை இப்பிடிச்சட்டை போட்டுக் கொண்டு இங்கிலீஷ் படிக்கப் போறதைப் போல வெட்கமான விஷயம் வேறே ஒன்றுமே இல்லை என்று அருவருத்திருக்கினை... சிலர் அம்மாவை நேருக்கு நேராக வெருட்டியே பார்த்திருக்கினை. அம்மா இது ஒன்றுக்குமே பயப்பிடேல்லை. இதெல்லாம் கொஞ்சமுமே பிரயோசனமில்லாத பழைய கால நம்பிக்கைகள், என்னுடைய மகளை நான் எப்படி நினைக்கிறேனோ அதுபோலவே வளர்ப்பேன் என்று முடிவாகவே சொல்லி விட்டா... அடேயப்பா என்னை அவ எவ்வளவு துணிச்சலோடை வளர்த்து ஆளாக்கி விட்டிருக்கிறா...”

நன்றி பெருகிக் கனிந்தது வினோதினியின் சொற்களிலே.

கொஞ்ச நேரம், நான் வினோதினியின் தாயாரை

நினைவுக்கு கொண்டு வந்தேன். மிஸிஸ். இன்பமலர் திருநாவுக்கரசு. சிவப்பான உருண்டை முகத்திலே பள பளக்கிற சோடாபாட்டில் கண்ணாடி. இந்த வயதிலும் கருமையாய் படர்ந்திருக்கின்ற அடர்ந்த கூந்தல். அவள் ஆங்கில மொழியிலே பயின்ற பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியை. தாசூரில் வைத்த பிரியத்தாலே அவரின் கதாபாத்திரத்தின் பெயரையே தனது மகளுக்குச் சூட்டியவள். வினோதினி எட்டு வயதாக இருக்கின்ற போதே தகப்பனார் மாரடைப்பால் இறந்து போய் விட்டார். அதன் பிறகு தன்னுடைய மகளை, அவள் தீவிரமானதொரு இலட்சிய வேகத்தோடு உருவாக்கினாள். உயர்படிப்பினைத் தொடர்வதற்கு வசதியிருந்தும் இருபது வயதாகுமுன்னரே வினோதினிக்கு என்னைத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டாள்.

வினோதினி மிக நன்றாகவே ஆங்கிலம் பேச, எழுதத் தெரிந்தவள். பத்திரிகைகளை ஒழுங்காக வாசித்து விட்டு ஆரம்பகாலத்திலே என்னோடு அன்றாட நிகழ்வினைப் பற்றி, மிகுந்த புத்தி பூர்வமாக விவாதிப்பாள். தன்னுடைய ரசனைக்குரிய புத்தகங்களை எல்லாம் மனந்திளைத்து வாசிப்பாள். விமர்சித்துக் கூறுவாள்.

வெலன்டீனா தெரஸ்கோவா என்ற ருஷ்ய வீராங்கனை விண்வெளியிலே பறந்த செய்தியினைப் பத்திரிகையிலே வாசித்த அன்று அவள் எல்லையில்லாத களிப்பேருவகை கொண்டிருந்தாள். தனது குடும்பத்திலே பிறந்த ஒருத்திக்காக, அவளின் துணிச்சல் மிகு தீர்ச் செயலிற்காகப் புளகாங்கிதமடைந்திருப்பவளைப் போலத் தோற்றங் கொடுத்தாள் வினோதினி.

“எங்களுக்கொரு மகள் பிறந்தால் அவளை வெலன்டீனா தெரஸ்கோவாவைப் போலத்தான் வளர்க்க வேணும். நான் வளர்ப்பேன்.”

மணமான புதிதிலே, கிறக்கம் மாறாத சொல்லப்பட்டவை அல்ல அந்த வார்த்தைகள் என்று அப்போது நான் முடிவு கொண்டேன். அவ்வளவு உற்சாகப் பொருக்கினிலே மூழ்கிப் போயிருந்தாள் வினோதினி. நான் சந்தித்த பல பெண்களை விட அவள் மிகவும் புத்திசாலியாகவும், துணிச்சல்காரியாகவும் காணப்பட்டது எனக்குப் பெருமிதம் அளித்தது. இத்தகைய பெருமிதத்தின் காரணங்களே சில வேளையில் எனக்குச்

சங்கடங்களையும் தோற்றுவித்தன. அதிலும் நான் பெருமையே கொண்டேன்.

எங்களுக்கு திருமணமாகி மூன்று மாதங்கழித்து, ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று அம்மாவுக்கு வினோதினிக்கும் முதலாவது சச்சரவு தொடங்கிற்று.

அம்மா, கிணற்றடியை மிகுந்த பிரயத்தனத்தோடு மண் வெட்டியால் சுரண்டி நீருற்றிச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். கிணற்றுக்கட்டைச் சூழவே உள்ள சிமெந்துத் தரையினைச் சுற்றி, தூசி மெல்லிய பச்சையில் படர்ந்திருந்தது. நீரினுள்ளேயும் இலேசான பாசிப் படலம். கிணற்றை இறைத்தும் அதிக நாட்களாகிவிட்டன. எங்களுக்கு திருமண ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போதே கிணற்றினை இறைக்க வேண்டுமென்று அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருந்ததனை இப்போது நினைத்த போது எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகவே இருந்தது. அது நிறைவேறவில்லை.

“ஏன் அம்மா நீங்கள் இந்தக் கஷ்டமான வேலையை எல்லாம் செய்யிறியள்? மண்வெட்டியை என்னிடம் தாருங்கோ, நான் பாசியை எல்லாம் வழிச்செறியிறன். இங்கே கொண்டு வாருங்கோ மண்வெட்டியை...”

வழமையாக என்றால்- வாஞ்சையும், மகிழ்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் தொனிக்கின்ற புன்முறுவலோடு, அம்மா - நான் சொல்வதனைக் கேட்டுக் கொள்வாள். அலுத்துக் கொள்வது போல பாவனை செய்தவாறே என்னைப் பார்வையால் விழுங்குவாள். இன்றோ நான் சொல்வதனைத் துளியளவும் கேளாதவள் போல எரிச்சலளிக்கிற வைராக்கியத்தினோடு மேலும் விரைவாக கிணற்றுக் கட்டினை மண்வெட்டியால் கறகறவென்று முரட்டு ஒலி எழ வழித்துக் கொண்டிருந்தாள். எப்படியிருப்பினும் குனிந்தவாறே மண்வெட்டியோடு தள்ளாடிய வண்ணம் அவள் பாசியை வழித்துக் கொண்டிருப்பது எனது மனத்தினை முள்ளென அழுத்தி நோகச் செய்தது. அவளின் பக்கத்திலே சென்று கையிலே வைத்திருந்த மண்வெட்டியினை இழுத்துப் பிடுங்கினேன். மூர்க்காவேசத்தோடு கையினை உதறிக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள் மறுகணமே. இப்படித் தணலாய் எரிக்கின்ற பார்வையினை அவளது கண்களிலே இதுவரை காலமும் நான் கண்டதேயில்லை.

மனம் திக்கென்று விழுந்து நொந்தது. மண்வெட்டி அவளது கைக்கு மாறிற்று.

“என்னம்மா... என்னத்துக்காக இப்படிச் கோபிக்கிறியள்? நான் இப்ப என்ன செய்தான்?”

அதே பார்வை மீண்டும் என்னை மோதித் தள்ளிற்று. மண்வெட்டியில் கையை ஊன்றிச் சரிந்தவாறே களைத்த குரலில் கோபம் கலக்கப் பொரிந்து தள்ளினாள். மூச்சுத் திணறிற்று அவளுக்கு:

“இந்தப் பாசியை இன்றைக்கு வழிச் செறிந்தால் நாளைக்கே இதைவிட அதிகமாக வந்துவிடும். இதுவரை காலமும் இல்லாத பாசி இப்பமட்டும் ஏன் கிணற்றுக்குள்ளையும், கிணற்றுக் கட்டினைச் சுற்றியும் படைபடையாய் வருகுதென்று உனக்குத் தெரியுமா?... உனக்கு இதெல்லாம் எங்கை தெரியப் போகுது?”

எனக்கு சிரிப்பாய் வந்தது.

பாசி எப்படித் தோன்றி வளர்கின்றது என்ற தாவரவியல் காரணத்தையும், கிணறு இறைக்கின்ற காலம் கடந்து போனதினையும் அவளுக்கு விளங்கப்படுத்தி, அடுத்த சனிக்கிழமையன்றே கிணற்றை இறைப்பதற்கான ஒழுங்கினையும் செய்து முடித்து விடுவதாக அவளுக்கு உத்தரவாதமளித்தேன். பிரச்சினை இவ்வளவு எளிதினில் முடிந்து விட்டதே என்ற திருப்தியோடு அவளைப் பார்த்த எனக்கு அவளின் மேலும் சிவப்பேறிய முகம் சஞ்சலத்தோடான வியப்பினை அளித்தது. மூளை, இலேசாகவே சந்தேகத்தோடு எனது காதைப் பிடித்து முறுக்கியது.

“நீ மடையனைப் போலை முட்டாள் கதையெல்லாம் பேசவேண்டியதில்லை. நீ சொல்கிற அந்தக் காரணங்களாலை இந்தப் பாசி இந்த இடமெல்லாம் வரேல்லை. உன்ரை பெண்சாதியைப் போய்க் கேள்... தெரியவரும். நான் சொன்னால் அவள் கேட்கப்போறதில்லை... கேட்கமாட்டாள். பெரிய புதினமான ஒருத்தியை நீ கல்யாணம் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய் எனக்கு இது நிர்ப்பந்தமான தலையெழுத்து... இந்தக் கரைச் சல்களுக்கை எல்லாம் நானிருந்து சீவிக் க வேண்டியிருக்குது... கடவுளே... கடவுளே...”

என் மனம் துணுக்குற்றுக் குழம்பியது. பாசி படர்வதற்கும் வினோதினிக்கும் என்ன தொடர்பு. அப்துல் காதரும் அமாவாசையும் பழமொழியாய் மனதில் வந்து சிரிப்பூட்ட, தலையைச் சொறிந்தவாறே பள்ளிப் பையனைப் போல் அம்மாவைப் பார்த்தேன்.

“என்னமா இது? என்னைப் போட்டுக் குழப்புக்கிறீங்கள்? கொஞ்சம் விளங்கச் சொல்லுங்கோ...”

அம்மா, மண்வெட்டியைத் தள்ளி விழுத்திவிட்டு இருப்பிலே கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றாள்.

“உனக்கு எதையடா நான் சொல்ல? உனக்குத் தெரியுந்தானே... இந்த வீட்டிலே நான் எவ்வளவு ஆசாரமாக இருந்து கொண்டு வாறன்... என்ன விரதத்தை இந்த வீட்டிலே நான் பிடிக்காமலிருக்கிறன்? ஒரு துடக்கு வீட்டுக்கு போய்விட்டு வந்தாலும் நல்லாக அள்ளி முழுகி விட்டுத்தான் வாசற்படியிலை கால் வைப்பேன். ஆனால் நீ தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிற பெண்சாதிக்கோ ஒரு விதமான துடக்கோ, டீ'டோ இல்லை... ஒரு பெண்ணுக்கு மாதத்திலை மூன்று நாள் துடக்குக் காக்க வேணும்... ஆனால் இதெல்லாம் தெரியாதது போலை அவள் நடக்கிறாள்... இந்த வீட்டுக் கிணற்றடியிலை என்றைக்கு அவள் துடக்கோடை ஏறினாளோ அன்றைக்கே கிணறு அகத்தப்பட்டுப் போச்சது... இது தான் கிணறு பாசிபிடிக்கக் காரணம்... இதெல்லாவற்றையும் கவனிச்சு நீ அவளிட்டைக் கேட்கிறதில் லையோ? இதெல்லாம் காலங்காலமாகவே இருந்து வந்து கொண்டிருக்கிற அனுஷ்டானங்கள்...”

எனக்குப் பின்னாலே சரசரப்புக் கேட்டது. திரும்பினேன். விஷமப்புன்னகை முகமெல்லாம் நிறைந்திருக்க தலையை வாரியவாறே வினோதினி நின்றாள்.

அம்மா அசையாமலே நின்று வினோதினியை சிற்றெறும் பாக்கிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். சிற்றெறும்போ கொஞ்சம் கூடப் பரபரப்பில்லாமல் பேசத் தொடங்கிற்று:

“மாமி, என்னிலே ஏன் இப்பிடியொரு பழியைத் தூக்கிப் போடுகிறீங்கள்? நான் நாள் தவறாமல் குளிச்சு முழுகி நல்ல துப்பரவாகத்தான் இருக்கிறன். நீங்க சொல்லுகிற இந்த

விஷயங்கள் எல்லாம் பழையகால அறியாமையாலை கைக் கொள்ளப்பட்ட துடக்குகள். இப்ப உள்ள எல்லாருக்கும் நீங்க சொல்கிற அனுஷ்டானங்கள் தான் சுகாதாரக் கேடு என்று தெரியும்... சுத்தந்தான் சுகந்தரும் என்று நீங்க தானே சொல்லுவீங்கள்... வேணுமென்றால் இந்தச் சனிக்கிழமை கிணற்றை இறைத்து விட்டுப்பாருங்க..."

எனக்கு எல்லாமே விளங்கி விட்டது. அம்மாவைப் பார்த்தேன். தவறையும் செய்து விட்டு இவ்வளவு துணிச்சலோடு அதை இவள் நியாயப்படுத்துகிறாளே என்ற பார்வையோடு சினமாகி நின்றாள் அவள். கண்கள் அகன்று எரிந்து கொண்டிருந்தன.

அவளின் பிடிவாதங்கள் மிகப் பயங்கரமானதும், எண்ணிப் பார்க்கமுடியாத உறுதியும் கொண்டவை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த செய்தி. திருமணமான புதிதில் ஐயா அவளை சினிமாவுக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தார். தியேட்டருக்குள் போகும்போது யாரோ ஒருவன் சனநெருக்கடியைப் பயன்படுத்தி அம்மாவின் மார்பிலே இடித்து விட்டான். அவ்வளவுதான் கண்ணீர் மல்க தியேட்டரிலிருந்து ஐயாவையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து விட்டாள், அம்மா. அன்றிலிருந்து சாகும்வரை சினிமாவுக்குப் போவதில்லை என்று சபதம் செய்து கொண்டு, சினிமாப்பித்தரான ஐயாவிடம் தனது சபதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டாள். நான் எனது சினேகிதர்களுடன் முதன் முதலாக திருட்டுத்தனமாக சினிமா பார்த்தபோது எனக்கு வயது பதினேழு. இவற்றையெல்லாம் திருமணமான சில நாட்களின் பின்னே வினோதினிக்கு சொன்னபோதே அவள் சிரித்தபடி, "அப்படியா? அப்படியென்றால் நான்தான் மாமியோடு சண்டை போட்டு அவளைத் திருத்த வேண்டிவரும்..." என்றாள்.

பலமுறை அவர்களுக்குள் தகராறுகள் முளைத்தன. ஆனால் பாசி சம்பந்தப்பட்ட விவகாரந்தான் நீண்ட நாட்களாக அவர் களிருவருக்கு மிடையே மனக்கசப்பினை உண்டாக்கியிருந்தது. ஆனால் இந்த நீண்ட கால உறவிலே அவர்களிருவரிடையேயும் மிகுந்த கருத்தொற்றுமையினை உண்டாக்கியிருந்தது தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்குகிற விஷயம்

தான். இந்தக் கருத்தொற்றுமைக்கான காரணத்தினை உடனடியாகவே என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

3

இரண்டு நாட்களாக தமயந்தியின் கண்களும் வார்த்தைகளும் குறுகுறுப்பான சந்தோஷத்தினை முற்று முழுதாகவே இழந்து போயிருந்தன. வட்டமான முகம் திடீரென்று சுருங்கிச் சிறுத்தாற் போலத் தோன்றியது. இரண்டொரு முறை வினோதினி அவளைப் பார்த்து, “இதேன் முஞ்சையை இப்படி நீட்டிக் கொண்டு திரிகிறாய்?” என்று ஆதரவான குரலிலே கேட்ட போதிலும் அவளது இயல்பான சுபாவங்கள் வழமைக்கு திரும்பவில்லை.

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், சஞ்சயன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவளோடு பேசலாம் என்று மனம் எண்ணிற்று. தாயின் முகபாவத்தைப் பார்த்த பின்னரே அவன் பேசுவான்.

“அம்மா, தமயந்திக்கு ஒரு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தால் என்ன? எத்தனை பெட்டைகளெல்லாம் சைக்கிளிலை ஓடித்திரியிறாளாவை... அவளுக்கும் எல்லா அலுவல்களுக்கும் லேசாக இருக்கும். என்னம்மா நீங்களா இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறியன்?”

வினோதினி சஞ்சயனை ஊடுருவினாள். அவன் வார்த்தைகள் தன்னை நெருடினாற் போல அவள் உணர்ந்திருக்கலாம். அவன் மிகக்குறைவாக, ஆனால் புத்திசாலித்தனமாகப் பேசுவன் என்ற அபிப்பிராயம் அவளுக்கு உண்டு. ஆனால் இப்போதைய பார்வையில் வெறுமையே தொனித்தது வினோதினிக்கு.

“என்ன சஞ்சயா? உனக்குக் கொஞ்சமுமே புத்தி இல்லையா? அவளுக்கு சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு அவளுக்குப் பின்னாலை நீயா காவலுக்குத் திரியப்போகின்றாய்? உலகம் கிடக்கின்ற நிலைவரத்துக்குள்ளை இப்படியொரு தேவையில்லாத கரைச்சலை ஏன் தேட வேணும்? சும்மா அலட்டாமல் இருந்துகொள்...”

பரிதாபம் மேலோங்குகிற முகபாவத்தினோடு தலையைச் சொறிந்து கொண்டான் சஞ்சயன்.

“என்னம்மா நீங்க? எங்கேயோவெல்லாம் சுற்றி வளைச்சுக் கொண்டு வாறியள்? தமயந்தி சைக்கிள் வாங்கினால் தன்னுடைய பாட்டுக்குப் போற இடங்களெல்லாம் போய் வருவாள்... பொறுத்த நேரத்திலை அவளுக்கு சைக்கிள் நல்ல உதவியாயிருக்கும். எதுக்குப் போறதென்றாலும் அவளுக்குத் துணையாக யாராவது எப்பவும் போக வேண்டியதாய் இருக்குது. சைக்கிள் இருந்தால் அவள் நல்ல சுதந்திரமாகய் எங்கையும் போய் வரலாம்...”

வினோதினி அந்த வார்த்தைகளுக்கே காத்திருந்தவள் போல இகழ்ச்சியாய் சிரித்தாள்.

“அவளுக்குத் துணையாகப் போறதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளத்தான் நல்ல கெட்டித்தனமாக அவளுக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்கிறாயாக்கும்! உன்னுடைய அப்பாவும் உன்னைப் போலத்தான் நினைச்சு தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்க வேணுமென்று ஒற்றைக்காலிலே நிற்கிறார். உங்களின்ரை வசதிகளை நீங்க பார்க்கிறியள். உங்களுக்கு வேறே என்ன தெரியும்?”

வினோதினியின் பேச்சினைக் கேட்டபொழுது எனக்கு சிரிப்பும் எரிச்சலும் மனத்தினுள்ளே கிளர்ந்தெழுந்தன. ஒன்றும் பேசாமல் சாப்பாட்டிலேயே கவனமாயிருப்பவன் போல அவர்களின் பேச்சினைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். வினோதினி உரத்த குரலிலே கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்கு தமயந்தி மேலை உள்ள அக்கறையால்தான் அவளுக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கப்படாதென்று நான் முடிவெடுத்திருக்கிறேன். வீணான செல்லங் கொடுத்து என்னுடைய பிள்ளைகளைச் சீரழிக்கிறதற்கு ஒரு நாளும் நான் ஒருப்பட மாட்டன்...”

அந்த வார்த்தைகள் சஞ்சயனுக்காக இல்லாமல் எனக்கெனவே சொல்லப்பட்டதென்பதை நான் அறிவேன்.

வினோதினி ஏன் இப்பிடி முரட்டுத்தனமாகப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள்? வெலன்டீனா தெரஸ்கோவாவைப் போல மகளை வளர்க்கவேண்டுமென்று கனவுகண்டு கொண்டிருந்தவள் எவ்வளவு அறிவு கெட்டதனமாக, ஆதாரம் எதுவுமேயற்ற முடிவொன்றினைத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்? வயதாக ஆக பழமையான எண்ணங்கள் மனதினுள்ளே ஆக்கிரமிப்புச் செய்து பெண்களை மந்த புத்தியுள்ளவர்களாக ஆக்கி விடுகின்றதா? அல்லது தனது சூழலுடைய பிற்போக்குத் தனத்துக்கு பணிந்து போய் விடுகின்றாளா அவள்?

எனது கண்கள் தமயந்தியைத் தேடின. அவள் நேரெதிரேயுள்ள தனது அறையில் உட்கார்ந்திருந்து அமைதியாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். தன்னைச் சூழவுள்ள எல்லா இயக்கங்களிலுமிருந்தே முற்றிலும் விடுபட்டு ஏகாந்தமாயிருப்பவளே போல அவள் காணப்பட்டாள். நான் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதைக் கூட அவள் அவதானிக்கவில்லை.

“சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கிறதை ஏன்மா செல்லங் கொடுக்கிறதாக நினைக்கிறியள்? எனக்கு சைக்கிள் வாங்கித் தந்திருக்கிறியளே... அதுமட்டும் செல்லம் இல்லையா? நான் மட்டும் கெட்டுப் போக மாட்டேனா?”

சாதாரணமாக இருந்த அவள், அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள். குரல் கனத்து வந்தது.

“நீயும் தமயந்தியும் ஒன்றாடா? நீ ஆண்பிள்ளை. சாண்பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை. எந்த நேரத்திலும் எங்கேயும் போய் வருவாய். போய் வரமுடியும். தமயந்தி பெண்பிள்ளை. குமர்ப்பிள்ளை. கண்டபடி ஊரெல்லாம் தனியாளாகத் திரியமுடியுமா? கொஞ்சமும் யோசனையில்லாமல் கதைக்காதை...”

இப்போது சஞ்சயன் புன்னகை செய்தான்.

“அம்மா... ஆண்பிள்ளைக்கு பெண்பிள்ளை எல்லா விதத்திலுமே சமம் என்று நீங்கள்தான் சொல்லுவீங்கள்... பெண்

ஒருத்தியாலை டொக்டராக முடியுது. இஞ்சினியராய், லோயராய், ஏன் பிரதமராய்க்கூட வரமுடியுது... எங்களின்ரை வீட்டு அறை முகப்பிலை வெலன்டீனா தெரஸ்கோவாவினுடைய படத்தைக் கூட நீங்கள்தான் கொண்டு வந்து மாட்டினதாக அப்பாவும் சொன்னார்... அப்ப இவ்வளவு நாளுமே நீங்க கதைச்சதெல்லாம் ஊருக்குத்தானோ? என்னம்மா இதெல்லாம்?..”

சுள்ளென்று விழுந்தாள் வினோதினி.

“சாப்பிடுகிற போது ஒன்றுக்கும் பிரயோசனமில்லாத கதைகளையெல்லாம் கதைக்கதை. புரைக்கேறிவிடும். கடையிலும் சாமான்கள் வாங்கப் போகவேணும்... சுறுக்காகச் சாப்பிட்டு விட்டுப் போய் விட்டுவா...”

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு முத்துலிங்கத்தைச் சந்தித்தேன். சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தவன். வேலையை ராஜினாமாச் செய்து விட்டு மாலைதீவுக்கு சென்றிருந்தவன் இப்போது மார்கழி விடுமுறையைப்பயன்படுத்தி நாடு திரும்பியிருக்கிறான். மாலைதீவு மீனால் பளபளப்பு மிளிரப் புஷ்டியாக இருந்தான். அவசியம் தனது வீட்டுக்கு வரும்படி சொல்லியிருந்தான். அவனது அழைப்பினை எவ்வித சாக்குப் போக்குச் சொல்லியும் தட்டமுடியாது. அது ஒரு தலைமுறை கால சினேகிதம்.

முத்துலிங்கத்தின் வீட்டு வாசற்படியினில் காலடி எடுத்து வைத்ததும் அற்புதமான காட்சியொன்றால் சிலிர்த்துப்போய் விட்டேன். தமயந்தியின் வயதே மதிக்கத்தக்க அவனது மகள் அன்னம், முன் விறாந்தையின் மூலையிலே உட்கார்ந்திருந்து, தலைகீழாய் வைக்கப்பட்டிருந்த லேடீஸ் சைக்கிளை ‘ரிப்பேர்’ செய்து கொண்டிருந்தாள். முகத்திலும் கைகளிலும் கொழுப்பு, கருமை பூசியிருந்தது. அவளைச் சுற்றி சைக்கிள் திருத்து வதற்கான ஆயுதங்கள், கிறிஸ் டின் என்பன பரம்பியிருந்தன. என்னைக் கண்டவுடனே அந்த இடத்திலேயிருந்து எழுந்து, சைக்கிளை நேராக நிற்க வைத்துவிட்டு நேயமான புன்னகையினால் எதிர் கொண்டபடியே “அப்பா...” என்றவாறே உள்ளே போனாள்.

வழமையான அட்டகாச அழைப்போடு ஷேர்ட் பட்டன்களை ஒழுங்காக மாட்டியபடியே முத்துலிங்கம் வெளியே வந்தான்.

“என்ன முத்தூ... அன்னமே அசல் ‘மெக்கானிக்’கைப் போல சைக்கிளை ‘றிப்பேர்’ செய்து கொண்டிருக்கிறாள்- பார்க்க நல்ல சந்தோஷமாயிருக்குது...”

தகப்பனுடைய முகந்தனிலே மகிழ்ச்சி செழுமை பூசிற்று. பெருமை வார்த்தைகளிலே துள்ளிக்குதித்தது.

“அன்னம், சைக்கிளைத் துண்டு துண்டாக்கிப் பிரிச்சுக் கொடுத்தாலும் ஒரு அரைமணித்தியாலத்துக்குள்ளை நல்ல கச்சிதமாகப் பூட்டி முடிச்சிருவாள். பிறிலியன்ற கேர்ள். இந்த விஷயங்களிலை நாங்கள் எவ்வளவு முட்டாள்த்தனங்களை எல்லாம் மனதுக்குள்ளை புதைச்சு வைத்திருக்கிறம். எல்லா விஷயங்களும் ஆண்களாகிய எங்களுக்குத்தான் தெரியுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறம். உண்மையிலை சொல்லப் போனால் மாலைதீவிலை நான் வைச்சிருக்கிற சைக்கிளிலை ஒரு சின்னக் கறகறப்புச் சத்தம் கேட்டால் போதும், நான் உடனேயே சைக்கிள் மெக்கானிக் கடைக்குத் தான் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு ஓடுவன்... எனக்கு எந்த விஷயமுமே தெரியாது...”

என் மனதினுள், அவன் வார்த்தைகளால் சந்தோஷம் பூத்த வேளையிலே இலேசான கவலையும் படர்ந்தது.

‘சீ... வரும்போது வினோதினியையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்... அவளுக்கும் மனதிலை உறைக்கத் தக்கதாக நல்ல விளக்கங்கள் கிடைத்திருக்கும்...’

“ஆழ்ந்து நோக்கினால் இந்த சைக்கிள்கள் யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பிலே கொஞ்சம் உடைவுகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறதென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். நான் இங்கே வந்து ஆக இரண்டே இரண்டு நாட்கள் தான். ஆனாலும் பெருந்தொகையான பெண்கள் சைக்கிளிலை வெகு சுதந்திரமாகத் திரிவதைக் கண்டேன். பெண்களுக்கான கல்லூரிகளில் சைக்கிள் ஷெட்டுகள் அமைக்கப்பட்ட சைக்கிள்கள் நிரம்பி வழிகிறதைப் பார்க்கின்ற போது, பெரும் அதிசயமாயிருந்தது. எங்களுடைய காலங்களைக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பார்... உனக்கு நான்

அதிகமாகச் சொல்லவேணுமோ? என்னைப்போலவேதான் இதனை நீயும் உணர்ந்திருப்பாய் என்று நான் நினைக்கிறேன்...”

நான் தலையசைத்தேன்.

முகம் கழுவி, தலைவாரி பளிச்சென்ற புன்னகையோடு அன்னம் தேநீரோடு வெளியே வந்தாள்.

“அன்னம், மாமா உன்னைப்பற்றி நல்லாகப் புகழுகிறார். உன்னுடைய அம்மா விரும்புகிறதைப்போல நீ கட்டாயம் ஒரு இஞ்சினியராக வருவாய் போலத்தான் இருக்குது...”

அன்னம் நாணமுற்றுப் புன்னகை செய்தாள்.

“இதிலை எல்லாம் என்னப்பா புதினம்? இன்றைக்கு சைக்கிள் வைத்திருக்கின்ற ஒவ்வொரு ‘கேள்சு’க்கும், சைக்கிள் ‘றிப்பேர்’ தெரிஞ்சுதானே இருக்குது. இதெல்லாம் என்ன பென்னம் பெரிய விஷயமோ?... சைக்கிள் கடையிலை போய் நின்று தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நேரம் நாங்களே இதையெல்லாம் செய்து போடலாம். நான் என்னுடைய பாட்டிலேயேதான் இந்த ‘றிப்பேர்’ பழகியிருக்கிறன்...”

அன்னம் உற்சாகமாய்க் கூறிவிட்டு அங்கிருந்த கதிரையிலே உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவளுடைய சுபாவம் யாவுமே தமயந்தியையே எனக்கு பிரதிபலித்தன.

“தேத்தண்ணீரைக் குடி... வீட்டுக்கு உனக்கு கொஞ்சம் சாமான்கள் தருகிறேன்... கொண்டு போ... நாங்கள் மூன்று பேரும் வருகிற சனிக்கிழமை உன்னுடைய வீட்டுக்கு வருவம். நீ எங்கேயும் போய் விடாதை... எப்படி உன்னுடைய வீட்டுப் புதினங்கள்?”

நான் பதில் சொல்ல முனைந்தபோது அன்னம் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“தமயந்தி என்னுடைய வகுப்பிலைதான் படிக்கிறவள். நல்ல கெட்டிக்காரி. எல்லா டீச்சர்களுக்கும் அவளிலை நலல் விருப்பம். ஆனால் எங்களினுடைய வகுப்பிலை அவள் ஒருத்தியிட்டை மட்டுந்தான் சைக்கிள் இல்லை. கேட்டால் தனக்கு சைக்கிளிலேயே விருப்பம் இல்லை என்று சொல்கிறாள்... அவள் சைக்கிளில்லாமல் படுகிற கஷ்டம் பெரிய கஷ்டமாயிருக்குது... ஏன் மாமா, அவளுக்கு நீங்க ஒரு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தால் என்ன?”

முத்துலிங்கம் மீசையை வருடியபடியே என்னை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான். என் மனதிலே இப்பொழுது வைராக்கியமொன்று முளையென அரும்பி உயர்ந்தது. தமயந்தியின் மீதிலே மிகவும் அனுதாபமேற்பட்டது. வருகின்ற திங்கட்கிழமையன்று எப்படியும் அவளுக்கு புதிய 'லேடீஸ்' சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுப்பதென்று முடிவு செய்து கொண்டேன். இது நிச்சயமான தீர்மானம்.

“அன்னம்... நீர் சொல்கிறது போலவே கட்டாயம் செய்கிறன். உங்களுடைய வகுப்பிலை தமயந்தி ஒருத்தியிட்டை மட்டுந்தான் சைக்கிள் இல்லையென்ற விஷயம் எனக்கு இதுவரையிலும் தெரியாது. அவளுக்கு எப்படியும் வற்புறுத்தி நான் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுப்பன். அடுத்த கிழமையிலை இருந்து நிச்சயமாக அவள் சைக்கிளிலைதான் பள்ளிக்கூடம் வருவாள்...”

வட்டிற்குத் திரும்பிய என்னோடு முதலிலே வினோதினி தான் பேச்சைத் தொடங்கினாள். தமயந்தி படிக்கின்ற கல்லூரியின் 'பேரர்ன்ஸ் டே'க்கு இம்முறை தவறாமல் இருவருமே செல்லவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினாள் வினோதினி. சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக நான் ஊரிலே இல்லாமையினால் பெற்றோர் தினவிழாவிற்கு வினோதினியும் செல்ல முடியவில்லை. கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியை கல்லூரி வைபங்களில் பங்குபற்றாத பெற்றோர்களைப் பற்றி- பிள்ளைகளிலே அக்கறையில்லாதவர்கள் என்று முடிவு கொள்ளக் கூடியவள் என்று முன்னொருமுறை சரோஜா கூறியிருக்கிறாள். தமயந்தியின் வகுப்பாசிரியை கூட அவளிடம் இதுபற்றி இடையிடையே குறிப்பிட்டதாக தமயந்தி எனக்கு முன்னர் ஒருபோது கூறியது ஞாபகத்தினைத் தொட்டது.

“பேரர்ன்ஸ் டே எந்த நாளைக்கு வருகின்றது?”

வியாழக்கிழமை பிற்பகல் மூன்றரை மணிக்கு நடைபெற உள்ளதெனக் கூறியவாறே அழைப்பிதழை என்னிடம் தந்தாள் வினோதினி. தமயந்திக்கும் மூன்று பரிசுகள் விழாவினிலே வழங்கப்பட்டிருந்தன. கட்டாயமாகப் போகவேண்டுமென்று முடிவு செய்தோம்.

அன்னம் சொன்ன வார்த்தைகள் இப்போது நினைவினிலே

கேட்டன. அவளின் கல்லூரி 'சைக்கிள் ஷெட்'டையும் வினோதினி பார்ப்பது நல்லது. அதைவிட தமயந்தியின் வகுப்பிலே அவள் ஒருத்தியிடமே சைக்கிள் இல்லையென்பதனை தாயென்ற விதத்திலே வினோதினி தெரிந்து கொள்வது எல்லாவற்றையும் விட நல்லது.

தமயந்தியின் போக்கிலே மாற்றம் எதுவுமில்லை, பின்னேரம் போல அவளோடு பேச்சுக் கொடுத்தேன். அன்னம் சொன்னவற்றைக் கூறி, வருகின்ற திங்கட்கிழமை அவளுக்கு புதுசைக்கிள் வாங்கவுள்ள செய்தியினைக் கூறினேன். மங்கலான புன்னகை முகத்தினை வருட என்னைப் பார்த்தாள் தமயந்தி:

“நீங்கள் சைக்கிள் வாங்கித் தந்தாலும் அம்மா ஓயாமல் முணமுணுத்துக் கொண்டே இருப்பா... அம்மாவின் ரை முணுமுணுப்புகளைக் கேட்கிறதை விட சைக்கிள் இல்லாமலே இருந்திடலாம்... இந்த விஷயத்திலை எனக்கு இந்த வீட்டிலை கொஞ்சமுமே யோசிக்க விருப்பமில்லாத இரண்டு எதிரிகள்...”

வினோதினியையும் என்னுடைய அம்மாவையும் ஒரே தராசிலே வைத்து தமயந்தி கூறிய வார்த்தைகள் எனது மனதிலே அழுத்தமாக ஏறி உட்கார்ந்து என்னைச் சிந்திக் வைத்தன.

வினோதினியின் படுபிற்போக்குத் தனமான முரட்டுப் பிடிவாதம் எனக்கு எல்லையில்லாத எரிச்சலினை மூட்டிற்று. தளைகளையெல்லாம் அறுத்தெறிந்த புதுமைப்பெண்ணாக வளரிளம் பருவத்தினிலே எனக்குத் தோற்றம் கொடுத்த வினோதினி, தன்னுடைய மகளின் விஷயத்திலே இவ்வளவு மோசமாகப் பிடிவாதம் பிடிக்கின்றாளே... இந்த சமூக அமைப்பு, பெண்ணின் மேல் அவளையறியாமலே படலங்களினை மூடி அவளது சிந்தைகளினை மழுங்கடித்து விடுகின்றதா?

என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

வியாழக்கிழமை பிற்பகல் மூன்று மணிக்கே தமயந்தியின் கல்லூரிக்கு நாங்கள் சென்றுவிட்டோம். கல்லூரியின் இடது மருங்கிலே நீண்டதொரு 'சைக்கிள் ஷெட்'. நான் எதிர் பார்த்ததைவிட 'ஷெட்'டினுள்ளே பெருந்தொகையாக நிறைந்து வழிகின்ற சைக்கிள்கள். அழகான ஒழுங்குமுறையிலமைந்த வரிசையிலே நிறுத்தப்பட்ட சைக்கிள்கள்.

“அடேயப்பா... எவ்வளவு சைக்கிள்கள்... நிற்கிற சைக்கிள்களைப் பார்த்தால் தமயந்தியை விட மற்ற எல்லோரிடமுமே சைக்கிள் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்...”

வினோதினியைப் பார்த்து நான் கூறியதற்கு அவள் எதுவுமே பதில் கூறாமல், சைக்கிள் ஷெட்டைப் பார்த்தவாறே வந்து கொண்டிருந்தாள். எங்களை முந்திக் கொண்டே மாணவிகள் சைக்கிள்களில் கல்லூரிக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முதலிலே வழமைபோல தமயந்தியின் வகுப்பாசிரியையைச் சந்தித்தோம். தமயந்தியின் திறமையைப் பற்றி வியந்து கூறிய வகுப்பாசிரியை அவள் இன்னமும் கவனம் வைத்துப் படிக்க வேண்டிய பாடங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டு விட்டு வினோதினியை நோக்கி ஆச்சரியமான குரலில் கேட்டாள்:

“தமயந்திக்கு ஏன் இன்னமும் நீங்கள் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை? அவளுடைய வகுப்பிலை அவள் ஒருத்தி மட்டுந்தான் சைக்கிளே இல்லாமலிருக்கிறாள் என்கிற விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியாதா? இந்த நாட்களிலை சைக்கிள் ஒன்றை ஒரு மாணவி வைத்திருந்தால் அது, அவளுக்கு எவ்வளவு பயனுள்ளதாயிருக்கின்றது. நேரம் மிஞ்சுகிறது. எந்தக் கரைச்சலோ தேவையோ இல்லாமல் அவள் தன்னுடைய காரியங்களைச் செய்யக்கூடியதாயுள்ளது. நல்ல உடற்பயிற்சியுமாகிறது...”

வினோதினியைப் பார்த்துக் கூறிய வகுப்பாசிரியை சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டுத் தொடர்ந்தாள்:

“உண்மையிலை சொல்லப் போனால், இந்த நன்மைகள் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது, இந்த சைக்கிள் பெண்ணுலகத்திற்கு வழங்கிய விடுதலைதான். நீங்கள் படிப்பறிவுள்ளவர்கள். உங்களுக்கு இது நன்றாகவே விளங்கும்... எல்லா அலுவல்களுக்கும் ஒரு யுவதிக்குத் துணையாக ஒருவர் செல்ல வேண்டும்மென்ற நிலையினை இந்தச் சைக்கிள் உடைத் தெறிந்திருக்கிறது. அவள் தனியாக அச்சமின்றிச் சென்று வருவதற்கு உதவுகின்ற பாலமாக இந்தச் சைக்கிள் வாய்த்திருக்கின்றது. எங்கள் கண்ணிற்கு முன்னாலேயே சமூகத்தின் தவறான பிடிப்புகளெல்லாம் அறுவதைப் பார்த்தால் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறது தெரியுமா?... அடடே, நான் எங்கெல்லாமோ போய் விட்டேன். நீங்கள் ஏன் தமயந்திக்கு சைக்கிள்

வாங்கிக் கொடுக்காமல் இருக்கிறீர்கள்?... நான் கூட சைக்கிள் வைத்திருக்கிறேன்...”

மூச்சு விடாமலே, சுத்தமான உச்சரிப்பினில் கூறிக் கொண்டிருந்த வகுப்பாசிரியையை நான் மிகுந்த பரவசம் உற்ற மரியாதையோடு நோக்கினேன். நாற்பது வயதுக்குள்ளான அவளது தெளிவான சிந்தனையோட்டம் என்னை மிகுந்த மகிழ்ச்சிக் குள்ளாக்கிற்று. இனி வரப்போகின்ற தலைமுறையை இவர்களைப் போன்றோர் நெறிப்படுத்துவார்களாயின் எத்தகைய அற்புதமான சமுதாயம் உருவாக வாய்ப்புண்டு என்று நினைத்தவாறே வினோதினியைப்பார்த்தேன். அவளின் முகத்தில் இயல்பான புன்னகை மறைந்து குழப்ப உணர்வுகள் படர்ந்திருந்தன. மௌனமாயிருந்தாள்.

ஆசிரியை மீண்டும் கூறினாள்:

“என்னவோ கூடிய சீக்கிரம் தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுங்கோ... அது அவளது படிப்பிற்கு மட்டுமல்ல ஆளுமை வளர்ச்சிக்கும் உதவக்கூடியதாயிருக்கும்... அத்தோடை அவளுக்கு ‘ஸ்போர்ட்ஸ்’லும் கொஞ்சம் ஊக்கம் வேணும்...”

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் விறாந்தையில் உள்ள ‘ஈஸிசியரி’ல் சாவகாசமாகப் படுத்திருந்து, பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். கல்லூரியிலே பெற்றோர் தினவிழா முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போதும் சரி, இவ்வளவு நேரமாகி விட்ட போதிலும் வினோதினி வாயைத் திறக்கவே யில்லை. மௌனமாக, எல்லாவற்றிலுமிருந்து விடுபட்ட அக்கறையின் மையோடு அவள் காணப்பட்டாள். வீட்டையே நிறைத்து கலகலப்பாய் மணக்கின்ற அவர்களிருவரினதும்

எரிச்சலூட்டுகின்ற மௌனம் எனது நெஞ்சிலே சினத்தைப் பரப்பிற்று. மனம் முறுகிக் கொண்டிருந்தது.

பத்திரிகையை ஈஸிசியருக்குக் கீழே வீசியெறிந்து என் வெறுப்பினை அறியப்படுத்தினேன்.

“வினோ... என்னத்துக்காக இப்பிடி மௌனமாயிருக்கிறீ?... கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளை ஏன் தலைகீழாக மாறி விட்டீர்... ஒரு பக்கம் தமயந்தி. மற்றப்பக்கம் நீர்... எனக்குப் பெரிய தலையிடியாய் இருக்குது... என்ன விஷயமென்று சொல்லும்?”

வினோதினியின் முகத்திலே இலேசான தெளிவு பிறந்தது. அடங்கிய குரலிலே சொன்னாள்:

“தமயந்தியினுடைய விஷயமாகத்தான் என்ன செய்யிற தென்று குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

“தமயந்தினுடைய எந்த விஷயம்?”

“வேறையென்ன... சைக்கிள் விஷயந்தான்...”

“ஓகோ...”

வினோதினியை நான் கூர்ந்து பார்த்தேன். இதுதான் அவளின் மௌனத்திற்கும், மனக்குழப்பத்திற்கும் ஆதாரமான காரணங்கள் ஆகுமெனில் இதற்கான தீர்வு வெகு எளிதானதேயென மனதினுள் நினைத்தவாறே ‘ரீச்சர் சொன்னபடியே தமயந்திக்கு திங்கட்கிழமை ஒரு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்துவிடலாம்’ என்றேன் சந்தோஷம் மனதினுள் அரும்பிட.

“என்னை உங்களாலை விளங்கிக்கொள்ள முடியேல்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்... தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்க எனக்கு மட்டும் விருப்பமில்லையா? ஆனாலும் ஒரு தாயாக இருந்து யோசிக்கின்றபோதுதான் அந்த எண்ணத்திலேயிருந்து எனது மனம் பின்வாங்குகிறது... உங்களுக்கு என்னைப் பற்றி சரியாகத் தெரியாமல் போனது எனக்கு மிகவும் கவலைதான். இவ்வளவு நாளாக வாழ்ந்த வாழ்க்கையிலை எப்போதாவது நான் இவ்வளவு கடுமையான பிடிவாதமாக இருந்திருக்கிறேனா?... நல்லாக யேசிச்சுப்பாருங்க...”

எனது மனதிலே வினோதினியினுடைய வார்த்தைகள் முட்களாய் விழுந்தன. வினோதினியிடம் நான் அவளினுடைய

பிடிவாதத்திற்கான காரணத்தினை அனுதாபத்தோடு கேட்டிருந்தால் அவளுக்கு ஆறுதலாயிருந்திருக்கும். குழப்பங்கள் தீர்ந்திருக்கும். எவ்வளவு தானிருந்தாலும் நாங்கள் எங்கள் பெண்களை இரண்டாந் தரத்திலேயே வைத்திருக்கப் பழகிவிட்டோம். ஆண்மேலாதிக்க உணர்வுகளினாலேயே மனத்தினை நிரப்பிச் செயற்பட்டுக் கொண்டே பெண் விடுதலை பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றோம். நவீன சிந்தனையாளர்கள் போல மற்றவர்களுக்குத் தோற்றங் கொடுத்து வாழ்கிறோம். எனது உணர்வு இலேசாக இப்போது குறுகிற்று.

“நீ சொல்லுகிறதெல்லாம் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது வினோ... விஷயம் என்னவென்று சுறுக்காகவே சொல்லும்...”

வினோதினி சொன்னாள்.

முதலிலே எனக்குச் சிரிப்புப் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. மறுகணமே வினோதினியின் மீது அனுதாபம் வந்தது.

சகுந்தலா என்ற மாணவி, வினோதினியின் சினேகிதி ராஜகுமாரியின் ஒரே மகள். தமயந்தியின் கல்லூரியிலேயே படித்து வந்தாள். ராஜகுமாரி, சகுந்தலாவுக்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னரே சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறாள். அவள் அப்படி வாங்கிக் கொடுத்தது வீட்டிலுள்ள யாருக்குமே பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களின் முணுமுணுப்புக்கெல்லாம் ராஜகுமாரி காது கொடுக்கவேயில்லை. சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்த ஒரு வருஷமாகமுதலே சகுந்தலா ஒருவனோடு ஓடிப் போய் விட்டாள். அதுவும் சைக்கிளிலேயே ஓடிப்போய் விட்டாள். ராஜகுமாரி நிலைகுலைந்து பைத்தியக் காரியொருத்தியைப் போலாகி விட்டாள்: “எல்லோரும் தடுக்கத் தடுக்க நான் அவளுக்குச் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தேனே...! அதற்கு நன்றியாக அவள் கடைசியிலை எனக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிச்சுத் தந்திட்டுப் போயிட்டாளே... நானே வலியப் போய் இவளுக்குச் சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுத்து இவளைப் பிஞ்சிலேயே வெம்பிப் போக வைச்சிட்டேனே...”

“நீங்களே வடிவாக யோசிச்சுப் பாருங்கோ... எங்களுக்கு உள்ளது ஒரேயொரு பெண்பிள்ளை. ராஜகுமாரி, சகுந்தலா ஓடிப்போ பின்னாலும் உயிரோடு இருக்கிறாள்... நானென்றால்

நிச்சயமாகக் கிணறு குளந்தான் பார்த்திருப்பேன்... என்னாலை இப்படியொரு அவலமான நிலைமையை நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியாத நிலைமையிலை இருக்கிறன்...”

வினோதியின் குரல் உடைந்து தளதளத்தது. நான் அவளிற்கு அருகாகச் சென்று வாஞ்சையோடு அவளது முகத்தினை வருடி நிமிர்த்தினேன். கண்கள் இலோசாகப் பணித்திருந்தன. என்னை நேருக்கு நேராகப் பார்க்காமல் கண்களினைச் சரித்துக் கொண்டாள்.

“வினோதினி... வினோதினி, ஒரு அப்பாவித் தாயாக இப்படியெல்லாம் யோசித்திருக்கிறீர்? சகுந்தலா வீட்டை விட்டு ஓடிப்போயிட்டாள்... வெம்பிற் பிஞ்சாகி விட்டாள் என்று நீர் மனதுள்ளே எண்ணிச் சஞ்சலப்படுகிறதெல்லாம் ஏற்கத்தக்க தில்லை. எந்த ஒரு நன்மையான விஷயத்திலும், மிகச் சிறு அளவிலான தவறுகள் நடக்கிறது இயற்கை தான்... கள்ளன் ஒருவன் சைக்கிளிலை வந்து களவெடுத்து விட்டான் என்கிற காரணத்தாலை ஒருத்தருமே சைக்கிள் ஓட்டக் கூடாதென்று தடைவிதிக்க முடியுமா?...”

வினோதினி மௌனமாயிருந்தாள்.

“இன்றைக்கு நாங்கள் தமயந்தியினுடைய கல்லூரிக்குப் போயிருந்ததும். அங்கை சைக்கிள் ‘ஷெட்டிலை’ எவ்வளவு சைக்கிள்கள் நின்றன! அப்படியானால் அந்தப் பிள்ளைகளினுடைய பெற்றொர் மனநிலை உம்மைப் போல சஞ்சலமும், அச்சமும் இல்லையென்றுதானே அர்த்தம்... தமயந்தி எங்களினுடைய மகள்... நாங்கள் கண்ணுங்கருத்துமாக வளர்க்கிற மகள்... ஒரு போதும் அவள் தவறாக நடக்கமாட்டாள். அவளுடைய வகுப்பாசிரியை சொன்ன விஷயங்களை நீர் ஒரு முறையிருந்து ஆறுதலாக யோசித்துப் பாரும். என்ன தெளிவான அழகான விளக்கம்...”

தயங்கிய குரலிலே வினோதினி, “அதுதான் நான் நல்லாகக் குழம்பக் காரணமாகி விட்டது” என்றாள்.

“இல்லை... நீர் கொஞ்சமும் குழப்பமடையத் தேவையில்லை. தமயந்தியினுடைய ஆளுமைச் சிதைவுக்கும், கவலைகளுக்கும் உம்முடைய முரட்டுத்தனமான பிடிவாதம் காரணமாகக் கூடாது உம்முடைய கோபமுட்டத்தக்க போக்கி

னாலை எனக்குகூட உம்முடைய குணாதிசயம் பற்றிச் சந்தேகம் வந்திட்டுது... நீர் இப்பவாவது விஷயத்தை தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டது நல்லதாகப் போச்சுது..."

வினோதினி தெளிவாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

சுனிக்கிழமை பகல் பத்து மணி போல முத்துலிங்கம் மனைவியோடும் அன்னத்தோடும் வீட்டிற்கு வந்தான். முத்துலிங்கத்தின் சைக்கிளில் மனைவி, தனது சைக்கிளிலே அன்னம். அம்மாவிற்கு சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி வந்த அன்னத்தைக் கண்டதும் வாய் பரபரத்ததை நான் தெளிவாகவே அவதானித்தேன்.

வினோதினி மிகுந்த ஆர்வத்தோடு எல்லோரையும் வரவேற்றாள். தேநீரைக் குடித்தபடியே அன்னம் கதையைத் தொடங்கினாள்:

“அன்றி, ஏன் இன்னும் நீங்கள் தமயந்திக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை? எங்களினுடைய வகுப்பிலை அவள் ஒருத்தியிட்டைதான் சைக்கிள் இல்லை. மாமாவுக்கும் அன்றைக்கு சொன்னேனே... தமயந்திக்கு ஒரு சைக்கிளிருந்தால் எவ்வளவு நல்லது. நேரம் மிச்சம். இன்னொருத்தரை துணைக்கு இழுக்கத் தேவையில்லை... அதெல்லாவற்றையும் விட எவ்வளவு நிம்மதியான சுதந்திரம்...”

அம்மா செருமினாள்.

“ஓமோம்... நல்ல கதைதான்... பொம்பிளைக்குச் சுதந்திரம்! எங்கடை காலத்திலை வேலிக்கு வெளியாலை என்ன நடக்குது என்று பார்த்தறியம்... இப்போ அதெல்லாமே மாறிப்போச்சுது... கலி முற்றி உலகம் அழியப்போகிற காலமும் நிச்சயமாக வந்திட்டுது. அது எப்படி இருந்தாலும் உங்களினுடைய புதுமைகள் எதென்றாலும் இந்த வீட்டுக்குள்ளை அது வர வேண்டாம்... அந்த இந்தக் கதைகளையெல்லாம் இங்கை மட்டும் பேசாதை தங்கச்சி...”

அம்மா, 'மிகுதியை சுடச்சுட நீயே சொல்' என்ற அர்த்தம் தொனிக்க வினோதினியைப் பார்த்தாள். வினோதினியோ சட்டென்று எழுந்து சமையலறைப் பக்கமாகப் நடந்தாள். நான் அம்மாவைப்

பார்த்த போது அவள் என்னைச் சினந்த பார்வையோடு நோக்கினாள்.

நான் பார்வையைத் திருப்பினேன். முத்துலிங்கத்தின் மனைவியினுடைய முகம் இலேசாக வாடிப் போயிருந்ததைக் கண்டு கொண்டேன்.

“அம்மா, உங்களினுடைய காலம் எல்லாம் போய் விட்டுது. இனி உள்ளது, தமயந்தி, அன்னத்தினுடைய காலம். இன்னும் இன்னும் நாங்கள் பழைய கதைகளையே கதைச்சுக் கொண்டிருந்தால் மற்றவை எங்களைப் பார்த்து சிரிக்கிற நிலைமைதான் வரும்...”

முத்துலிங்கம் குறுக்கிட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னம்மா நீங்கள்? ஒருக்கால் வெளியாலை போய்ப் பாருங்க. என்ன பயமும் இல்லாமல் பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் சைக்கிளிலை ஓடித் திரியிறாளவை. உங்களினுடைய காலத்திலை உங்களுடைய உலகமெல்லாம் கிடுகு வேலிகளுக்கு உள்ளாக்குத்தான் இருந்தது... இப்பவேல்லாம் அப்படியில்லை. இப்ப உலகத்தின் எல்லையே அவர்களுக்கு வேலியாகிக் கொண்டு வருகுது... மாற்றங்களுக்கு எல்லாம் நாங்கள் உட்பட்டுத்தான் ஆகவேணும். ஒரு மொழி இருக்குது. ஆறுகள் என்றுமே பின்னோக்கி ஓடுவதில்லை...”

அம்மா திடுமென எழுந்தாள்.

“இவன் அலட்டத் தொடங்கினால் நிறுத்த மாட்டான்... மடையன், நல்ல சோடியாக வந்து வாய்த்திருக்கின்றான்...” எழுந்து நின்ற அம்மா கையை உதறினாள். சுருக்கம் விழுந்த முகந்தனிலே சினம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னை எரிப்பது போலப் பார்த்து விட்டு விறுவிறுவென்று வெளியே நடந்தாள்.

முத்துலிங்கம் என்னைப் பார்த்த பார்வையின் அர்த்தத்தினை என்னால் அப்போது புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

திங்கட்கிழமை காலை படுக்கையிருந்து எழுவதற்கு மனமில்லாமலே கிடந்தேன். வெளியே சூரிய கிரணங்கள் மரக்கொடிகளில் தொங்கி விழுந்து அறையினுள்ளே சிதறல்

வெளிச்சமாய் சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

தமயந்தி சிரத்தையோடு படித்துக் கொண்டிருப்பது ஜன்னல் வழியே தெரிந்தது. நேற்று முழுக்கியதால் தலைமயிர் சிலும்பிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. கண்கள் புத்தகங்களிலே ஊன்றியிருக்க எவ்வித புற உலக அக்கறையுமேயின்றி அவள் படித்துக் கொண்டிருந்த காட்சி கண்களுக்குப் பரவசம் தந்தது.

கதவுப்புறமாகச் சரசரப்புக் கேட்டது.

அறைக்குள் வினோதினி வந்தாள்.

ஐந்து மணிக்கே உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து பம்பரமாய் சுழல்கிறவள். புதுப்பூவின் மலர்வாக அறையினுள்ளே தோற்றியவள் என்னை உலுப்பினாள். எழுந்தேன்.

வழமையான புன்னகை முகத்திலே பூத்திருந்தது.

“ரவுணுக்குப் போக வேணும், சுறுக்காக எழும்பிக் குளியுங்கோ... நீங்களும், நானும் தமயந்தியும் எட்டுமணிக்கு வெளிக்கிடவேணும், தமயந்திக்கு இன்று சைக்கிள் வாங்குகிறோம்...”

□

சின்னஞ் சிறு மலர் மழையினில் நனைந்து...

கண்ணுக்கெட்டிய வரை பூக்கள். விதம் விதமாக, விசித்திர வடிவங்களாக இதழ் மலர்த்தி எதற்கோ கெஞ்சுகிறாற்போன்ற பூக்கள். வண்ணத்துப் பூச்சிகளுக்கென வலை வீசி நிற்கிறாற் போல பூக்கள். இலைகளே தெரியால் நிறைந்த மலர்கள் படலமாக நிலத்தைக் கவிந்திருக்கின்ற பூக்கள். பெரிய கடலொன்று நுரைசீற விரிந்திருக்கிறாற் போன்ற பூக்கள். அந்தப் பூக்கூட்டத்தின் நடுவே தன்னந் தனியாக நிற்கின்ற மனோகரி. பூங்குவியலின் நடுவேயும் தனிமை அச்சம் தருகிறது. மனோகரிக்கு மனம் மெல்ல மெல்ல அச்சம் கொள்கிறது. திரும்புகிற இடமெல்லாம் மௌனம் சுமந்திருக்கின்ற பூக்களைப் பார்க்கையிலே தனிமை அவளின் தோளில் வந்து பளீரென அறைகின்றது. நிமிர்ந்து வானத்தைப் பார்த்தாள். சுத்தமாய் கழுவித் துடைத்த நிர்மலமான வானம். சொல்லப் போனால் எதுவுமற்ற வானம். கண்களைக் கூசச் செய்கின்ற பளீரென்ற வானம். பார்த்துக் கொண்டு நின்றவளின் கண்களிலே பயம் வந்து கவிகின்றது. முகம் அவளையறியாமலே பதைபதைத்து சதைகள் வலிக்கின்றன. அடிவானத்தில் சாரென்று முளைத்து

வேகமாக வருகின்ற ஹெலிகொப்டர் மினுமினுத்து உறுமலுடன் அவளைக் குறிவைத்து வருகின்றது. மனோகரிக்கு உடல் நடுங்கிற்று. பம்மென வேர்த்தது. இந்தப் பூங்காட்டில் அவள் எங்கே ஓடமுடியும்? எவ்விதம் தப்பிக்க இயலும்? ஹெலிகொப்டர் அவளின் தலைமீது குண்டுகளை வீசலாம். குண்டுகளுக்கு தப்பினால் ஹெலிகொப்டரிலிருந்தே 'மெஷின்கன்'கள் அவளைச் சல்லடையாய் துளைத்து இரத்த வெள்ளத்தில் மிதக்கச் செய்யலாம். மனோகரி, வயது தெரிந்த நாளிலிருந்து எதற்கும் அஞ்சியதில்லை. அழுததும் இல்லை. தலைக்கு மேலே மரணம் சுருக்கு கயிற்றை வீசி நிற்கின்ற இந்த கணத்திலும் அவள் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள். நிமிர்ந்தவளை நோக்கி தீப்பிழம்பாய் வெடித்துச் சிதறிய பொறி ஒன்று...

திடுக்கிட்டாள். உடல் நடுங்கிற்று. கண்களை விழித்தாள். எதிரே புன்னகையோடு பரதன்.

“மனோ, கனவு கண்டியா?”

மனோகரிக்கு அவளையறியாமலே வெட்கம் உண்டாயிற்று. யாரும் பார்க்கவில்லை. நேரத்தைப் பார்த்தாள். பன்னிரெண்டரை மணி. மேஜை, கதிரை, ஜன்னலோரம். மரங்கள். சாமரையாய் வீசுகிற காற்று கண்களை அயர வைத்துவிட்டது

“என்ன கனவு கண்டே?”

கண்கள் மின்னக் கேட்டான் பரதன்.

சொன்னாள்.

“ஊரைப் பற்றி நினைத்திருக்கிறே. அடிமனதிலே புதைஞ்சிருக்கிற விஷயந்தானே கனவாக வெளிப்படுத்துது. பிராய்டு தியரி... 'டிரீம்ஸ் அன்ட் டைட் மயர்ஸ்' படிச்சிருக்கியா?”

அவள் தாபமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்னவோ தெரியல்லை. மனம் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே யிருக்கு. நீங்க காலையிலேயே வந்திருக்கலாந் தானே...?”

பரதன் வாத்ஸல்யத்தோடு அவளைப் பார்த்தான்:

“இல்லையடா. வரத்தான் புறப்பட்டேன். ஆனா பாதியிலேயே நின்னுட்டேன். உன் படிப்பை 'டிஸ்டர்ப்' பண்ண வேணாமனு தோணிச்சு... வெளியே போயிடலாம் வா...”

மனோகரி எழுந்து முன்னே நடந்தாள்.

கன்னிமேரா நூலகந்தாண்டி, மியூசியத்தின் முன்புறக் கட்டிடப் படிகளில் இருவரும் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

மனோகரி மௌனமாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பரதன், தனது சட்டைப் பையிலிருந்த சாக்லெட்டை எடுத்து அவளின் கையிலே கொடுத்தான். அவள் வாங்கிக் கொண்டு “வாற புதன்கிழமை அப்பா இங்கே வருகிறார்” என்றாள். பரதன், தன் திகைப்பை மறைத்துக் கொண்டு, “நேற்று ஊர்லையிருந்து கடிதம் வந்ததா?” என்றான்.

மனோகரி தலையை அசைத்தாள்.

“அப்போ நான் உன்னை அடிக்கடி சந்திக்க முடியாது. உன்னோட அப்பா உன்னை நிழல் போடத் தொடருவாரே...”

பரதன் சொன்னதைக் கவனிக்காமலே, மனோகரி சொன்னாள்: “அவரைப் போல வேறு ஒரு அப்பா உலகில் இருக்க முடியாது. அன்பான அப்பா...”

பரதன் அவளை வெறுமையாகப் பார்த்தான்.

“மனோ... நம்ம விஷயத்தை அவர்கிட்ட சொல்லுவியா?”

மனோகரி புன்னகையோடு சொன்னாள்: “நான் எந்த விஷயத்தையும் அப்பாவிடம் மறைத்தில்லை. நிச்சயமாக கதைப்பேன்...”

“உண்மையாகவா?”

“உண்மையாகத்தான்” என்றாள் மனோகரி கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டே. மற்ற நேரங்களில் என்றால் அவள் அப்படிக்கண்களைச் சிமிட்டுகையில் அவன் ஆசையோடு அவளைப் பார்ப்பான். அந்த வசீகரம் இளமையின் கனவாய் விரிந்து அவனை ஆட்படுத்திக் கொள்ளும். அவளின் கன்னத்தை நிமிண்டி, கைகளைப் பற்றிடத் துடிக்கும்.

“பயமாயிருக்கா?” என்றாள் மனோகரி, அவனது கன்னத்தில் செல்லமாக தட்டியவாறே. பின்னர் தன் கையிலிருந்த சாக்லெட்டை கடித்து அதிலே ஒரு பாதியை அவனது கையிலே கொடுத்தாள்.

“அப்பாவை நான் பார்த்து ஒரு வருஷம்.. அப்பா, என்னுடைய எந்த ஆசையையும் மறுத்துச் சொன்னதில்லை...”

“ஆனால் இது...” இழுத்தான் பரதன்: “உனக்கு இந்த விஷயத்தை தைரியமாக உன் அப்பாகிட்ட சொல்ல முடியுமா?...”

“முடியும்” என்றாள் சர்வசாதாரணமாக மனோகரி

“அப்பா என்னை ஒரு சினேகிதி போலத்தான் நடத்துவார். என்னை இப்படி ஆளாக்கினதும் அவர்தான்” மனோகரி மௌனமாயிருந்தாள். அவளைத் தாண்டிப் போய் அச்சமின்றி ஒருகணம் நின்ற அணில், சரக்கென்று கீழேயுள்ள சருகுகளில் குதித்தது.

“சாக்லெட் நல்லாயிருக்கா?” என்றான் பரதன்.

“அப்பாதான் எனக்கு புத்தகங்கள் படிக்கிற பழக்கத்தை உண்டாக்கினவர். அந்தப்பழக்கம் மட்டும் எனக்கு இல்லாமல் இருந்திருந்தால் பைத்தியம் பிடிச்ச போயிருக்கும். தமிழ்நாட்டுக்கு நான் வந்த புதிசில் தனிமையும், ஊரைப்பிரிஞ்சு வந்த ஏக்கமும் என்னை அப்பிடிப் போட்டு உலுப்பிச்சது...” மனோகரி பெருமூச்செறிந்தாள்.

“வாழ்க்கை என்ன மாதிரி ஆகிப்போச்சு.... நான் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டை, சினேகிதிகளை, சொந்தக்காரரை எல்லாம் அடிக்கடி யோசிச்சுப் பார்ப்பேன். அப்போ மனது கலங்கிப் போயிடும்... சொல்லத் தெரியாத வெறுமையும், விரக்தியும் உண்டாகும். மற்றவங்களெல்லாம் கஷ்டப்பட, நான் மட்டும் அதுக்கு தப்பி ஓடி வந்து சொகுசாயிருக்கிற மாதிரி குற்ற உணர்வு என்னைப் போட்டு வறுத்தெடுக்கும்...”

அவள் பேசுவதை மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் பரதன். மனதைப்போல அவளின் முகத்திலும் சொல்லுக்குள் வராத ஏக்கம் படரத் தொடங்கியிருந்தது. இனந்தெரியாதோர் பயம், மெல்லென பரதனுள் உண்டாயிற்று. சட்டென்று அவள் தன்னைவிட்டு வெகுதூரம் விலகி விட்டாற் போல அவன் உணர்ந்தான்.

“மனோ, என்ன திடீரென இப்படிப் பேசறே...”

மனோகரியை அந்த வார்த்தைகள் சட்டென்று கையைப் பிடித்து நிறுத்தினாற் போல அவனைப் பார்த்தாள்.

“இல்லை... அப்பா வர்றதா நினைச்சதும் ஊர் நினை வெல்லாம் மனதிலை வந்தது...”

“உன் ஊரைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தாலே நீ ஏன் இப்படி மாறிப் போயிடறே? எனக்குப் பயமே வந்திருது...”

மனோகரி சலனமேதுமின்றி அவனைப் பார்த்தாள். பின்னர் எதுவுமே பேசாமல் தலைகுனிந்து கொண்டு தனக்குத்தானே சொல்வது போலக்கூறினாள்.

“எவ்வளவு கஷ்டமான வாழ்க்கை. மின்சாரமில்லாம நம்மால் ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் கூட இருக்க முடியறதில்லை. அப்படி ஒரு வாழ்க்கையையே கற்பனை செய்து பார்க்க முடியறதில்லை. ஆனா மாசக் கணக்கிலை சுத்தமா மின்சாரம் இல்லாம, உணவுப் பண்டங்கள் இல்லாம, மருத்துவகைகள் கிடைக்காம வாழ்ற என்னுடைய மக்கள்... நினைக்கவே எல்லாமே வெறுத்துப் போயிருது...”

பரதன் நெற்றிப் பொட்டியில் பெருவிரலால் அழுத்தினான் குனிந்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிற மனோகரியைப் பார்க்க அவனுக்கு மிக இரக்கமாயிருந்தது.

“சாந்தன் எப்படிப் படிப்பானோ? மெழுகுதிரி, தீப்பெட்டி எல்லாமே தடை செய்யப்பட்ட பொருளாக, தமிழ்ப் பகுதிகளில் பிரகடனம் செய்யப்பட்டிருக்குது. மண்ணெண்ணை இருநூறு ரூபாவுக்கும் கிடையாதாம். சூரியனும், சந்திரனுந்தான் யாழ்ப்பாணத்து தமிழருக்கு இப்போ விளக்காக ஆகிபோச்சு... ஊரில் இருக்கிறபோது ஆப்பின் பழமென்றாலே எனக்கு உயிர். எங்க ஊரில் ஆப்பிள் இல்லை. இறக்குமதிதான். ஆனா இங்கே வந்து ஒரே ஒரு ஆப்பிள் தான் சாப்பிட்டிருக்கிறேன்... ஊரில் மரவெள்ளிக்கிழங்கையும், தாமரைக்கிழங்கையும், பப்பாசிக் காய்களையும் எல்லாரும் சாப்பிட்டு உயிரைக் கையில் பிடிச்ச வைச்சிருக்கிற போது, என்னாலை இ... கயெல்லாம் சாப்பிட மனம் வரேல்லை... வரமாட்டுது...”

“காப்பி சாப்பிடுவமா?”

பரதனின் குரலில் அவள் நிமிர்ந்தாள். அவள் முகம் வாடிப் போயிருந்தது. எழுந்து முன்னே நடந்த அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான் பரதன்.

இது என் தாத்தா. சிதம்பரநாதன்னு பேரு. சுதந்திரப்

போராட்ட வீரர். மகாத்மா காந்தி தமிழ் நாட்டுக்கு வாற போதெல்லாம் அவரோடயே நிழல் போலத் திரிவார். எழுத்தாளர் வ.ரா.வோடயும், பாரதியாரோடயும் நெருங்கிப் பழகினவர். பாரதி பாட்டை, அவர் பாடக் கேட்கிற எவருக்கும் மெய் சிலிர்த்துப் போகும்... வேதாரண்யத்தில் ராஜாஜி தலைமையிலை உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் செய்தவர். ஆறு மாசம் அதுக்காக ஜெயில் வாசம்... அதோ அந்தப் படத்தில் ராஜாஜிக்கு பக்கத்தில் நிற்கிறவர் அவர்தான்..."

பரதன் உற்சாகம் பொங்க சுவரில் தொங்கிய அந்தப் படங்களை மனோகரிக்கு காட்டிக் கொண்டிருந்தான். தனது தாத்தா பற்றிய குறிப்புகள், படங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கையில் அவன் முகத்திலே எல்லை மீறிய பெருமிதம் தெரிந்தது.

"உங்க பாட்டியைப் பற்றி ஒரு தகவலும் இல்லையா?" என்று திடீரெனக் கேட்டாள் மனோகரி.

"அவங்களைப் பற்றிய ஒரு சின்னத் தகவலைக்கூட நீங்க சொல்லல்லையே... போட்டோ கூட ஒண்ணு தான் இருக்கு, அது ஏன்?"

பரதன் கணங்களிற்கு மௌனமானான்.

"அது ஒரு சோகமான கதை.."

"சொல்லுங்க" என்றாள் மனோகரி: "அந்த போட்டோவில் அவங்க பார்வை நெருப்பெரியிற மாதிரி இருக்கு. படிச்சவங்களா?"

"படிச்சங்கதான், சமூகக் கட்டுப்பாடுகளையெல்லாம் மீறி அந்தக் காலத்திலேயே தாத்தாவைக் காதலிச்ச கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டாங்க. அதை தாத்தா வீடல் ஒத்துக் கொள்ளல்ல. பாட்டியை தாத்தாவிடமிருந்து பிரிக்க எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணினாங்க. ஆனா கடைசி வரை அவங்க ரெண்டு பேருமே அதுக்கு அசைஞ்சு கொடுக்கலே..."

பெருமூச்சோடு நிறுத்தினான் பரதன்.

"பிறகு?"

"பாட்டி, பாரதியாரோட வீட்டுக்கு அடிக்கடி போயிருக்கிறாங்க, செல்லம்மா பாரதியோட ரொம்ப சினேகிதமா இருந்தாங்கன்னு எங்கப்பா அடிக்கடி பெருமையாகச் சொல்லுவார்..."

"ஆனா எங்க உறவுக்காரங்க ஆருக்குமே பாட்டியைப்

பிடிக்கல்ல. விஷமா வெறுத்தாங்க. ஒருமுறை தாத்தா வெளியூருக்கு அவசரமாக போயிருந்தார். பாட்டி வீட்டிலே இருந்தாங்க. மூணு நாளைக்கப்புறம் தாத்தா வீட்டுக்கு திரும்பினாரு. அறை பூட்டியிருந்துச்சு. கதவை உடைச்சுப் பார்த்தா பாட்டி ரத்த வெள்ளத்தில கிடந்தாங்க...”

பரதனின் குரல் தளும்பிற்று.

“அப்போ பாட்டிக்கு இருபது வயது. அப்பா ரெண்டு வயசுக் குழந்தை...” கூறிவிட்டு சுவரில் தொங்கிய பாட்டியின் படத்தைப் பார்த்தான் பரதன். உண்மைதான், இந்த நிமிஷத்திலும் பாட்டியின் படம் உயிரோவியமாய், கண்களில் தீட்சண்யம் தீப்பிழம்பு போல உமிழ்ந்திருந்ததாக அவனுக்கு தெரிந்தது.

“அப்பாவை, தாத்தாவோட தங்கச்சி தான் வளர்த்தாங்க. ஆனா தாத்தா அப்புறம் கல்யாணமே பண்ணிக்கல்ல. தாத்தாவை எவ்வளவோ தொந்தரவு பண்ணிப்பார்த்தாங்க. அவர் மறுத்திட்டாரு. இந்த ஜென்மத்துக்கு மட்டுமல்ல, ஜென்மம்னு இருந்தா இற்றைக்கும் ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும் சுந்தரி தான் என் மனைவின்னு சொல்லிட்டாரு. அப்படியே கடைசிவரை வாழ்ந்தாரு. மரணப்படுக்கையில், நாக்கு விழுகிற சமயத்தில் அவரு உச்சரிச்சது சுந்தரின்ன பேரைத்தான். அது தான் என் பாட்டி பேர்...”

மனோகரி கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்த பரதனைப் பார்த்தான்.

“என்ன பெருமையான வாழ்க்கை. வாழ்ந்தா அது மாதிரித்தான் உன்னதமா வாழணும்...”

பரதன் மனோகரியை நேராகப் பார்த்தான்.

“அப்பா சொல்லிச் சொல்லியே தாத்தாவும், பாட்டியும் என்னோட நெருங்கிப் பழகிக் கொண்டிருக்கிறவங்க மாதிரி என் மனசில உணர்வு உண்டாயிடுச்சு. அவங்க உருவம் என் முன்னாலயே நிக்கிறமாதிரி அடிக்கடி பிரமை உண்டாகும்.”

சொல்லியவாறே வெகு ஜாக்கிரதையாக பாட்டியின் புகைப்படத்தை சுவரிலிருந்து கழற்றினான் பரதன்,

அந்தப் புகைப்படத்தை சில கணங்கள் பார்த்துவிட்டு, அதை மனோகரியிடம் கொடுத்தான் பரதன்,

“மனோ, நல்லாவே பார்த்துச் சொல்லணும். பாட்டி முகம் மாதிரி உள்ள இன்னொரு முகத்தை நீ அடையாளம் சொல்லுவியா?”

படியப்படிய வாரிவிட்ட கூந்தல், சின்ன நெற்றி, அடர்ந்த புருவம், ஜொலிக்கின்ற கண்கள், சின்ன மூக்கு, இரண்டும் ஒரே சீரான உதடுகள், சற்றுப் பொங்கிய கன்னங்கள்.

“தெரியல்லையே?”

“நல்லாப் பாரு...”

பார்த்தாள். பார்வை அந்த முகத்தை ஆழமாகத் தொட்டுத் தடவி அடையாளத்தைக் கண்டு கொண்டபோது உதடுகளில் புன்னகை மொட்டாய் சட்டென மலர்ந்தது. தவிப்பும், பரவசமும் பொங்க நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து, “பாட்டி என்னை விட அழகா, வசீகரமா, கம்பீரமா இருக்கிறாங்க. என்னைப் பார்த்து அவ சாயலென்று சொல்றீங்களே...” என்றாள் மனோகரி:

“இந்தப் போட்டோ எடுத்தபோது பாட்டிக்கு பதினெட்டு பத்தொன்பது வயதிருக்கலாம். என் வயது...”

“ஆமாம். அவங்க கொலை செய்யப்படுறதுக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு முந்தி எடுத்த போட்டோ, போட்டோ பிரேமியே வருஷம் குறிச்சிருக்கிறாங்க...”

மனோகரி போட்டோவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மனோ, உன்னைப் பார்த்த முதல் பார்வையிலேயே உன்னை எனக்கு பிடிச்சுப் போனதுக்கு இதுவே ஒரு காரணமென்று நான் நினைக்கிறேன்...”

“அப்படியா?” என்றாள் மனோகரி. பின்னர் மௌனமாகி யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். பரதன், அவளின் கண்களுக்கு எதிரே விரலைச் சொடுக்கினான்.

“என்ன யோசனை?”

மௌனமாக அவனைப் பார்த்தாள் மனோகரி. தண்மையாய் கதிர் வீசிற்று பார்வை.

“உங்க தாத்தா மாதிரி நீங்க என் கூட என்றுமே அன்பாக இருப்பீங்களா?”

“மனோ என்ன இது?”

“சொல்லுங்க?”_ அவனைக் கண்களுள் பார்த்தாள் மனோகரி.

“நிச்சயமா...”

“பாருங்க, நான் உங்க தேசத்து பெண்ணில்லை. எனக்கு உங்க ஜாதியும்; உங்களுக்கு என் ஜாதியும் தெரியாது. ரெண்டு பேர் குடும்பத்துக்குமே எங்க விருப்பமோ ஆசையோ தெரியாது... இந்த நிலையிலேதான் நான் இதைக் கேட்கிறேன்...”

சட்டென்று கேட்டான் பரதன்: “மனோ, என் மேல் நீ சந்தேகப்படுகிறியா?”

“சந்தேகப்படல்லை. ஆனா மனசில ஒரு பயமிருக்கு அதை எப்படிச் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியல்லே... அதுவும் நீங்க உங்க பாட்டியைப் பற்றி கேட்ட பிறகு அந்தப் பயம் அதிகமாகுது...” என்றாள் அடங்கிய குரலில் மனோகரி.

“உங்க தாத்தா, பாட்டி பற்றித்தான் நீங்க அதிகமா சொல்லியிருக்கிறீங்க. உங்க அப்பா அம்மா, அக்கா பற்றி எதுவுமே சொன்னதில்லை...”

“அப்பா கிளைமண்ட் கம்பனியில் எம்.டி. அம்மா லெக்சரர். அக்கா ஸ்டேட்சில், ஸ்காலர்ஷிப்ல படிக்கிறாங்க. அடுத்த வாரம் வந்திடுவாங்க. ரொம்ப ‘பிராட்மைண்ட்’ ஆனவங்க...”

“என்னை ஒத்துக்கொள்வாங்களா?”

“ஏன் அப்படிக்கேட்கிற. நீ படிச்சவ. அழகானவ. துணிச்சலானவ. இதைவிட வேறென்ன வேணும்?”

“இதெல்லாம் அப்போ உங்க பாட்டியிடமும் இருந்த குணங்களில்லையா?”

“மனோ...’_ பரதனின் குரலில் கோபம் அதிர்ந்தது.

“காம் டவுன் மை டியர். இந்த சமூகம் ஒரு பெண்ணிடம் படிப்பையும், அழகையும் மட்டுந்தானா கேட்கிறது? பணம் வேணாம்...?”

“மனோ, நீ ஏன் இப்படிப் பேசறே?”

“படபடக்காமல் சொல்லுங்க. நான் உங்களை நம்புகிறேன். ஆனா எங்க திருமணத்தை நானும் நீங்களும் மட்டுந் தீர்மானிக்கிறது இருந்தா நான் இதெல்லாம் கேட்க

மாட்டேன். ஆனா யதார்த்த நிலைமை அப்படி இல்லையே...”

வெறுமையாக அவளைப் பார்த்தான் பரதன்.

“எங்க திருமணத்தை உங்க குடும்பமும் என் குடும்பமும். அங்கீகரித்தாக வேணும். அல்லாவிட்டால் எல்லாக் கட்டுகளையும் உடைத்துக் கொண்டு நாம தனியாக முடிவெடுக்கணும். அதுக்கும் நான் தயார். உங்களால் அது முடியுமா?”

மௌனமாயிருந்தான் பரதன்.

“சொல்லுங்க?”

“இப்போ இந்தப் பேச்சு வேண்டாண்டா... பிளீஸ் தலைவலிக்குது...”

மனோகரியின் முகம் சட்டென்ற மாறிற்று. தன்னுடைய சக மாணவி என்ற அறிமுகத்தோடு அவன் மனோகரியை தனது வீட்டிற்கு கூட்டிச்சென்ற போது அந்த வீட்டில் வேலைக்காரப் பெண்கள் இருவர் மட்டுந்தான் இருந்தனர். அவர்கள் தமது வேலைகளில் மூழ்கியிருந்தனர்.

மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தாள் மனோகரி. உள்ளே போன அவன், சுருங்கிப் போயிருந்த அவளது முகத்தைப் பார்த்தான். பரபரக்கிற குரலில் பரிவுசேர, “மனோ, உனக்கு என்ன ஆச்சு?” என்றான்.

கோபத்தோடு பரதனைப் பார்த்தாள் அவள்.

“உங்க தாத்தாவுக்கு பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசினா தலைவலிக்குமா?”

பரதன் திகைத்துப் போனான். அவள் தொடர்ந்து அதே கோபத்தோடு, “நீங்க சொன்னது எனக்கு பிடிக்கல்லை. பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேணும். தட்டிக் சுழிக் கிறவங்களை எனக்கு பிடிக்காது. அவங்களில் நம்பிக்கையுமில்லை...”

பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தான் பரதன்.

“ஸாரிடா...”

“எதுக்கு?”

“நான் சொன்னதுக்கு...”

“என்ன சொன்னீங்க?”

“ஏன் இப்படி கோபமா பேசறே? கொஞ்சம் ‘ஸாப்டா’ இதைப் பேசலாமல்?”

மனோகரி அவனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தவாறு சில நிமிஷங்கள் பேசாதிருந்தாள்.

“ஐஸ் தரட்டுமா?”

“வேணாம்...”

“எதுக்கு?”

“இஷ்டமில்லை...”

“ஏன்?”_குரலில் கனிவு நிறையக் கேட்டான் பரதன். அவளுக்கு அருகே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“ஏன் இஷ்டமில்லை?”

“பிடிக்கல்லை...”

“தோ... உன்னால் நானும் குடிக்காமல் இருக்கறேன். உனக்கு இரக்கமில்லையா?”

“நீங்க குடியுங்க... போங்க....”

“நீ குடிக்கணும்...”

“எதுக்கு நீங்க சினிமா டயலாக பேசுறீங்க? எனக்கு அது பிடிக்காது...”

“என் பாட்டி இப்படிப் பேச மாட்டாங்க.

புன்னகை முகத்தில் கோடிட அவனைப் பார்த்தாள் மனோகரி.

“மனோகரி, நீ ஏன் இப்படி மெலிஞ்சு போயிருக்கிறாய்?” என்று கேட்ட அப்பாவை, கண்களில் பனித்த கண்ணீரைத் துடைக்காமலே பார்த்தாள் மனோகரி.

அப்பா அவளின் கண்ணீரைப் பார்த்து விட்டார். மனதில் ரத்தம் சீறிற்று. ஆதரவோடு கண்களைத் துடைத்துவிட்டு, “குஞ்சு, எதுக்கு அழுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“அழவேணும் போல இருந்துதப்பா...” என்றாள் அழுகையும் புன்னகையுமாய் மனோகரி.

“அதென்ன புதினமான அழுகை?”

“உங்களைப் பார்த்து ஒரு வருஷமாச்சு. வீட்டை விட்டு வந்து மூணு வருஷம்...”

பெருமூச்செறிந்தாள்.

“சாந்தன், அம்மா எப்பிடி இருக்கிறாங்க?”

“இருக்கிறாங்க...”

“என்னப்பா ஒருமாதிரி சலிச்சுப் போய் சொல்லுறீங்க.” அப்பாவை ஊடுருவிற்று அவளின் கேள்வி.

“அப்பிடயில்லை. பிரயாண அலுப்பு...”

“குளிக்கிறீங்களா?”

“பிறகு குளிக்கிறேன். படிபெல்லாம் எப்படி இருக்கு? இங்க சாப்பாடு எப்படி?”

“இது நல்ல ஹாஸ்டல் அப்பா. வார்டன் நல்லவங்க. எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்லை...”

“சந்தோஷம்...”

“அங்கத்தைய புதினங்களை சொல்லுங்க. இப்போ இங்கையுள்ள பத்திரிகைகளிலே இலங்கைச் செய்திகளே வாறதில்லை. முக்கால்வாசி எலெக்ஷன் செய்திகள் தான். இலங்கைப் பிரச்சினையையே இங்கே உள்ளவங்க மறந்திட்டாங்க...”

அப்பா புன்முறுவல் செய்தார்.

“தேர்தல்ல ஆர் வெற்றி பெறுவாங்களாம்?”

“எல்லாக் கூட்டங்களுக்கும் சனம் போகுது. அதை வைச்சு சொல்ல முடியாது. பத்திரிகைகள் தமக்குப் பிடிச்ச மாதிரி கருத்து கணிப்பு வெளியிடுது...”

சிறிது நேரம் யோசித்தாள் மனோகரி.

“நானும் ஒரு பத்திரிகை நடத்தின கருத்துக் கணிப்புக்கு ‘டேட்டா’ சேர்க்கப் போயிருந்தேன். நல்ல அனுபவமப்பா...” என்றாள் மனோகரி.

“பரவாயில்லையே” என்றார் அப்பா. “அதிலை என்ன முடிவு கிடைச்சது?”

“தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரை அ.தி.மு.க_காங்கிரஸ்

ஆட்சி தான் வர வாய்ப்பிருக்கு. மத்தியிலே எந்தப் கட்சியும் தனிப்பெரும்பான்மை பெற முடியாததென்று கருத்துக் கணிப்புகள் சொல்லுது..”

“மத்தியிலே ஸ்திரமான ஆட்சி இல்லாட்டில் நமக்கு கஷ்டம் அதிகரிக்கும்...”

”எப்படி?”

“இலங்கை அரசு தன்னிஷ்டப்படி தமிழரை நசுக்க வாய்ப்பிருக்கு...”

சட்டென்று கேட்டாள் மனோகரி:

“மின்சாரம் இல்லாமல் யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களால் எப்படியப்பா வாழ முடியுது!”

அப்பாவின் முகத்தில் கவலை வேகமாய் பரவிற்று. பெரு மூச்சுடன் அவளைப் பார்த்தார்.

“பத்து வருஷமா அவதியினுடைய உச்ச நிலையிலையே தமிழர் வாழுறாங்க. அரசாங்கம் அடிப்படைத் தேவைகள் எல்லாத்தையுமே நிறுத்திவிட்டது. உணவு, உடை, மருந்து, அத்தியாவசியத் தேவைகள் எல்லாமே தமிழருக்கு கிடைக்காத விஷயமாச்சு. மின்சாரமில்லாத நிலை. விவசாயம், மீன்பிடி, கைத் தொழில் எல்லாமே அழிஞ்சு போச்சு. கிட்டதட்ட நாங்க கற்காலத்திலை வாழுகிற மாதிரி ஆகிப்போச்சு...”

“எத்தினை நாளைக்கு இப்பிடி இருக்கப்போகுது? சனங்கள் களைச்சுப் போகமாட்டாங்களா?”

அப்பா உறுதியோடு பதில் சொன்னார்.

“அடக்குமுறைக்கு அஞ்சி நடுங்கி ஒரு தேசிய இனம் நசிஞ்சு போனதா வரலாறு இல்லை. மக்கள் என்றைக்கும் தோற்றுப் போனதில்லை. நியாயமான போராட்டங்கள் ஒரு நாளும் நின்று போனதில்லை...”

“எவ்வளவு இழப்பு... இந்த இழப்பெல்லாத்தையும் ஈடுசெய்து நாங்க தலைநிமிர முடியுமா அப்பா...” ஆர்வம் பொங்கிற்று மனோகரியின் குரலில்.

“நிச்சயமாக முடியும்...” என்றார் அப்பா. “யுத்தத்தில் எரிஞ்சு போன ஜப்பான், ஏகாதிபத்திய வெறியில் கருகிப் போன வியத்தனம்

போன்ற நம் அயல்நாடுகள் சாம்பலில் இருந்து உயிர்த் தெழவில்லையா? குண்டுகளாலும் கந்தகத் தூளாலும், கிருமிக் குண்டுகளாலும் நாசமாக்கப்பட்டது நமது மண், மீண்டும் வெங்காயமும், புகையிலையும், மிளகாயும், பழவகையும் பயிராகிற பசுமையான பூமியாக மாறும். ஒரு லட்சம் புத்தகங்களோட எரிஞ்சு போன நூல் நிலையம் போல, நாங்க இன்னும் பல நூலகங்களை உண்டாக்குவம். சுவடேயில்லாமல் குண்டு வீச்சில் அழிஞ்சு போன கட்டிடங்களிருந்த இடத்தில் நவீன கட்டிடங்களை நாங்க கட்டுவம்... எல்லாத்தையும் விட உன்னதமான ஒரு புதுத் தலைமுறையை நமது பூமி காணப் போகுது..."

நிறுத்திவிட்டு அவளைப் பார்த்தபடி நிதானமாகவே கூறினார் அப்பா.

“என் காலத்தில என்னால இதைச் சாதிக்க முடியாமப் போயிடலாம். எனக்கு வயசாச்சு. நோயாளியாய் ஆகிப்போனேன். ஆனால் என் குடும்பத்திலயிருந்து இந்தக் லட்சியத்திற்காக நான் உன்னை அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறேன் மனோ...”

அப்பாவின் குரல் லேசாகத் தளதளத்தது.

“அப்பா...” என்றாள் தன்னையறியாமலே மனோகரி.

“எதிர் காலத்தின் செழுமையான சமுதாயத்தை உருவாக்க உனது கல்வியையும், அறிவையும், உழைப்பையும் நீ பயன்படுத்த வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறன். உன் அம்மாவின்னுடைய ஆசையும் இது தான். விமானத்தாக்குதலுக்கும் குண்டு வீச்சுக்கும் நடுவிலே தான் நமது குழந்தைகள் இன்றைக்கு வாழுகின்றன. அவை அறிவின் செழுமையைப் பெற உங்களைப் போன்றவர் களைத் தான் எதிர்பார்த்திருக்கின்றன...”

மனோகரியின் உதடுகள் எதையோ சொல்லத் துடித்தன ஆனால் தயங்கித் தவித்தன. மனதினுள் அலையலையாய் புரண்டு மடிந்தன. அவளின் பல இறந்த கால நினைவுகள்.

“மனித வாழ்வு அவலங்கள் நிறைந்ததில்லை. எல்லா அவலங்களையும் மனிதன் புறந்தள்ளக்கூடியவன். இழப்புக்கும், தியாகங்களுக்கும் தயங்காத மனநிலை உள்ள ஒருவனை அவனது உயிர்விலிருந்து எவராலுமே இழுத்து விழுந்த முடியாது...”

சொல்லிவிட்டு மனோகரியை பரிவோடு பார்த்தார் அப்பா.

“மனோ, நீ நேரத்தை வீணாக்காதவள் தான். ஆனால் இன்னும் நீ நிறையக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ், வீடியோ, சினிமா, பிரிண்டிங் ரெக்னாலஜி என்று எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள். நமது தலைமுறைக்கு நீ அதை கற்றுத்தர வேண்டும்...”

அப்பா எழுந்து போனார். தனது பெரிய சூட்கேசைத் திறந்து ஒரு பொட்டலத்தைக் கொண்டு வந்தார்.

“உனக் குப் பிடித்த பாணிப் பனாட்டு, பனைமரத்திலையிருந்து இப்போ முற்று முழுதான பலனையாழ்ப்பாணச் சனங்கள் அனுபவிக்குது. அம்மா இதை உனக்கெண்டு பொத்தி வைச்சிருந்தவ...”

மனோகரியின் முகம் சூரியகாந்தியாய் மலர்ந்தது.

“சாந்தனுக்கும் இது நல்ல விருப்பம், மிச்சமில்லாமல் தின்றிருப்பானே”

அப்பா பெருமூச்சு விட்டார்.

“சாந்தன் எனக்கு ஒன்றும் சொல்லி விடவில்லையோ?” என்று ஆசையாகக் கேட்டாள் மனோகரி.

அப்பா அவளை கருணை பொங்கப் பார்த்தார். லேசாக கண்கள் கலங்க, அவளது தோளில் ஆதரவோடு தொட்டார்.

“அவன் உன்னிடம் உயிரையே வச்சிருந்தான்...” என்று கூறியவர் குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னார்: “அவன் வயதுக்கு அவன் பெரிய அறிவாளி. துணிச்சல்காரன். அவனை யாருமே மறக்கமாட்டாங்க அவன் அப்படிப் பெருமையானவன்...”

மனோகரியின் நெஞ்சினுள் என்னவோ குறுகுறுத்தது. மனம் துணுக்குற அப்பாவை பார்த்தாள்.

“என்னப்பா சொல்றீங்க?”

கண்கள் மங்க அவனைப் பார்த்தார் அப்பா.

“சாந்தன் செத்துப்போயிட்டான் மனோ...”

“அப்பா...”

அலறல் அந்தச் சுவர்களின் முதுகில் பளீரென்று அறைந்தது. அலறியவள் அப்படியே உறைந்து போனாள். குரல்

வரவில்லை. விம்மல் உதிரவில்லை. வெறுமையாக, பார்வையற்ற வெறுமையாக அவள் தன்னெதிரே பார்வையை உதறி விரித்திருந்தாள்... சாந்தன் முகம் மலர எதிரே வந்தான்.

“உனக்கு சிரிக்கிறதை விட வேறே ஒன்றும் தெரியாதோடா?” என்று செல்லமாக அவனது தலையில் குட்டினாள் மனோகரி.

சாந்தன் அதற்கும் சிரித்தான்.

மனோகரியின் நெஞ்சின் கூர்முட்கள் இறுகின. ரணம் ரணம்...

“சாந்தா...” என்ற விம்மத் தொடங்கினான் மனோகரி.

பரதன் அளவு மீறிய சந்தோஷத்தோடு காணப்பட்டான். அக்கா நேற்று இரவு வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். விடிய விடிய அவனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

தனக்கும் மனோகரிக்குமுள்ள உறவைப்பற்றி கூறத் தொடங்கினான் பரதன்.

“வாவ்... அப்படியா கதை” என்றாள் அக்கா. “அப்பாவுக்கு நானே சொல்கிறேன். நீ எங்க கூட வந்திடு. படி, படித்துக் கொண்டு வேலை பார்... என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. உனக்கு மீசைகூட சரியா முளைக்கல்ல. ரோமியோ ஆகிவிட்டே நாளளக்கே ஜூலியட்டை கூட்டிக் கொண்டு வா...”

ஆங்கிலமும் தமிழுமாய் பரவசப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அக்கா.

“உன் சுவீட்ஹார்ட் பேரென்ன?”

“மனோகரி. சிலோன்காரப் பொண்ணு...”

“ஓ...” என்றாள் அக்கா வியப்போடு, “அவங்க அப்பா அம்மா சம்மதிப்பங்களா?”

“இனித்தான் பேசணும்...”

“யாரு?”

“அவதான்...”

“அவ யாரு மாதிரி இருப்பா?”

“நம்ம பாட்டி மாதிரி அப்படி அசலா...”

அக்கா புன்னகை செய்தான்: “அப்போ மதர்லி லவ்வுன்னு சொல்லு...”

“போங்க” என்றான் வெட்கம் பொங்க பரதன்.

“வாங்க...” என்று அவனை வரவேற்றான். மனோகரி. பரதன் தயங்கியபடி உள்ளே வந்தான். பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த அப்பா அவனைப் பார்த்து புன்னகை செய்துவிட்டு மீண்டும் பத்திரிகை படிக்க ஆரம்பித்தார்.

மனோகரி அப்பாவின் அருகே வந்து கையிலிருந்த பத்திரிகையைப் பிடுங்கி மேஜையில் வைத்தாள்.

“அப்பா, இவர் என்...பிரண்டு பரதன். தேசப்பக்தக் குடும்பம்...?”

அப்பா வணக்கம் சொன்னார்.

“ஜூஸ் குடியுங்க...” என்றாள் மனோகரி.

பரதன் அவஸ்தையில் நெளிந்தான். கண்களால் ‘உன்னோடு தனியாகப் பேச வேண்டுமே’ என்று சைகை காட்ட முயன்றான்: முடியவில்லை.

“எனக்கு நீங்க ஒரு உதவி செய்யணும்...” என்று கூறியபடி பரதனைப் பார்த்தான் மனோகரி...

“சொல்லு...” என்று விட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான் பரதன்: “என்ன சொல்லுங்க?... நிச்சயமா செய்வேன்...”

“நான் ‘கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸிலை’ சேர்ந்துக்கு நீங்க உதவி பண்ணணும்...”

“அதெப்படி?”

“மாலை நேர வகுப்பு...”

“ஆறு மாச ‘கோர்சானா’ நல்லது. நான் வருஷக் கடைசிக்குள்ள எல்லா படிப்பையும் முடிச்சுக் கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டாகணும்...”

“என்ன?” குழப்பமாக அவளைப் பார்த்தான் பரதன், “என்ன சொன்னேன்?”

பரதனின் முகம் சுருங்கிச் சிறுத்தது.

“அப்போ...?”

கேள்வி நிறைந்த அவனது முகத்தை இரக்கம் பொங்கிடப் பார்த்தாள் மனோகரி.

“அப்பா, இவங்க தாத்தாவும் பாட்டியும் மிக உயர்ந்தவங்க நேச விடுதலைப் போரில் முழுமனதாக தங்களைப் பிணைச்சுக் கொண்டவங்க. இவருடைய தாத்தா ஒரு உன்னதமான காதலர். பாட்டி அதற்கு நிகரானவங்க. தன் பாட்டியைப் போல தனக்கு ஒரு காதலி கிடைக்க வேணுமென்கிறது. இவருடைய ஆசை. நிச்சயமா இவருக்கு அப்படி ஒருத்தி கிடைப்பா...”

பரதனின் உதடுகள் நடுங்கின. நெஞ்சைப் போல கைகள் வெடவெட வென்று நடுங்குவதை அவனால் தடுக்க முடியவில்லை.

“அப்பா, கடைக்குப் போகலாமா?” என்று கேட்டாள். மனோகரி.

அப்பா கேள்வியோடு அவளைப் பார்த்தார்.

“எதுக்கு?”

“பிரிண்டிஸ் டெக்னாலஜி சம்பந்தமாக ஏதாவது புத்தகம் வாங்கணும்...”

“சரி...”

சொல்லியவாறு அப்பா எழுந்தார்: “அப்போ இவர்?” “இருவரும் வரட்டுமே...”

சட்டென்று பதில் கூறினான் பரதன்: “இல்லைங்க... நீங்க புறப்படுங்க...”

ஆட்டோவில் உட்கார்ந்திருந்த அப்பா, ஏதோ நினைவில் சட்டென்று திரும்பி மனோகரியைப் பார்த்தார்.

மனோகரி உதட்டை அழுத்தியவாறு அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அப்பா அவளின் கண்ணீரைத் துடைத்தார். பின்பு பரிவோடு, “மனோ, ஏன் குஞ்சு அழுகிறாய்?... அழாதே. நீ அழுவதற்குப் பிறந்த பெண்ணில்லை...” என்று கூறினார்.

தோழமை என்றொரு சொல்

'தம்பி, உன்ரை காசு இந்தா."

ஐயாத்துரையிடம் இரண்டு கைகளையும் நீட்டிக் காசை வாங்கி மடிக்குள் வைத்தான் நாகலிங்கம். ஐயாத்துரையோடு நாகலிங்கமும் கருவாடு விற்பதற்குச் சென்றிருந்தான். இன்றுதான் அவர்களிருவரும் மீண்டும் வீட்டுக்குத் திரும்புகிறார்கள்.

"தம்பி காசை வடிவாய் எண்ணிப் பாரும்..."

நாகலிங்கம் மடியை உள்ளாய்ச் செருகியபடியே சிரித்தான்.

"தேவையில்லை. நீங்கென்ன வேறையாளோ?"

நாகலிங்கம் தன்னுடைய கலியாணத்துக்கென இருநூறு ரூபா வரையில் சேமித்து வைத்திருந்தான். அவனுடைய கலியாணத்துக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன் ஐயாத்துரை அவனிடம் ஓடி வந்து, தன்னுடைய காணியைக் கோயில் முகாமைக்காரரிடம் ஈடுவைத்ததாயும், அவர் காணியை உடனே மீளும்படி சொன்னதாகவும் கூறிவிட்டு நாகலிங்கத்தைப் பார்த்த

பார்வையில் அவன் கூறமுயன்ற மிகுதிச் சொற்கள் ஒலித்தன.

நாகலிங்கம் யோசித்தான். பிறகு உள்ளே சென்று தைலாப்பெட்டியுள் தாளாயும், சில்லறையாயுமிருந்த காசில் நூற்றைம்பது ரூபாவை எடுத்துக் கொண்டு வந்து ஐயாத்துரையின் கையில் கொடுத்தான்.

அவனும் ஐயாத்துரையும் சின்ன வயதில் தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிக்கத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து இன்றுவரை ஒன்றாகவே திரிகின்றனர். ஐயாத்துரையோடு மீன் பிடிக்க வள்ளத்திற் பல வருஷங்களாக நாகலிங்கம் “கூடிச்”சென்று வருகின்றான்.

யோசனையோடு வந்த நாகலிங்கத்தின் முதுகில் ஐயாத்துரை செல்லமாகத் தட்டினான்.

“வீடு கிட்டக் கிட்ட மனிசியின்றை நினைவுதான் தம்பியின்றை மண்டேக்கை.. சரியடாப்பா ரோட்டைக் கவனமாகப் பார்த்துப்போ..”

“இல்லையண்ணை..”

நாகலிங்கத்தின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

“எவள நேரமெண்டு காத்தண்டிருக்கிறன்”.

கண்களில் களிப்போடு அவள் அவனெதிரே வந்தாள். முழுக்கிய தலைமயிர் படியாமல் பிரிபிரியாய்ச் சிலிர்த்து அவளின் முதுகிலும் தோட்களிலுமாய் வழிந்து கிடந்தது. அவன் உள்ளே சென்று திண்ணையில் இருந்தான். அவனுக்குக் கலியாணமாகி இன்னும் இரு கிழமைகள் கூட ஆகவில்லை.

சிறிது நேரத்திற்குள் பாக்கியம் அங்கு வந்து அவனிருந்த திண்ணை யில் அவனுக்காகக் கிண்டி வைத்திருந்த களியைச் சட்டியோடு வைத்துவிட்டு ஒட்டில் இருந்தாள்.

நாகலிங்கம் களியை பரிமிளால் அள்ளித் தின்று கொண்டிருக்க இரண்டு நாட்களாக மனதுள் புதைத்து வைத்திருந்த கதைகளையெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவளுக்கேயுரிய பாவனையில் அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். கதைத்துக் கொண்டிருந்த பாக்கியம் இடையில் சிறிது நிறுத்தி யோசித்துவிட்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

“ஒண்டு சொல்லுவன் கோவிப்பியளோ?..”

“என்ன? என்னென்று சொல்லுமன்?”

“நீர் கோவிக்க மாட்டீர்தானே?”

“ஓம் கோவிக்கன் சொல்லும்.”

“உம்முடை அடுக்குப் பெட்டிக்குள்ளை தாளாக ஐஞ்சு ரூபா வைச்சி ருந்தனீரெல்லோ..”

“ஓ, வைச்சிருந்தனான்தான் சொல்லும்”.

அவளின் தயக்கம் சிறிது சிறிதாய்க் குறைய நெளிந்த கடலின் மெதுவான அலை புரளல் போல அவள் ஆறுதலாகின்றாள்.

“அந்தக் காசை எடுத்துப் பொன்னம்மாக்காட்டைக் குடுத்திட்டன். அவ பிள்ளைக்குச் சன்னியெண்டு ஓடித்திரிஞ்சா. கந்தையரும் அவ காசுக்குப் போக நாயைச் சூக்காட்டி விட்டிடாராம். அவவைப் பார்க்க மனவருத்தம் வந்திட்டுது; எடுத்துக் குடுத்திட்டன். நீங்கள் கோவிக்கிறாளோ? என்ன செய்யிறது பாவம்; ஏழையளுக்கு ஏழையள் உதவாமை.. என்ன நான் சொல்லறன், நீங்க பேசாமலிருக்கிறீங்க.”

அவள் நாகலிங்கத்தைப் பார்த்தாள். நாகலிங்கத்திற்குத் தன்னுடைய மனைவி இவ்வளவு பேசுவாள் என்று இன்றைக்குத்தான் தெரியும். அவளின் இரக்ககுணம் அவனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்த, அவளை அப்படியே தாவி அணைத்து... அவளின் பிடியுள் அவள் இறுகி முனகினாள்.

பாரைமீன் போல அவனது உணர்வுகள் துள்ளிக் குதித்தன. ஒட்டி மீணைப்போல வழுவழுப்பான அவளின் உடலோடு அவனுக்கு என்ன மூர்க்கம்! மத்தியானப் பொழுதிலும் அவளின் அணைப்போடு குழைந்து, எத்தனை களிப்பு!

வெளியே யாரோ அழைப்பது கேட்கின்றது.

“முகத்தினிலே முத்திட்ட வேர்வையைக்கூடத் துடைக்க நேரமற்ற இன்பப் பொழுதை கடுர அழைப்பால் குழப்பி விட்டவனைக் காலால் நசித்து தரையோடு அரைத்தால் என்ன?”

நாகலிங்கத்தின் முகத்தில் ரொள்தர்ம் பொங்கியது.

அவன் பாயிலிருந்து எழு, பாக்கியம் சீலையை

அவசரமாக அள்ளி உடுத்தினாள்.

படலை கிறீச்சிட்டு அவன் கையோடு ஏற்றுண்டது. எத்தனை ஆத்திர த்துடன் அவன் படலையை அவிழ்த்தான். ஈச்சங் கம்பு பிளக்கும் சத்தகம் கையிலிருந்தால், எதிரே வருபவனைக் கொலைசெய்து விடுவான் என்று நினைக்கத் தூண்டிய அவனின் கோபம் பொங்கிய தோற்றம். வெளியே நின்றவரைப் பார்த்ததும் கணவாய் முட்டைகள் கடல் நீருள் உடைந்தழிவது போல உருவற்று அதனுள்ளேயே அழிந்து அமுங்கி விட்டன.

வெளியே அலம்பற் படலையோரமாக, சங்கிலியால் கடடிய நாயைப் பிடித்தபடியே நின்றவர் கந்தையயர். அவன் குடியிருக்கும் காணியின் சொந்தக்காரர். அவனும் ஐயாத்துரையும் மீன் பிடிக்கும் கடற்காணிக்கும் சொந்தக்காரர்.

“வாருங்க, வாருங்க..”

அவன் சால்வைத் துண்டை கட்டகத்துள் வைத்துக் கொண்டு குரலோடு மசுந்துகிறான்.

“எத்தனை நேரமெண்ட்டா உன்னைக் கூப்பிற்ற...ஆ?”

அவரோடு நாயுங் குரைத்தது. ஆங்காரமும் திமிரும் குடிகொண்ட அந்தக் குரலினை மோதியெறிய வலுவின்றி நாகலிங்கம் குனிந்து நின்றான். அந்த உழைப்பினில் திமிர்ந்த தேகம் பண்பாடற்ற காட்டு மிராண்டித்தனமான அச்சொற்களில் கூழைக் கும்பிடிட்டு நின்றது.

“சரி சரி, இப்ப அதொண்டுமில்லை. நீயென்ன இஞ்சை குத்தகைக் கிருக்கிறியே, அல்லாட்டிச் சொந்தக் காணியெண்டு எண்ணியிட்டியோ? பாரன், தென்னம் பிள்ளைகளெல்லாம் கருகிப் போகுது.. இஞ்சை இந்தக்காணி ஒரு பக்கம்.. அங்கை கடற்காணி ஒரு பக்கம். ஒரு கிழமையா எங்களுக்கு கறிக்கும் வழியில்லை. உனக்குக் கல்யாணம் எண்டாப்போலை எங்களுக் கென்ன? நீ ஏத்த பொறுப்பைச் செய்யாதனி.. ஓ! நீங்க இப்ப பெரிய ஆட்க்களெல்லோ? அவன் ஐயாத்துரையெண்டவன், ஒரு பொறுக்கி”.

கந்தையரின் குரல் உச்சத்தில் ஏறி விட்டது. ஐயாத்துரையை பொறுக்கி என்று சொன்ன பொழுது

நாகலிங்கத்திற்கு மனதினுள்ளே கோபம் குபீரிட்டது; ஆனாலும் அவன் மௌனித்தே நின்றான். கந்தையர் ஓயவில்லை.

“டே நாகலிங்கம்.. அவன் ஐயாத்துரையெண்ட வடுவாவுக்குச் சொல்லு.. இனி என்றை கடற்கரை காணிப்பக்கம் தலைவச்சும் படுக்கப்படாது. ஓம், சொல்லிப் போட்டன், நீயும் இண்டைக்கே காணியை விட்டு வெளிக்கிடு”.

“என்ன?”

நாலிங்கத்தின் உள்ளம் இடிய அதிர்வின் பெருமூச்சு சீறி எழுந்தது. கடலின் உள்ளே வாய் விரித்துக் கிடந்தபடியே பிராணியையோ ஆட்களின் காலையோ தன்னில் பட்டதாக உணர்ந்து கொண்டதும் கவ்விக் கொள்ளும் ஆர்க்கைப்போல் அவனது நெஞ்சைக் கந்தையரின் ஒலிகடித்து இழுத்து வெளியே போட்டுக்குதறிக் கொண்டிருந்தது.

“நீங்க இப்படிச் சொன்னா? ஊருக்கு பெரிய நீங்க எங்கடை பிழைக ஞக்கெல்லாம் கோவிக்கலாமோ?”

“டே பரதேசி நாயே, பொத்தடா வாயை?”

அவர் குரல் முடியவில்லை. மண்டாவின் வேகத்தோடு பாக்கியம் அங்கே குமுறிக்கொண்டு வந்தாள்.

“கதைக்கிறதை மட்டு மரியாதையோடை கதையுங்க. நாங்க அப்பிடி வழியத்த பரதேசியளில்லை”.

கந்தையர் திடுக்கிட்டார். இப்படி அவரை எதிர்த்தவர்கள் யாரும் இல்லை. அவள்தான் முதல்.

நாகலிங்கத்திற்கு “முழி” பிதுங்கியது.

கந்தையர் நாயின் சங்கிலியைக் கைவிட்டார்.

“என்னடி தேவடியாள் நீ சொல்லிறாய்?”

அவர் குரலின் மூர்க்கத்தை அவளின் குளறல் சன்னமாகப் பாய்ந்து துளைத்தது.

“எனை பொன்னம்மாக்கோ இஞ்சை வந்து பாரணை. இந்த வீட்டிலை நடக்கிற கொடுமைகளை..”

மீண்டும் மீண்டும் அவள் அந்த வார்த்தைகளையே ஒலித்தாள். அதற்குள்ளாக அவளின் வீட்டிலிருந்த எல்லாப் பொருட்களையும் கந்தையர் தூக்கி வெளியே எறிந்து விட்டார்.

கந்தையர் ஒவ்வொரு பொருளையும் தூக்கி வெளியே எறியும் போது நாலிங்கம் கெஞ்சும் கண்களுடன் அவர் முன்னாகப் போய் நின்றான்; இடையிடையே கெஞ்சியும் பார்த்தான். ஆனால் கந்தையர் அவனைப் பார்க்கவுமில்லை; அங்கே மனிதர்கள் நிற்பதாய்க் காட்டிக் கொள்ளவுமில்லை.

“எந்தக் கொடுவினையிலை போவன்றை அநியாயமடி இது?..”

பொன்னம்மா அங்கு நின்ற கந்தையரைக் காணமலே கேட்டாள். அதற்குள் பாக்கியம் ஓடி வந்து பொன்னம்மாவின் மார்பினுள் அடைக்கலம் தேடிக் கொண்டு விம்மினாள்.

“என்னரை செல்லம். என்ன நடந்தடி சொல்லன்?”

அதற்குள் நாகலிங்கம் சொன்னான்.

“அக்கா அதுகளைப் பிறகு கதைப்பம். இப்ப அந்தச் சாமான்களை எங்கையெண்டாலும் கொண்டு போகோணும்.”

“என்னடா தம்பி, என்ன நடந்ததெண்டு சொல்லன்?”

“அங்கை வாறான் பொரிவான்.” பாக்கியத்தின் ஆக்ரோஷமான குரலோடு கையும் குறிகாட்டி நீண்டது. நாகலிங்கம் பாக்கியத்தை அதட்டினான்.

“பாக்கியம், வாய் பொத்தோணும்! கண்ட கதைகள் கதைக்கப்படாது.”

பாக்கியம் மௌனமானாள்.

கந்தையர் பொன்னம்மாவுக்கு முன்னால் வந்து நின்று விஷயத்தைச் சொன்னார்.

குரலிலே மாபெரும் சாதனையைச் சாதித்த பெருமிதம்.

பொன்னம்மாவிடம் அவ்வளவு குரலிருக்கும் என்று யாருக்கும் அன்று வரை தெரிந்திருக்காது. ஒல்லியாய் விழிகள் உள்பிதுங்கி மௌனமாய்த் திரிந்த பொன்னம்மாவுக்கு வேகாரங்கொடுத்த அந்தச் சக்தி எதுவோ?

“பறப்பான். டே தம்பி, பிள்ளை வெளிக்கிடுங்க; இந்தப் பறப்பான்ரை உத்தரியந் தாங்கேலாமைப் போச்சு. அண்டைக்கு காசு கேட்டுப் போக நாயைச் சூக்காட்டின அரக்கன் இவன். ஊரை அபகரிக்கின்ற இவையின்றை தலையிலை எப்ப வெள்ளிடி

விழுமோ? இந்த அறுவாருக்கு அழிவில் லையோ?"

பொன்னம்மா பிடிமண் அள்ளி எறிந்து திட்டினாள். கந்தையர் எதுவுமே பேசவில்லை. ஆனால் கண்களிலே வன்மம் பொங்கிக் குமுறிற்று.

“தம்பி ஏழையளுக்கு வாற கஷ்ட நஷ்டமெல்லாம் ஏழையளுக்குத் தான் தெரியும். நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமை எழும்பிப் போய் பார்க்கவேண்டிய அலுவல்களைப் பார்.”

நா கலிங்கம் திண்ணையிலேயே, குத்துண்ட நங்கூரம் போல இருந்தான். அவனுக்குள் பலவித யோசனைகள் மாறி மாறித் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. அவனுக்கு கலியாணமாகி ஒரு கிழமை ஆவதற்குள் அவனது வாழ்க்கைக்கு இருந்த ஆதாரங்கள் எல்லாமே போய் விட்டன. அவனது தாய் தகப்பன் வசித்த குத்தகைக்காணியிலிருந்து அவன் வெளியேற்றப்பட்டு விட்டான்.

சின்ன வட்டனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே அவன் தவழ்ந்து நடந்து, உறங்கி மகிழ்ந்த மண் அது. அவன் சின்னவனாக இருந்தபோது அந்தக் காணி நெருஞ்சிப் பற்றையாக இருந்தது. நாகதாளியும் இக்கீரியும், தூதுவளையுமே நெருங்கி அடர்ந்து காடாகிக் கிடந்த அந்தக் காணியை அவனது தாயும் தந்தையுந்தான் செம்மைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவன் கைகள் வலிக்க வலிக்க உழவாரத்தினால் காட்டுச் செவ்வந்தியை செதுக்கி, வலித்துப் பிடுங்கி எறிந்து அழித்திருக்கிறான்.

“நீங்க ஏன் இப்பிடி இருக்கிறியள்? என்னிலை கோவமா? என்னாலை தான் எல்லாம் வந்தது. நான் சனியன். முதேசி. விறுத்தியில்லாதவள்..”

பாக்கியத்தின் சொற்களால் அவன் எற்றுண்டான்.

“பாக்கியம்”

அவன் குரல் அவளை உறுக்கியது. நாகலிங்கம் அவளைக்கடுமை யாகப் பார்த்தான். அவளின் கண்களில் கண்ணீர் தளம்பி உடைந்தது.

“பாக்கியம், இப்ப நீ என்னத்துக்கு அழுகிறாய்?”

அவளிடமிருந்து சட்டெனப் பதில் வந்தது.

“பின்னையென்ன, நீங்க சாப்பிடாமை இருந்தா நான் அழாமைப் பின்னையென்ன? என்னிலை அன்பெண்டால் சாப்பிடோணும்; அல்லாட்டில் நானும் கிடந்து காய்வன்.”

“பாக்கியம்! பாக்கியம்!”

அவளின் துன்பத்திற்குள்ளும் அவளின் இதமான, பரிவான சொற்கள் அவளின் மனதினுள் மகிழ்வைக் கெம்ப வைத்தன. அவன் எழுந்து அவளிற் குப் பக்கத்தில் சென்றான். அவனுக்காகக் காத்திருப்பவள் போல் பாக்கியம் அவனது நெஞ்சினுள்ளே அணைந்து அடங்கினான்.

அவன் அவளது தலையைக் கோதி விட்டான்.

“பாக்கியம் எல்லாம் விதிப்படி நடக்குது, என்ன போனாலும் நான் உன்னை ஒரு நாளும் கோவிக்க மாட்டேன். பாக்கியம், நீ இல்லாட்டி.. நீ இல்லாட்டி. . நான் என்ன பாடுபடுவேன் எண்டு எனக்கே சொல்லத்தெரியாது..”

அவனது குரல் திக்கியது. அவள் அவனை நோக்கி நிமிர்ந்தாள். அவனது கண்களில் கண்ணீர் பனித்திருந்தது, அவள் அவனையே வாஞ்சை யோடு பார்த்தாள். பார்வையில் நிமிஷங்கள் கரைந்தன.

“என்னை அழப்படாதெண்டிட்டு நீங்க ஏன் அழுறியள்?”

அவளின் குரலிற் செல்லமும் கேலியும் சேர்ந்தொலித்தன.

“நீ சரியான வாய்க்காறியடி..”

அவன் அவளினை வாய் பேசாதவாறு முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந் தான்.

அவர்கள் நின்ற நிலையில் பொன்னம்மா தன்னுடைய உட்பிதுங்கிய விழிகளை மூடிக்கொண்டு மறுபக்கந் திரும்பிச் சென்றாள்.

நாகலிங்கம், பாக்கியத்தின் சின்ன நெற்றியில் அரும்பிய வியர்வை யைத் துடைத்து விட்டான். நெற்றியில் இடது புற ஓரமாக அவளின் தலைமயிர் சிலும்பி முன் சரிந்து கிடந்தது. அவள் இடதுகையினால் நெற் றியை வருடி மயிரிழைகளைச் சரியாக்கி கொண்டாள்.

“என்னை விடுங்கோ, சுகமில்லாத பிள்ளைக்கு கஞ்சிகுடுக்கோணும்!”

கடலுக்கு எதிர்த்தாற்போல வீதியோரமாக மண்ணோடு சாய்ந்து, பிறகு குத்திட்டு நிமிர்ந்து இலைகளைச் சடை பரப்பி இருப்பதற்கு அமைக்கப் பட்ட வாங்கு போல நிற்கிறது அந்தப் பூவரசமரம். அதற்குப் பக்கத்தில் சாதாழைகள் கும்பமாய்க் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூவரசிற்குக் கிழக்காக சிறிது தள்ளி இறங்கு துறை தெரிகின்றது.

நாகலிங்கம் தன்னுடைய சாதாழைக் கும்பத்தையும் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு அந்தப் பூவரச மரத்தடியில் கடலைப் பார்த்தவாறு அமர்கின்றான். சற்று அடங்கியிருந்த மனவேதனை மீண்டும் புகை போலத் தோன்றுகிறது. நீண்ட கடலின் முடிவும், வானமும் தொடுக்கும் இடம் போலக்காட்சி தரும் பொருத்திலே மணற் திட்டுக்களும் தீவுப் பச்சைகளும், கலங்கரை விளக்கமும் தெரிகின்றன. நீலக்கடல் நடுவில் மிதந்து தெரியும் வெண்மணற் திட்டுக்கள் சில, பாய்கட்டி ஓடும் வள்ளங்களைப் போலக் காட்சி தருகின்றன. அப்படித் தெரியும் மணற்திட்டு ஒன்றிலேதான், கல்முனை மணற்திட்டில் தும்பங்காய் நிறைந்திருக்கின்றது. பாக்கியம் தும்பங்காயில் வெகு விருப்பம் வைத்திருந் தாள்.

அந்த நினைவிடையே, கந்தையர் நாகலிங்கத்தின் மனதிலே தோன்றி னார். தடித்த சொண்டும், சிவந்த வெறிக்கண்களும் கந்தையரை நினைக்கையில் அவன் முன் காட்சியளித்தன. வயதறியாக் காலத்திலிருந்து வாழ்ந்த காணியை விட்டு அகற்றப்பட்டு பொன்னம்மா வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்தபோதும், கடற்காணியில் போகும் உரிமை தடுக்கப்பட்ட பொழுதும் அவனுக்கு கோபம் வரவில்லை. வருத்தந்தான் மேலோங்கியது.

நாகலிங்கம் கடலின் மேல், பார்வையை கடற் கொக்காய்ப் பறக்க விடுகிறான். பூவரச மரத்திற்கு அருகாக ஓடும் வீதியில்-தேங்காய் ஏற்றிச் செல்லும் சத்தமோ, பாண் வண்டிக்காரனின் பிலாக்கண ஒலியோ அவனுக்கு கேட்கவில்லை. தென்னோலை ஊறப்போடுவதற்குக் கடலினுள் இறுக்கி நட்புருக்கும் கட்டையைப் போல அவனது எண்ணமெல்லாம்,

அவன் மீன் பிடித்து வந்த கடற்காணியிலேயே இறுகி ஊன்றி விட்டது.

கடலினைக் கூடப் பண பலம் பிடித்தவர்கள் காணிகளாகப் பிரித்து விட்டார்கள். வரம்புகள் கட்டாத குறை ஒன்றுதான்.

பழைய நாட்களில் மீன் பிடிப்பதற்குக் கடலினுள் சென்ற வசதி படைத்தவர்கள் தம்முள் உடன்பட்டு கடலிற் குறித்த இடங்களிலே மீன் பிடிப்பதற்கென ஒப்புக் கொண்டார்கள். பிறகு பரம்பரை பரம்பரையாக அந்த இடங்களில் மீன் பிடித்து வந்து, எல்லோருக்கும் பொதுவான கடலை நிரந்தரமாக மீன் பிடியிடங்களாக்கி, காலப்போக்கில் அந்த எல்லைகளுக் குட்பட்ட கடற்பரப்பு தமக்கே உரியதென்றும் அதில் தாமே மீன் பிடிக்க உரித்துடையவர்கள் என்றும் கூறி, தாங்கள் கடலிற்குப் போகாது அரசாங்க உத்தியோகங்களைச் செய்து கொண்டு அந்தக் காணியிலே மீன் பிடிக்கச் சிலரை நியமித்தார்கள்.

அதிலே மீன் பிடிப்பவன் கடற்காணியின் சொந்தக் காரருக்கு வாடிக் கையாக, தினசரி தான் பிடிக்கும் மீனில் ஒரு பங்கும், குத்தகைக் காசும் கொடுக்க வேண்டும். நாகலிங்கமும் ஐயாத்துரையும் கந்தையரின் கடற்காணி யிலேதான் மீன் பிடித்தார்கள். எத்தனையோ நாள் சுறாவோடும், கலவா யோடும், திருக்கையோடும் அவர்கள் போராடியிருக்கிறார்கள்.

“அந்தக் கடற்காணியிலே நாங்கள் உசிரையும் வெறுத்து முறிஞ்சிருக்கிறம். அப்பிடியிருந்தும் எங்கடை கையிலே சல்லிக் காசு கூடமிஞ்சிறேல் லை. மீன்பறியோடை கரையிலை இறங்கி நூத்தலிலை அதைக் கொண்டு போய் வித்திட்டு, ஒரு ரூபாவுக்கு பத்து சதம் தீர்வையைக் குத்தகைக்காரன் கையிலே குடுத்திட்டு வீட்டுக்கு வருந்தனைக்கும் காசு புளங்குது. பிறகு பார்த்தால் கடன் கடன்.. கடன்..”

நாகலிங்கத்திற்கு மண்டை சிதறிவிடும் போலிருந்தது. அவன் பூவரச மரத்திலிருந்து எழுந்து ஐயாத்துரையின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

மிதத்தித் தூக்கித் திறந்து கொண்டு நாகலிங்கம் வளவிற்குள் இறங்கினான். ஐயாத்து ரையின் மனைவி தங்கம்மா நாகலிங்கத்தைக் கண்டதும் திண்ணையில் இருந்தவள் எழுந்து உள்ளே போனாள். அவள் போய்ச் சிறிது நேரத்தில் ஐயாத்துரை கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு வெளியில் வந்தான்.

“வா.. மாப்பிள்ளை.. வா. இண்டைக்குத்தான் பூனிக்கு ஒரு அலுவ லாய்ப் போட்டு வந்திருக்கிறான். தங்கம்மா, மாப்பிள்ளைக்கு கொஞ்சம் பாலைப்பழம் கொண்டா!”

ஐயாத்துரை கப்போடு சாய்ந்து சாக்கிற்குள் சுருட்டியிருந்த புகையி லையொன்றை எடுத்துப் பிரித்து சுருட்டுக்குத் தக்கதாய்க் கிழித்து அடுக்கி வாற்புகையிலையைக் கிள்ளி வாயில் நனைச்சுத் சுருட்டுத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தான்.

“மாப்பிள்ளை, மதியம் மேற்காலை போட்டுது.. வந்த விஷயம் என்ன? என்னடாப்பா கலியாணம் முடிச்சு உடனே நீ ஒரேயடியா வாடிப்போயி ருக்கிறாய். கலியாணம் முடிச்சிட்டா இனி உசாராத்திரியயோணும்..”

ஐயாத்துரைக்கு கடற்காணி பறிபோன விஷயம் இதுவரை தெரியாது என்பதனை அவன் பேச்சிலிருந்து நாகலிங்கம் ஊகித்துக் கொண்டான்.

“அண்ணை, உங்களிட்டை ஒரு அவசரமான விஷயம் சொல்லோணு மெண்டு வந்தனான்.”

ஐயாத்துரை சுருட்டை விரலில் இடுக்கிக்கொண்டு நாகலிங்கத்தைப் பார்த்தான். தயக்கமான அவன் முகம்; எதற்குமே கோபங்காட்டாத அவனு டைய கண்கள் எல்லாவற்றிலும் மப்பு மூடியிருந்தது.

“அதுதான் என்னண்டு சொல்லு?”

நாகலிங்கம் ஒரே மூச்சில் சொன்னான்.

“கடற்காணியிலை இனி எங்களைப் போக வேணாமாம்..”

ஐயாத்துரையின் கையிலிருந்த சுருட்டு அவன் அதைப்பில் கையிலி ருந்து எகிற, அவன் திண்ணையிலிருந்து கீழே இறங்கினான்.

“ஆர்ப்படிச் சொன்னவன்? ஆரு சொன்னவன்?”

நாகலிங்கம் முழங்கையைச் சொறிந்தான்.

“வேறை ஆர்.கந்தையர்தான்!”

“ஓ..!”

நாகலிங்கம் நடந்ததெல்லாவற்றையும் ஐயாத்துரைக்குச் சொன்னான். சிறிது நேரம் ஐயாத்துரை யோசித்துவிட்டுத் தனக்குத்தானே கந்தையரின் செயல்களுக்குரிய காரணங்களை உணர்ந்து கொண்டான்.

நாகலிங்கத்திற்கு கலியாணமாகி மூன்றாம் நாளன்று கந்தையரின் மகன் வீட்டுப் படலையில் நின்று ஐயாத்துரையைக் கூப்பிட்டான். ஐயாத்துரை படலையடிக்கு வந்தான். கந்தையரின் மகன், தன்னுடைய தகப்பன் அன்று பின்னேரம் இருவரையும் வேலியடைக்க வரும்படி சொல்லி விட்டதாகச் சொன்னான். அவன் சொன்ன வேளையில் ஐயாத்துரைக்கு நெஞ்சினுள் ஆத்திரம் குமுறியது. தனக்குள் அதை அடக்கிக் கொண்டான்.

கலியாணமாகி மூன்று நாட்களும் ஆகவில்லை. அதற்குள் நாகலிங்கத்தை வேலியடைக்கக் கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொன்ன கந்தையரின் முதலாளி த் திமிர் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நாகலிங்கம் கந்தையர் கூப்பிட்டால் போய் விடுவான் என்பது ஐயாத்துரைக்குத் தெரியும். அவன் எதற்கும் வளையும் மெதுமையானவன். ஐயாத்துரை கந்தையரின் மகனுக்குச் சொல்லி விட்டான். “இப்ப நேரமில்லை ஒரு கிழமை கழிச்சு வாறம்.” அந்தச் சொற் களுக்கு வன்மம் தீர்க்கவே இந்த முயற்சிகள். ஐயாத்துரைக்கு விளங்கி விட்டது.

ஐயாத்துரை நாகலிங்கத்தைப் பார்த்தான். வழக்கமாகவே சோர்ந்து காணப்படும் அவன் இப்போது எல்லாம் இழந்த அனாதைபோல நின்றான். ஐயாத்துரைக்கு அவனின் மனம் விளங்கும். எதிலும் நாகலிங்கம் நியாயம் நீதிக்குக் கட்டுப்பட்டவன். யாருக்கும் விசுவாசமானவன். அவன்தான் இப்போது நிராதரவாய் நிற்கின்றான். நினைக்க ஐயாத்துரைக்கு ஆத்திரம் கூடிக்கொண்டிருந்தது. சண்டிக்கட்டை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டான்.

“கண்டறியாத மயிர், ஒரு நாளெண்டான்ன தன்ரை காணி எதெண்டு அறியாதவன். நாங்க இவள நாளா முறியிறம்.. இது

எங்கடை தாய்மாதிரி. டே நாகலிங்கம், எவனடா சொன்னவன் எங்களை அதிலை மீன்பிடிக்கப் படாதெண்டு.. டே இஞ்சை பார். இஞ்சை பார்.. நாளைக்கு.. நாளைக்கு வெள்ளி அப்ப நாளேண்டைக்கு நான் அந்தக் காணிக்கை தான் பறிபோட்டு எடுக்கப்போறேன். நீ என்னோடை வா.. எங்களை ஒருத்தரும் அசைக்கே லாகாது..”

ஐயாத்துரையின் குரல் ஆத்திரத்தினில் உச்சமாகி ஒலித்தது. அவனது சத்தத்தால் அயலிலுள்ளவர்கள் அவனது முற்றத்திற்கு வந்து விட்டார்கள். ஆட்களைக் கண்டதும் அவனுக்கு கோபம் மேலுங் கூடிவிட்டது. கந்தையரை நேருக்கு நேர் நின்று பேசுவது போன்ற ஆத்திரத்தில் அவன் சத்தமிட்டான்.

“முந்தியைப் போலை எங்களை ஏமாத்தேலாது. காணிக்காரன் வேணுமெண்டால் போய் தன்ரை நாயத்தைக் கோட்டிலை சொல்லட்டுக்கும். தம்பி நாகலிங்கம், நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை. நாங்க இப்பிடிக் கனபேரைக் கண்டிருக்கிறோம்.. இண்டைக்கும் நாளைக்கும் போகட்டும். நாளைண்டைக்கு நாங்க கடலுக்குப் போய்க் காட்டுவம்!”

நாகலிங்கம் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு நின்றான்.

“நீ போ தம்பி, நான் கொஞ்சத்தாலை பூவரசடிக்கு வாறன். நாங்க இருக்கேக்கை ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை போ..”

நாகலிங்கம் திண்ணையில் யோசித்துக் கொண்டிருக்க, பாக்கியம் திண்ணைக்கு கீழ் உள்ள ஓட்டில் அவனுக்கு அருகாகப் போயிருந்தாள். அவனுக்கு யோசனை எல்லாம் சனிக்கிழமையைப் பற்றி.

“என்னத்துக்கு நெடுக நீங்க இப்பிடி இருக்கிறியள்?”

பாக்கியம் வாஞ்சையோடு கேட்டாள். பாக்கியத்தின் குடும்பப் பொறுப் புத் தெரியாத தன்மைக்காக நாகலிங்கத்தின் மனதினுள் லேசான வருத்தம் நிழலாடி மறைந்தது. வேண்டுமென்று சிரித்த சிரிப்புடன் அவளைப் பார்க்கின் றான்.

“இப்பிடி நான் ஓரிடமும் போகாட்டில் காசென்னெண்டு வரும்?”

பாக்கியம் அவன் கேள்வியில், ஓட்டின் விழிப்பினைச் சுரண்டினாள். பிறகு அவளுக்குள் நினைத்தாள்.

“பொன்னம்மாக்கா சொன்னவ.. இந்த ஊருக்கு வாடைக்காலத்திலை தான் ஆம்பிளையள் உழைப்பினை. சோளகத்திலையெண்டால் மழையும் புயலும் கடலுக்குப் போகேலாது. அப்ப பெண்டுகளின்ரை உழைப்புத்தான். மட்டைக் கடலுக்கை போய் மட்டை அள்ளியாந்து தும்பாக்கிக் கயிறு விடுவினை. அந்தக் காலத்திலை ஒரு நூத்தல் கயிறு அறுவே எழுவேச மெண்டு போகும்.”

பாக்கியம் நினைவுகளை முறித்துக் கொண்டாள்.

“எப்ப சோளகம் பேரும்?”

நாகலிங்கம் அவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். தான் எதையோ சொல்ல, அவள் ஏதோ கேட்கிறாளே என்று எண்ணம் அவனுள்.

“ஏன் பாக்கியம், ஏன் கேட்டனர்?”

நாகலிங்கத்தின் கேள்விக்கு அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவளுக்குள்ளேயே திட்டங்கள் வளர்கின்றன என்பதை அவளின் சின்ன நெற்றியில் கீறும் கோடுகள் காட்டுகின்றன.

“முதல்ல நீங்க சொல்லுங்க.. எப்ப சோளகம்?”

“அதுக்குக் கன நாள் கிடக்கு.”

அவளது பதிலில் அவளது முகஞ் சாம்பி, கேட்ட துருதுருப்பு முகத்திலே சப்பளிந்து விட்டது. அவளின் முகவாட்டம் நாகலிங்கத்தின் மனதில் காய்வினை உண்டாக்கியது. அவளைப் பிடித்து தனக்கருகாக திண்ணையில் இருத்தினான். அவள் தோளோடு தலை சாய்ந்திருந்தாள்.

“பாக்கியம் டக்கெண்டேன் உம்முடைய முகம் வாடினது?”

அவளது கன்னத்திற்கு கையைக் கொடுத்து தன் முகத்திற்கு நேராக அவளுடைய முகத்தை நாகலிங்கம் திருப்பினான். அவளுடைய கன்னங் களில் லேசாகக் கரி பூசிக் கிடந்தது.

“சொல்லும்.. என்னெண்டு சொல்லணை.. எங்கை ஆ..

வாய் திறக்குது .. ஆ..”

“போங்க, என்னைக் கேக்கப்படா.. எனக்குப் பகிடி விடாதேங்க..”

நாகலிங்கத்தின் சொற்களில் அவளுக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டுதான் பதிலும் வந்தது. நாகலிங்கம் பொய்க் கோபத்துடன் திண்ணை யிலிருந்து எழுந்தான்.

“அப்ப நான் போறன்-”

அவள், அவன் பின்னாலேயே போனாள்.

“சொல்லுறன்..”

அவன் நின்றான்.

“நான் மட்டக் கடலுக்குப் போறேன்.”

நிலத்தைப் பார்த்தபடி கூறுகிறாள் பாக்கியம்.

“அடியடா புறப்படலையிலை எண்டானாம்-”

நாகலிங்கத்தின் குரல் துள்ளியெழு அவளின் கைகளினை எட்டிப்பிடித்தான். அவள் திமிறினாள். அவனது கேலிக் குரலில் அவனது முகத்தை ஏறிடவே அவளுக்கு வெட்கம்.

“என்ரை மனிசி உழைக்கப்போறா.. பொன்னம்மக்கா இஞ்சை வாவண்ணை.. ஒருக்கால்”

நாகலிங்கம் அவளைப் பிடித்த பிடியை விடவில்லை. அவன் அவளின் முகத்திற்கு நெருங்கி, அடங்கிக் கனிந்த குரலில் சொன்னான்.

“பாக்கியம் நான் என்ன உடம்பிலை பெலமில்லாதவன் அல்லது வலு குறைஞ்சவனெண்டு நினைச்சீரே. மற்றவங்களைப் போலையில்லை. உம்மை நான் ஒரு நாளெண்டான்ன கஷ்டப்படுத்தன். ஆளே ஈக்குக்குச்சி போலை.. உம்மாலை தக்கை தூக்கி மட்டையடிக் கேலுமே? வெறும் விசர்ப்பெட்டை. சொல்லக்கிடேலே கோவமெண்டா மூக்குக்கை அளவுக்கு வந்திடும்.”

பொறுப்போடு அவன் கூறிய அன்பான வாத்தசல்யம் நிறைந்த குரலின் அணைப்பினால் அவள் அவனது தோளில் புதைய எண்ணினாள். என்னவோ கண்களில் துளிர்க்கின்ற கண்ணீரையும் அவள் துடைக்கவில்லை.

கூடலுக்கு எதிர்த்தாற்போல வீதியோரமாக அடி சாய்ந்து, பிறகு குத்திட்டு நிமிர்ந்து இலைகளைக் கடை பரப்பி இருப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட வாங்குபோல நிற்கிறது அந்தப் பூவரச மரம். பச்சை இலைகளிடையே மஞ்சட் பூக்கள் சொரிவாய்க் கிடக்கின்றன. மரத்தடியில் உதிர்ந்து வாடிய கபில நிறப் பூவரசம் பூக்கள்.

வாடிக் கிடந்த பூவொன்றைக் கையிலெடுத்துக் கசக்கி கொண்டு நின்றான் ஐயாத்துரை. அம்மன் கோயிலடியிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும் முருகரையும், வேலாயுதரையும் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“அண்ணை, கோயிலடியாலை வாறம்.. சந்தனம், திருநீறு கொஞ்சம் எடன்..”

“ஓந்தம்பி, உங்களைத்தான் பாத்தண்டு நிக்கிறன். வெள்ளிக்கிழமை பாத்து இண்டைக்கு கோயிலுக்கும் போகேல்லை..”

“என்னண்ணை, என்ன விஷயம்?”

ஐயாத்துரை சண்டிக்கட்டை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டான்.

“தம்பி, நான் சொல்லுறதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கோ, கந்தையர் எங்களுக்கு செய்த வேலை தெரியுமே?”

வேலாயுதர் தலையை ஆட்டிக் கொண்டார். தெரியும் என்ற அர்த்தம் அதில் தொனித்தது. பூவரச மரத்தடியில் புதிதாகக் கம்புக்கட்டோடு தம்பிராசாவும் வந்து சேர்ந்து கொண்டான்.

“தம்பி, முந்தியப்போல எங்களை ஏமாத்தேலாது. கந்தையர் வேணு மெண்டா கோட்டடிக்குப் போகட்டும். போய்த் தன்ரை கடற்காணியின்ரை எல்லையைக் கோட்டடியிலை சொல்லட்டும். எப்படியடா சொல்லுற? அங்கை பார், நாகலிங்கமும் வாறான். அவனைப் பாருங்க கலியாணம் முடிச்ச ஒரு கிழமை முடிய முந்தி கந்தையருக்கு சேவகம் பண்ணப்போகாததிலை காணியில்லை, பூமியில்லை.. கடலுமில்லை. தம்பி வேலாயுதம் நீ சொல்லு? நாங்க என்ன எல்லோரும் சிண்ணுகளே அல்ல வேலைக்காறரெண்டு எங்களைத் தாரை வார்த்திருக்கே.”

ஐயாத்துரை இடையில் நிறுத்தி விட்டுக் கடலை நோக்கித் திரும்பி னான்.

“எங்களைப்போலை இவங்கள் வள்ளத்திலை ஒரு நாளெண்டான்ன வந்திருக்கிறாங்களாடா? நாங்கள் முறி முறியெண்டு முறிய அவைகள் கா லாட்டிக் கொண்டு வீட்டிலையிருந்திட்டு இப்ப சண்டித்தனம் பேசிறதெண்டால் முடியுமே? முறியிறவங்களை இனிமேல் முந்தியைப்போலை வெருட்டேலா தடா.. வெருட்டேலாது.”

ஐயாத்துரையின் உறுதியேறிய குரலில் நாகலிங்கத்தின் உடல் சிலிர்த்தது. அவனின் உள்ளத்துள் வாடைக்காலக் கடல் அலைகளாய் ஐயாத்துரையின் சொற்களே அடித்துப் புரண்டு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. வேலாயுதரும், முருகரும், நாகலிங்கமும் ஐயாத்துரை சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டனர். தம்பிராசா முகத்தைக் கோணிக்கொண்டு ஒரு மாதிரி நின்று விட்டுக் கம்புக் கட்டைக் கீழே போட்டான்.

“எண்டாலும் அண்ணை, நீங்க செய்தது பிழையான வேலைதானே?”

“என்ன.. என்னென்று?”

ஐயாத்துரை கேள்வியோடு தம்பிராசாவைப் பார்த்தான். பருக்கள் நிறைந்த தம்பிராசாவின் முகம் நிச்சயமான முடிவோடிருந்தது. ஐயாத்துரை யையே கவனியாதவன் போல அவன் தொடர்ந்தான்.

“எவ்வளவெண்டாலும் அந்தாளின்ரை காணியுக்குள்ளை திண்டு கொண்டு நாகலிங்கமும் பெஞ்சாதியும் அந்தானை மட்டுமரியாதையில்லாமல் பேசப்படாது.”

தம்பிராசா பிடரியைத் தடவியவாறு வேலாயுதரைப் பார்த்தான்.

“நான் சொல்வது சரியா?” என்ற மெளனமான கேள்வி அவனது முகத்தினிலே எழுத்துக் கூட்டியிருந்தது. பார்வையில் வேலாயுதர் தலை குனிந்தார்.

“அந்தாளின்ரை உதவியில்லாட்டில் நாகலிங்கம் நீங்களெல்லாம் கஞ்சி குடிக்கேலுமா?”

ஐயாத்துரைக்கு ஆத்திரம் குபீரிட்டது. வார்த்தைகள்

வெடித்துப் பொரிந்தன:

“தம்பிராசா, உப்பிடி வேறாரெண்டான்ன கதைச்சிருந்தா இப்ப வேளாமுள்ளு மறுமொழி சொல்லியிருக்கும். உங்களைப் போலை நாங் கொண்டும் மற்றவைக்கு கால் கழுவுறேல்லை.”

ஐயாத்துரையின் கோபம் எங்கே வந்து முடியுமென்று வேலாயுதர் அறிவார். அவர், ஐயாத்துரையைப் பல கதைகளைச் சொல்லி இறங்கு துறையடிக்குக் கூட்டிச் சென்றார். தம்பிராசா பேசாமல் கம்புக்கட்டைக் கொண்டு போய் கடலுக்குள் போட்டுவிட்டு ஐயாத்துரை போன திக்கை நோக்கி ஏளனத்துடன் சிரித்தான்.

“விடியக் கலாதிப் பட்டினையெண்டால் வீணாகக் கோட்டடியிலைதான் போய் நிப்பினை. தாறதை வாங்கிக் கொண்டு பணிவிடை செய்யிறதை விட்டுட்டு பேய்த்தனமா அந்தாளோடை, பெரிய மனுஷனோடு போய்க் கொழுவலுக்கு நிக்கினை.”

அதிகாலை.

ஊர் கடற்கரையில் நின்றது.

ஐயாத்துரை சொன்ன சொற்கள் ஊரின் இதயத்துள் நிறைந்து பர பரப்பூட்டி விட்டது. கடற்காணிக்காரன் வெள்ளாப்பு நேரத்தில் ஆள் வைத்து அடிப்பிக்கலாம் என்ற குசுகுப்பு எங்கும் மார்கழி வெள்ளமாய்ப் பரவி விட்டது.

ஐயாத்துரையும், நாகலிங்கமும் கைகளில் சாமான்களுடன் கம்பீர மாக நடந்து வந்தனர். ஐயாத்துரையின் வலது தோளில் இரண்டு மரக்கோல் கள், ஒரு மண்டா ஆகியனவும் இடது கையில் சவளுமிருந்தது. நாகலிங்கம் பழந்தண்ணீர்க் குடுவையையும், பறிக் கூட்டையும், ஈக்கில் கோர்வையையும் கையிலே கொண்டு வந்தான். பாக்கியத்தை சமாதானப்படுத்தி வீட்டிற்குள்ளிருக்கும் படி செய்ததில் நாகலிங்கத்திற்குச் சிறிது நேரம் போய்விட்டது. அவளின் கண்ணீரை துடைத்து ஆறுதல் படுத்த அவன் படாத பாடுபட்டு விட்டான். துணிவேயான அவளின் பயத்தினை அவன் ஏளனத்தோடு கண்டித் துவிட்டு வந்தான்.

பூவரச மரத்தடியில் இருவரும் தங்கள் பொருள்களை

வைத்துவிட்டு துண்டை எடுத்து தலையில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டனர். அதே நேரத்தில் இறங்கு துறைப்பக்கமாக நாய் குரைத்துக் கேட்டது. பேச்சுக் குரல்கள் கிளம்பின:

“கந்தையா ஆக்களோடை வாறார்..”

“இண்டைக்கு வாற அமந்தறையோடை இவையள் துலையப்போ கிணை. இதெல்லாம் அழியிற புத்திதான்.”

தம்பிராசா தன்னுள் முணுமுணுத் துக் கொண்டான்.

வள்ளத்தினுள் பறி, மரக்கோல்கள், சவள் ஆகியயாவும் ஏற்றியாகி விட்டன. கஞ்சிக் குடுவையைப் பத்திரமாக சவளோரமாக வைத்துவிட்டு கட்டுக்கல்லை ஐயாத்துரை வள்ளத்தினுள் தூக்கிப் போட்டான்.

“டே..!”

கடற்கரையெங்கும் அந்தக் கட்டைக் குரல் மௌனத்தை உதறி ஒலித்தது. குரலோடு நாலு தடியர்கள் மண்டாக்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னாலே நாயும் கந்தையரும். கடற்கரை மண் கசகசக்கிறது.

“ஆரடா அவன் ஐயாத்துரை?”

குரலுக்குப் பதிலேதுமற்ற பயங்கரம். அலைகளின் சலசலப்பு மட்டும் கேட்கின்றது.

“வள்ளத்தடியிலை நிக்கிணை போல..” கந்தையரின் குரல் உறுமுகி நது.

கிழக்கின் வெளிநலில் பரவும் மெல்லிய வெளிச்சம்; அதில் உருவங் கள் கண்களிற்குத் தெளிவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“எளிய கூலிக்கார நாயள்.. எவனடா அவன்?”

திமிராண தடியனின் குரலை ஐயாத்துரையின் குரல் மோதி விழுத்தி யது.

“டேய், நாங்க கூலிக்கார நாயளில் லையடா.. தொழிலாளியடா.. தொழிலாளி.”

இடையிலே கந்தையரின் கணைப்புக் குரல் கேட்டது. அதற்குள் வள்ளத்துள் ஏறி நின்ற நாகலிங்கம் நீரினுள் தொப்பென்று குதித்தான்.

“நான் தான் ரா ஐயாத்துரை. இப்ப, என்ன செய்யப்போறியள்? செய்யிறதைச் செய்யுங்கள் பார்ப்பம்; துணிவிருந்தா வாருங்கடா.”

வள்ளத்துள் நின்ற ஐயாத்துரை பதைபதைக்க, நாகலிங்கம் கரையை நோக்கி நிமிர்வுடன் நடந்து வந்தான்.. அவனை நோக்கி மும்முனை மண்டா சீறிக் கிளம்ப, அவன் குனிய, அது மண்ணினுள் சதக்கென்று புதைய கரையின் இதயத்துள் பெருமூச்சு நடுங்கியது.

“அவையள் செய்யிற தொழிலுக்கை அவயளுக்கொரு சண்டித்தனம் மடை நாய்கள்.. வழியத்த பரதேசியள்.. நாய்கள்.”

கந்தையரின் திமிர்க்குரலில் ஏளனம் மேவியது.

அந்தக் கணத்திலிருந்து நாகலிங்கத்தின் மனதினுள் புதியதொரு மனிதன் தோன்றி விட்டான். அவன் தொழிலாளி; மீன் பிடிக்காரன். அவன் தொழில் செய்தவனைத் தடுக்க யாருக்குமே உரிமையில்லை. ஐயாத் துரையின் குரல் அவனின் காதோடு உரத்துக் கேட்கிறது.

“எங்களைப் போல இவங்கள் வள்ளத்திலை ஒரு நாளைக்கெண்டா ன்ன வந்திருக்கிறாங்களாடா? நாங்க முறியமுறியெண்டு முறிய அவையள் காலாட்டிக் கொண்டு வீட்டிலை இருந்துவிட்டு இப்ப சண்டித்தனம் பேசிறேண்டா முடியுமே? முறியிறவங்களை இனிமேல் முந்தியைப்போலை வெருட்டேலா தடா.. வெருட்டேலாது..”

“அடியுங்கடா..!”

கந்தையரின் குரல் துரிதத்திற்காக ஓங்கியது. அதேவேளையில் நாகலிங்கத்தின் பக்கமாக ஐயாத்துரை குதித்தோடி வந்தான். கையில் சின்ன மரக்கோல்.

“நாகலிங்கம், இனி யோசிக்கேலாது; வாறவன் வரட்டும்.. எங்களை நாய்களெண்டா, நாங்க கடிச்சுத்தான் தீருவம்..”

அவனுடைய குரல் ஓயவில்லை. அதற்குள்ளே சீறி வந்த மண்டா அவனது தோளில் குத்த, அவன் அலறிக்கொண்டு கையைப் பொத்தியபடி கடற்கரை மண்ணிலே துவண்டு விழுந்தான். ரத்தம் சேறாய் வழிந்தது.

இதுவரை நட்ட களங்கண்டித்தடி போல் நின்ற தம்பிராசாவின் மனதினுள்ளே அவனையறியாமலே ஒரு வேகம் ஏற்பட்டது. தன்னுடைய தோளில் பொத்திக் கொண்டான். வேலாயுதரும் இன்னுஞ் சிலரும் கொடுக்குக் கட்டுவதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஐயாத்துரைக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்று கொண்டே நாகலிங்கம் வெறியனாகக் கத்தினான்.

“ஐயாத்துரை அண்ணரையும் என்னையும் சாகவிடப் போறியளோ?”

அவனது குரல் ஓயுமுன், இன்னொரு குரல் கூவியது:

“பொன்னம்மாக்கான்ரை வீட்டை எரிச்சுப் போட்டாங்கள்..! என்றை ராசா..”

ஐயாத்துரை இரத்தம் வழியும் தோளைப் பொத்திக் கொண்டு நிலத்திலிருந்து எழுந்தான். கூவியவள் நாகலிங்கத்தின் சீலையுடன், பிதுங்கிய பயம் நிறைந்த கண்களுடன் நடுங்கியபடியே அவள் கதறிக் கொண்டு ஓடிப்போய் ஐயாத்துரைக்குப் பக்கத்தில் நின்ற நாகலிங்கத்தின் காலடியில் தொப்பென்று விழுந்தாள்.

ஐயாத்துரையின் குரல் கரையினை நோக்கி மீண்டும் குளறியது.

“அண்ணை, இனியும் பாக்கவே போறியள்? நாங்க சாகிறதைப் பாக்கவே நிக்கிறியள்? இண்டைக்கு வீடெரியது. நாளைக்கு எங்களை எரி ப்பாங்கள். எங்களிலை கனபேர்.. அவங்களிலை நாலுபேர்.. பிறகும் நாங்கதான் அடிவாங்குறம்..”

ஐயாத்துரையின் குரல் ஓயுமுன் இரண்டு தடியர்கள் அவனை நோக்கிப் பாய்..

’டே.அவையள்ளை ஒருத்தனும் கை வைக்கப்படா: வைக்கிறவன்ரை சவந்தான் இதிலே விழும.”

சூறிக் கொண்டே தம்பிராசா ஐயாத்துரைக்கு முன்னாலேயே போய் குஞ்சைக் காக்கும் கோழிபோல மறைத்து நின்றான்.

கண்களில் மிதக்கும் நட்புறவுடன் ஐயாத்துரை தம்பிராசாவைப் பார்த்தான். நேற்றைய தம்பிராசா செத்து இன்று புதுத்தம்பிராசா தோன்றியிருக்கிறான்.

தம்பிராசாவின் மனதிலே பல்வேறு சம்பவங்கள் சுற்றிச் சுழன்றோடின. அந்தச் சிறிய கிராமத்திலே அவன் வயதறிந்த காலத்திலிருந்தே உளமார அவனுக்காக இரங்கி உதவியவர்கள் அவமதிக்கப்படுவதை அந்தக் கணத்திலே அவன் தாங்க முடியாதவனானான். பண பலத்தையே பெரியதென நினைத்துக் கூழைக் கும்பிட்டு வாழ்வதைவிட, வறுமையின் துன்பத்திற்கெதிராக நெஞ்சு நிமிர்த்தி நிற்பது மகோன்னதமான வீரச்செயல் என்ற எண்ணம் அவனது நெஞ்சினுள்ளே ஆவேசமாகத் தலை உயர்த்திற்று.

“அண்ணை.. தொற்றவன் தொடட்டும் பாப்பம். நாங்கள்ளாம் ஒண்டு, இனி எங்கடை தலையிலை மிளகாய் அரைக்கேலாது..”

தம்பிராசா முஷ்டியை உயர்த்திக் காட்டியபடியே கரையைப் பார்த்தான். வேலாயுதர், முருகா, முத்தர் எல்லோரும் கொடுக்கை வரிந்து கட்டி க்கொண்டு அவனை நோக்கித் தோழமையுணர்வுடன் வந்தனர். கரையில் நின்ற முழுப்பேரும் ஐயாத்துரையையும், நாகலிங்கத்தையும் சுற்றிவர நின்ற பரபரப்பில் கந்தையரின் நாய் குரைத்தது.

“முறியிறவங்களை முந்தியைப்போலை வெருட்டேலாது..”

நாகலிங்கம் ஓங்கிய குரலிற் சொல்ல சுற்றி நின்றவர்களின் தலைகள் தானாகவே அசைந்தன. கரையில் நின்ற நாலு தடியர்களும், கூட்டாக நிற்கும் தொழிலாளர்களையும் கைசோர்ந்து நிற்கும் தங்கள் முதலாளியையும் பார்த்தனர். எதுவுமே தோன்றாத நிலையில் மண்டாவை எடுக்காமல் அவர்கள் அங்கிருந்து தலையைக் குனிந்தபடி நடந்தனர். எல்லாம் இழந்த நடை..

கடற்கரையில் மெல்லிய காற்று குளிர்ச்சியோடு வீசிற்று. கடற்கரையின் நீளப்போக்கில் சனங்கள் நின்றனர். கசகசக்கும் மணந்தரையினுள் ஒழிய மார்க்க மற்ற நண்டுக் குஞ்சுகள் வள்ளங்களின் கீழே ஒதுங்கிப் பதுங்கின. கடல் நாரைகளும், காசங்களும் இரைக்கவிட்டுப் பறந்தன. ஒன்றுமே விளங்காத

சிறுவர்களின் துஷ்டத்தனங்கள் பொறுக்க முடியாத குட்டி நாய்கள் வாள் வாளென்று ஒலியிட்டன. நோஞ்சான் சிறுவனொருவன் முருகைக் கல்லொன்று எடுத்து கந்தையரின் நாயை நோக்கி விசுக்கி எறி ந்தான்.

கடற்கரையில் தனியாய் நின்ற கந்தையர் பார்ப்பதற்கு பார்வையற்றவ ராகித் தலை கவிழ்ந்து நடந்தாலும் மனதினுள் நிறைந்த பழைய திமிரும், வன்மமும் இம்மியளவும் குறையவில்லை.

முருகர், கந்தையர் போகும் திசையை நோக்கிக் காறியுமிழ்ந்து விட்டு முணுமுணுத்தார்.

“நாங் களெல் லாம் ஒண் டெண் டு இவருக் கு இனியெண்டான்ன தெரியட்டும்!”

மறக்க முடியாதவர்கள்.

இந்தத் தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுத ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற போது என அன்புக்குரிய வல்லிக் கண்ணனின் கடிதம் கிடைத்தது. என் வாழ்வில் இலக்கிய ஆர்வம் மேலும் மேலும் செழுமைப்பட உதவிய தி.க.சி.யின் வாழ்த்துக்களையும், புதிய இலக்கிய முயற்சிகளையும் கூறியிருந்தார். தன்னலமற்ற, உள்ளும் புறமும் ஒன்றான இந்த இலக்கிய ஞானிகள் என்னை மேலும் மேலும் எழுதத் தூண்டுகின்றவர்கள். இந்தத் தொகுதியினை நான் வெளியிட உந்துசக்தி இவர்களே என்று சொல்வதில் நான் பெருமைகொள்கிறேன்.

எனக்கு குறுநாவல்தான் மிகப் பிடித்த இலக்கிய வகை. என் சிறந்த குறுநாவல்களை இனி வாசகர்கள் தொடர்ந்து படிக்கலாம்.

-செ.யோகநாதன்.

1.12.98

நாவல்

ஐானகி
தனியாக ஒருத்தி
(தமிழக அரசு பரிசு பெற்றது)
தஞ்சம் புகந்தவர்கள்
கிட்டி
(இலங்கை சாதித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது)
வனமலர்
நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே
(இலக்கிய சிந்தனை பரிசு பெற்றது)
நியாயப்படுத்தப்பட்ட கொலைகள்
(ம.தி.மு.க இலக்கிய அணி பரிசு பெற்றது)
சிறு பொறி பெருந்தீ
துன்பக் கேணியில்
மீண்டும் வந்தசோளாகம்

குறுநாவல்

கனவுகள் ஆயிரம்
ஒளி நமக்கு வேண்டும்
(இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்றது)
காவியத்தின் மறுபக்கம்
(சிரித்திரன் குறுநாவல் பரிசு பெற்றது)
இரவல் தாய்நாடு
தலைவர்கள்
சுந்தரியின் முகங்கள்
(தமிழக அரசு பரிசு பெற்றது)
இனிவரும் வசந்தங்கள்
காணிநிலம் வேண்டும்
அகதியின் முகம்

காற்றும் சுழிமாறும்
அரசு
இன்னும் இரண்டு நாட்கள்
அசோகவனம்
ஆகாசத்தாமரை

கண்ணீர்விட்டே வளர்ந்தோம்
தேடுதல்
அந்திப்பொழுதும் ஜந்தாயு
கதைகளும்
காற்றில் ஏறி விண்ணையும்
சாடலாம்
ஒரு சொல்
(ல்லி தேவசிகாமணி பரிசு பெற்றது)
அவளுக்கு நிலவென்று பேர்
(தமிழக அரசு பரிசு பெற்றது)
வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?
முன்றாவது பெண்
கண்ணில் தெரிகின்றவானம்
அன்னைவிடு
மாசறு பொன்னே...

குழந்தை இலக்கியம்

சிறுவர் கதைக் களஞ்சியம்
சூரியனைத் தேடியவன்
சின்னஞ் சிறுகிளியே
காற்றின் குழந்தைகள்
தங்கத்தாமரை
அற்புதக்கதைகள்
அதிசயக்கதைகள்
எல்லாரும் நண்பர்களே
மந்திரமா தந்திரமா?
வெண்டூரா

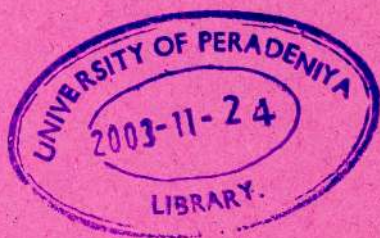
சினிமா

பெண்களும் சினிமாவும்

வாழ்க்கை வரலாறு
சுவாமி விபுலானந்தர்

தொகுப்பு நூல்

(செ. யோகநாதன்
யோ. சுந்தரலட்சுமி)
வெள்ளிப்பாதசரம்

534571

